

Tage Buch

TilbageBlik

Forlaget Martinus Dialogfond

Tage Buch

TILBAGEBLIK

Forlaget Martinus Dialogfond

Når titlen er udformet som tilfældet er, skyldes det, at jeg engang læste, at digteren Nis Petersen skrev: "Nogle digtere søgte tidligere at skrive deres forbogstaver ind i bogens titel." Det gjorde han selv i 'Nattens Pibere'. Så derfor er forsiden blevet udformet, som den nu er blevet.

Tage Buch

TilbageBlik

Tage Buch

Copyright © 2021 Fonden Det Tredie Testamente

1. udgave, 1. oplag 2021

Redaktør: Pia Schlüntz

Trykt hos Litotryk København A/S

ISBN 978-87-973315-0-7

Omslag:

Store fotos: Mischa Lim (Martinus og Klint).

De indsatte små fotos: Tage Buch, privatarkiv

Layout og opsætning: Maria Sofia Rosengren

Mischa Lims fotos skænkes til nærværende bog, således at de kun kan benyttes i forbindelse med genudgivelse og/eller oversættelse af bogen.

Bogen formidles her:
www.livetsskole.info

INDHOLD

Forord v/Tage Buch	7
Kommentar v/Pia Schlüntz.....	9
Indledning	10
Hvem var Martinus	12
Min opvækst	15
Mødet med Martinus' tanker	20
KOSMOS feriekoloni	23
Fra Odense til København	27
Første private besøg hos Martinus	29
Private samtaler med Martinus.....	32
Foredrag på Martinus Institut.....	36
Martinus' tolerance	38
Gaveprincippet: At give	44
Gaveprincippet: At modtage	49
Rejser.....	53
Sammenkomster.....	60
Biograftere	63
Bilture.....	65
Gåture	69
Martinus' tidligere medarbejdere.....	72
Valg af medarbejdere.....	78
Beskyttelse.....	81
Martinus - det private (dobbeltpolede) menneske	85
Bøn.....	89
Jul med Martinus	92
Martinus' sidste dage	100

Afslutning	104
Tillæg 1: Min kone Margrethe Buch	107
Tillæg 2: Et kig ind i Mesterens værksted	119
Kommentar til Tillæg 3.....	127
Tillæg 3: Et udvalg af Tage Buchs egne artikler m.m.	128
Mennesket bag værket	128
Martinus' evige verdensbillede.....	135
En forudsigelse og dens opfyldelse.....	140
Udviklingen efter Martinus' bortgang.....	143
Livets grundlov	167
Julebrev	173
Bønnens nødvendighed	174
Vi går alle ind under os selv	177
Et internationalt verdensrige.....	181
Gud er blevet borte	189
Vi er alle lige	192
Jesus og Martinus må tages alvorligt	195
Fader Vor – set som et kredsløb.....	198
Perler	205
Tage Buch – 60 år i kosmologiens tjeneste	208
Små historier	220
Mindeord.....	232
Vigtige datoer	234

FORORD

En stor del af biografien har jeg arbejdet med periodevis i årene 1991-94. Men jeg havde glemt alt om dens eksistens, indtil den i november måned 2013 dukkede op hos Pia Schlüntz. Det viser sig, at jeg på et tidspunkt var kørt træet i det hele – og jeg tror, det var på grund af begyndende dårlige øjne – og så havde jeg sagt, at alt, hvad jeg havde liggende af papir, bare skulle smides ud. Men så havde Pia bedt om at få alt det, jeg havde skrevet om mit liv, og det har hun opbevaret. Da det atter dukkede op i hendes papirer, spurgte hun mig, om det ikke var en idé at færdiggøre biografien. Ved fælles gennemlæsning af det, jeg havde skrevet, har vi indføjet passager eller rettelser, men ellers er det, som det blev skrevet i sin tid, om end der er redigeret på det. Men den endelige udformning og afslutning har jeg godkendt.

Omkring årtusindskiftet var mit syn efterhånden blevet så svagt, at jeg hverken kunne læse og eller skrive. Da Pia og jeg i sin tid gik i gang med arbejdet med biografien, blev flere passager derfor indtalt på kassettebånd, som Pia har renskrevet og derefter konfereret med mig. Indtalingen har været vanskelig, for det er ikke let at tale til en død maskine, og der har været mange gentagelser i det, jeg har sagt, så det har også været vanskeligt for Pia at renskrive det. Men ved fælles anstrengelser er det lykkedes, og så fik vi også tilføjet et helt afsnit om Sysse.

Jeg er Pia meget taknemlig for det arbejde, hun på denne måde har påtaget sig. Der følger også nogle artikler, som har været i Kosmos, ligesom Pia har stået for udvælgelsen af de fotos, der er indføjet, og som alle stammer fra vore fotoalbum, som jeg på et tidspunkt har overdraget til Martinus' Institut.

Igennem hele mit liv har jeg fået megen god hjælp af mine venner, men først og fremmest har jeg fået hjælp fra to: Den første og største var Martinus, som jeg fik lov til at følge fra 1937 og til hans død i 1981. Over for Martinus er en tak slet ikke tilstrækkelig, men det er ikke muligt at finde en større anerkendelse end det, at man siger disse tre bogstaver: TAK.

Dernæst er der Sysse, der har fået en hel beskrivelse for sig selv, og hvoraf man vil forstå, at jeg er meget taknemlig for alt, hvad jeg har oplevet sammen med Sysse i de 62 år, vi var gift.

Endelig er der en lang række af venner, som har været mig til umådelig trøst og opmuntring i de seneste år, hvor et varmt venskab fra omgivelserne har haft stor betydning for mig. Her vil jeg undlade at nævne navne for ikke at fremhæve nogen til fordel for andre. Men en oprigtig og hjertelig tak til alle for al den hjælp, jeg har modtaget her på mine 'gamle' dage.

Tage Buch

Nykøbing Sj. den 6. marts 2014

KOMMENTAR

Biografien er opdelt i to dele, hvoraf første del er selve Tages beretning om sit lange liv, der først rigtigt blev levet, da han lærte Martinus og hans verdensbillede at kende. Dette optog en stor del af hans tid, fordi han allerede fra begyndelsen også var behjælpelig med den fysiske del af opbygningen af Martinus' Sag. Han hjalp, hvor han kunne og med de evner, han havde. Som lovet Tage har jeg 'krydret' hans biografi med flere af hans egne billeder, ligesom jeg også har fået lov til at tilføje flere af Mischa Lims fotos, når jeg følte, der var behov for yderligere fotos.

På et tidspunkt begyndte Tage også selv at skrive artikler, som udkom i Kosmos (Martinus Instituttets blad) og i Den Ny Verdensimpuls, og Tage har givet mig lov til at stå for udvælgelsen af nogle af dem til denne bog.

Jeg har valgt at lade anden del af Tages biografi bestå af disse artikler samt andre af Tages spændende skrivelser og notater. Desuden har jeg indført et afsnit, som jeg har kaldt 'Små historier', og som er begivenheder eller udtalelser, som Tage er kommet med i årenes løb, og som jeg har noteret ned.

Det har været en enorm glæde – og et meget stort privilegium – at få lov til på denne måde at arbejde med Tages ting – og jeg ønsker hermed rigtig god læselyst!

Pia Schlüntz /ps

Frederiksberg den 13. februar 2021

*Når man har glemt sin fyldepen, forlagt sine briller
og ikke kan huske, hvor man har papiret,
så er øjeblikket inde til at skrive sine erindringer.*

Piet Hein

Kapital 1

INDLEDNING

I virkeligheden begynder mit liv først den dag, da nye tanker i form af Martinus' kosmiske verdensbillede kom ind i mit liv. Når jeg ser tilbage på mit liv, havde jeg før den tid nærmest vegeteret, levet et slumrende liv og en underlig søvngængeragtig tilværelse.

Disse nye tanker, som jeg fik mulighed for at følge på allernærmeste hold, ændrede mit liv totalt og gjorde, at livet nærmest blev til et eventyr i hverdagen, for jeg havde fået lov til at kigge ind i en mesters værksted. Det åbnede en hel ny og spændende verden for mig. Vi er vant til i hverdagen at se produkter, når de fremstår færdige i møbelsnedkerens udstillingsvindue, i guldsmedens eller i boghandlerens vindue, men når mit liv blev så rigt trods dets mange trivialiteter, skyldes det, at jeg fik lov til at kigge ind i forfatteren Martinus' værksted og følge skabelsen af hans værk.

Jeg fik således igennem et langt liv lov til at kende Martinus, til ofte at tale med ham, til at være sammen med ham i hverdagen og på højtidsdage, til at høre hans foredrag direkte fra hans egen mund, til at mærke hans udstråling, høre ham udtale sig om fremtiden, se visdom-

men blive til på papiret og i perioder at få lov til at læse korrektur på hans manuskripter. Ja, jeg fik lov til at følge alt det, der her blev født, og som i århundreder fremover som et færdigt produkt i form af hans mange bøger, vil blive læst af millioner, vil blive åndelig føde for verdens folk og give dem lyst til livet og mod til at tage alle ulykker og besværligheder. Alle disse bøger, der vil give forståelse til at elske alle og vejledning i, hvordan vi skal leve for at bringe os i kontakt og overensstemmelse med virkeligheden, med alle andre levende væsener, med naturens kræfter, med livets skønhed, dets ophøjethed, dets sande værdier, hvordan vi lærer at forstå livets egen tale, som er Guds tale til menneskene, og lærer at forstå den personlige og helt private undervisning, som livet selv giver os gennem denne tale. Alt dette så jeg blive til, alt dette oplevede jeg blive født.

Denne bog kommer derfor ikke så meget til at handle om mig, men om forfatteren til Det Tredie Testamente Livets Bog, set gennem mine øjne. Men at give indtryk af denne oplevelse med små sorte tegn på hvidt papir bliver ikke let. Det vil i alt fald kun blive en svag afglans af den virkelige oplevelse, og dog kan disse beskrivelser næppe undgå at give et genskin, der i sig selv vil berige læseren.

Kapitel 2

HVEM VAR MARTINUS?

Dette foto fik Tage af Martinus med dedikation til sin fødselsdag den 25. juni 1964. Under billedet har Martinus skrevet: Efter originalbillede fotograferet af fotograf Christensen, Sindal, 1901.

Mit indtryk af Martinus var, at han var mange tusinde år forud for os og vor tid i udvikling, væremåde og kærlighedsstandard. Martinus var kommet til verden i Sindal, Vendsyssel, under meget beskedne forhold. Mange ville i dag kalde det fattige omgivelser. Under sin opvækst og sine senere ansættelser opnåede han kun at tjene til dagen og vejen. Hans liv var indtil hans 30. år tilsyneladende ret almindeligt. Martinus havde altid været et pligtopfyldende, kærligt og humoristisk ungt menneske, men hans situation ændredes

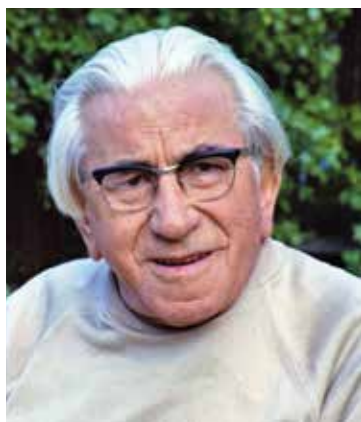
næsten fra den ene dag til den anden, da denne unge mand, som havde levet et nøjsomt liv og beklædt beskedne stillinger, satte sig i sin flettede kurvestol på sit lejede værelse på Jagtvej 52A, 1. tv. i København. Han havde lånt en bog om bl.a. meditation, og deri stod, at man skulle binde et klæde for øjnene og meditere på Gud. Det gjorde han, og han oplevede nu det, som han senere lærte at kalde 'den store fødsel'. Efter denne op-

levelse blev hans bevidsthed og dermed hele hans situation fuldstændig forandret. Han fik pludselig adgang til alverdens viden og visdom, og det gav sig ikke alene udtryk i evnen til at berette og senere nedskrive de kosmiske analyser om verdensbilledets struktur, men også i en utrolig kærlighed til og omhu for sine omgivelser og til dette, som her skal forsøges belyst, nemlig Martinus' forhold til dette at give og modtage.

Martinus ved sit arbejdsbord på Institutet på Mariendalsvej (1979). Foto: Mischa Lim

Selv ejede Martinus intet ud over de ting, der var i hans ringe værelse. Han havde ingen formue, ingen velstående familie eller venner. Og dog fandt der på basis af hans åndelige oplevelse en helt enestående skabelse sted. Han fik af omgivelserne økonomisk mulighed for at udgive sine værker. Han fik skabt undervisning i disse tanker, afholdt foredrag i København og andre byer og fik organiseret et Institut, som kunne administrere, informere og udgive hans bøger. Han fik skabt et undervisningscenter i Klint ved Nykøbing Sj. for sommermånederne, og med udgivelsen af bladet KOSMOS blev der knyttet kontakt med alle interesserede rundt om i landet. Alt dette blev skabt inden for de allerførste år fra 1921-1935. Senere er hans 'Sag' vokset yderligere, og igennem de mange år, der indtil nu er gået, er eller har der været mange mennesker involveret i hans Sag.

Martinus fotograferet i Instituttets have på Frederiksberg (1976). Foto: Mischa Lim

Men hvordan har alt dette kunnet lade sig gøre, når Martinus i virkeligheden selv slet ikke havde nogen som helst økonomiske midler?

Jo, det er resultatet af hans egen umådelige gavmildhed over for de mennesker, der forstår det, som Jesus udtrykte med ordene: ***"Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alle disse ting gives eder i tilgift."*** Martinus kendte livs-

lovene og deres virkninger, f.eks. gaveprincippet, og levede selv helt og fuldt efter dette princip.

Martinus gav først og fremmest sit liv til menneskeheden. Når man taler om at give sit liv, tænker mange først på Jesu korsfæstelse, eller man tænker på soldaten, der falder i krig og giver sit liv for fædrelandet. Men at give alle sit livs dage og timer, sin arbejdskraft, sin interesse og kærlighed til menneskeheden er en anden og mere fuldkommen måde at give sit liv på. Mange giver deres liv i næstekærlighed, og nogle er næsten blevet verdensberømte på det, f.eks. Albert Schweitzer, abbe Pierre (der oprettede en slags Kofoed skole i Paris) og Moder Teresa. At disse er blevet så kendte viser, at næstekærlighed er en sjælden vare. Martinus gav sit liv til udarbejdelsen af det evige eller kosmiske verdensbillede 'Det Tredie Testamente', en mission, der kom til at bestå af 60 års koncentreret arbejde for hele menneskeheden, og som således er en unik og enestående gave til os alle.

Kapitel 3

MIN OPVÆKST

Min vej til Martinus udsprang ikke af en bevidst søgen efter sandheden. Når jeg ser tilbage på min barndom og ungdom, så forblev mine problemer omkring livet og tilværelsen længe uløste, og det samme gjaldt mit gudsforhold, som jeg tumlede meget med. Jeg husker, at jeg på et tidspunkt formulerede det for mig selv og sagde: *"Bare jeg dog havde levet på Jesu tid, så jeg fra hans egen mund kunne høre, hvad der var rigtigt!"*

Jeg blev født den 25. juni 1911 og havde en forvirrende opvækst i et præstehjem, hvor vi indtil mit syvende år flyttede meget rundt, men endte med at bo i Odense. Det var et strengt indremissionsk hjem med en tro på en streng

*Min far pastor Vilh.
Henrik Buch.*

Gud, hvilket medførte, at f.eks. ikke kun kortspil, dans og teater var forbudte områder, men også at der blev slået hårdt ned, hvis man løj, tilegnede sig andres ting, bandede osv. Vi var fem børn, 4 drenge og 1 pige. Jeg havde to ældre og to yngre søskende. Mor døde af sygdom i 1921, da jeg var ti år, og derefter tog først en moster sig af os. Men det viste sig at være alt for stor en op-

gave for hende, så det endte med, at en faster flyttede ind hos os. Hun var en, man ville kalde en virkelig god kristen, dvs. hun ofrede sig selv helt og fuldt for sine medmennesker, så hun tog sig godt af os og bidrog meget positivt til vor opdragelse. Præster og andre embedsmænd var dengang dårligt lønnede, og mors sygdom med kurophold og

begravelse kostede far et helt års løn. De penge måtte han ud og låne, og derefter måtte han betale med vekslers hos manufakturhandleren og købmanden. Da far i 1928 giftede sig igen, forlod faster os og rejste til Kalundborg-egnen, hvor hun senere blev gift med en ungdomsven.

Livet i præstegården var strengt, og klø hørte til dagens

Min faster Anna, som tog sig af os børn, da vor mor døde i 1921.

Min mor (i døren) og moster Else (siddende) og alle 5 børn (Morgens f. 1909, Jørgen f. 1910, Tage f. 1911, Hans f. 1913 og Inge f. 1917) i præstegården i Ejby.

orden både i hjemmet og i skolen. Dengang kendte man ikke til andre opdragelsesmidler. Den religiøse påvirkning foregik dagligt. Der blev bedt bordbønner, der var 'andagt' ved aftenmåltidet, dvs. der blev læst en side i en særlig bog med opbyggelige betragtninger. Den Gud, vi lærte om, var ingen kærlig Gud, men en fordømmende. Vi børn hørte dagligt tale om synd, nåde, fortabelse, djævel og helvede, og disse begreber lå ofte som en mørk skygge over min

og mine søskendes barndom. Vi fik at vide, at små børn ville gå til helvede, hvis de ikke blev døbt, så når et barn ved fødslen ikke så ud til at kunne leve, måtte min far derfor ud, ofte midt om natten, og døbe dette barn, for at det ikke skulle gå direkte til helvede. Men der var nu også lyspunkter i vores opvækst ind imellem, for far kunne godt finde på at sætte sig og læse højt for os af f.eks. Hostrups komedier, og dét var noget, der morede os børn.

Udover sin gerning som præst var far meget engageret inden for KFUM og var sekretær for foreningen både i Vejle og Esbjerg. Far var i den forbindelse blevet gode venner med Olfert Ricard, som var blandt grundlæggerne af KFUM i Danmark. Jeg kan huske, at vi engang fik et julebrev fra Olfert Ricard. Det lå fremme på fars bord, så jeg kiggede på det og læste det, og det gjorde sådan et indtryk på mig, at jeg stadig husker en del af brevet indhold. Et sted, hvor Olfert Ricard taler om deres venner, der var gået væk i årets løb, skriver han:

*“Hvis man ser mod træets top, hvor stjernen hænger
og sørger, som de vise ikke længer’
min sjæl er tyst og stille svar
og ser med dobbelt tak på dem, vi har.
God jul, Guds fred med alle kære venner,
og fred med alle dem, vi ikke kender.”*

Jeg blev meget betaget af den varme og kærlighed, der udsprang fra disse linjer, så jeg tror, at det er grunden til, at jeg endnu kan huske meget af det.

Men ellers var kirken en stor del af vores liv. Som børn skulle vi gå i kirke, og som helt små skulle vi hver søndag i søndagsskole for at høre om Guds ord og Jesus. Det virkede alt sammen forvirrende, uforståeligt og under-

trykkende på et følsomt barnesind. Da vi blev større, og det stadig blev forventet af os, at vi gik i kirke, kom vi ofte lige før fars prædiken. Vi satte os nede på en af rækkerne, så far kunne se os fra prædikestolen. Og når fars prædiken var forbi – og lige så snart det kunne lade sig gøre – gik vi igen. Det var først, da jeg blev ældre, at jeg ikke længere gik i kirke, skønt jeg boede hjemme.

Den påtvungne religiøsitet, hvori som sagt indgik begreber som helvede, fortabelse, djævel, Guds nåde ved tro osv., har sikkert gjort sit til, at jeg fik modvilje mod det religiøse eller i hvert fald mod den form, som tolkedes i hjemmet, i kirken, i KFUM og i spejderbevægelsen, som vi børn også skulle deltage i. Hvordan den hårde kurs, der førtes, kunne forenes med en kærlig Guds eksistens og væremåde, gik ud over min forstand, og selv om jeg ikke blev gudsfornægter, så levede jeg i passivitet, inde-sluttethed og den førnævnte søvngængertilværelse. Også indstillingen over for det modsatte køn blev noget forkvaklet under disse forhold, så nogen særlig lykkelig barndom kan jeg ikke sige, at jeg havde. Selv mener jeg, at alt dette var årsagen til, at jeg i mine tidlige teenageår gik med permanent hovedpine, som først forsvandt helt i mit voksenliv.

Nogen uddannelse af os børn var der ikke råd til. Vi fik alle fem børn ganske vist en realeksamen, men kun den ældste søn fik mulighed for at uddanne sig videre. Og han blev præst i folkekirken. Selv kom jeg i lære på et handelskontor hos en omfattende engrosvirksomhed, siden i bank, revision og reproduktion. Jeg skiftede til i alt 12-13 forskellige stillinger, inden jeg som 67-årig gik på folkepension.

Som 29-årig indgik jeg ægteskab, men det blev opløst efter fire år. I 1951 indgik jeg et nyt ægteskab med Sysse,

Dette foto blev taget på Sysse's 80 års fødselsdag torsdag den 25. maj 1995 af Sture og Nette Hult fra Sverige.

dvs. hendes rigtige navn var Margrethe La Cour, men hun er altid blevet kaldt Sysse. Det blev et dejligt venskab med et trofast og elskeligt menneske, som jeg med årene blev mere og mere lykkelig for at leve sammen med. Sysse blev en vældig støtte for mig igennem hele livet. Vi nåede at være gift i 62 år og at fejre diamantbryllup sammen.

Kapitel 4

MØDET MED MARTINUS' TANKER

Måske var det min ubevidste længsel efter selv at være vidne til Jesu udsagn, der en efterårsdag i 1936 gjorde, at jeg gik til et foredrag på Missionshotellet i Odense, hvor jeg dengang boede. Det var en af min ven Henning Laugs spejderførere, der havde foreslået, at vi gik ind og hørte dette foredrag. Både Henning og jeg gik derhen, og derved knyttedes den første kontakt til Martinus og hans verdensbillede. Det var nu ikke Martinus selv, der holdt foredraget, men hans sekretær Erik Gerner Larsson. Der var vel omkring 20-30 tilhørere, og foredragsholderen var veltalende og livligt gestikulerende. Hvad foredraget egentlig handlede om, husker jeg ikke, blot at Gerner Larsson viste nogle lysbilleder med nogle mærkelige og aldeles fremmedartede symboler, som i første omgang ikke sagde mig noget, og at han i øvrigt talte om ting, der var svære at forstå, så som at livet var evigt, reinkarnation, og at døden ikke var en afslutning.

Foredraget gjorde stort indtryk på mig og pirrede min nysgerrighed, så jeg fortsatte med at komme til de månedlige foredrag i Odense. På den måde fik jeg flere nye bekendtskaber og venner blandt de andre interesserede og fik flere oplysninger om Martinus og hans tanker. Jeg kom også i kontakt med Gerner Larssons senere svigerforældre, Viggo og Helborg Gaarde, som ligeledes boede i Odense, og som tog sig en del af mig og ofte inviterede mig hen til samtaler om Martinus' analyser. Jeg higede efter at høre og læse så meget som muligt om alle disse nye tanker, så fra og med november 1937 begyndte jeg at

abonnere på månedsbladet KOSMOS, som Martinus Institut udgav. Bladet var udkommet siden 1933, og det lykkedes mig også at få fat i alle de tidligere udgivelser. Med hensyn til bøger var der på det tidspunkt kun udkommet første del af Livets Bog, men i KOSMOS var der lange artikler, som senere blev udgivet som bøger, f.eks. Logik, Den ideelle Føde, Påske m.fl.

Det var Gerner Larsson, der stod for foredragene i Odense, men en gang eller to om året kom Martinus selv. Martinus rejste af og til på foredragstur til provinsen, men holdt ellers kun foredrag i København. Derfor rejste jeg i de første år også nogle gange ind til København for at høre disse meget velbesøgte foredrag med Martinus i Borup Højskoles sal i Frederiksholms Kanal 24, hvortil der kom omkring 300-400 mennesker. Jeg var ganske utrænnet i at høre om disse nye tanker, og det var vanskeligt for mig at holde mig vågen til foredragene. Jeg måtte ligefrem knibe mig selv i armen for ikke at falde i søvn. Langt senere fik jeg af Martinus den forklaring, at det netop var, fordi jeg var ukendt med disse tanker, at jeg faldt i søvn, idet der først skulle åbnes nye centre i min hjerne, som kunne modtage dem. Martinus fortalte, at han ofte havde set mennesker falde i søvn ved foredragene, og selv faldt jeg bestemt ikke i søvn, fordi foredragene var kedelige, men fordi indholdet var nyt stof for mig.

Jeg var dengang et ungt menneske midt i 20'erne og var ind imellem plaget af depressioner. Når jeg så hørte Martinus' og Gerner Larssons foredrag, kunne jeg ikke lade være med at tænke: *"De må kunne hjælpe mig!"* På den baggrund besøgte jeg således engang Gerner på kontoret i Glahns Allé på Frederiksberg, og vi gik sammen en tur ned til Damhussøen. Jeg havde forskellige problemer, jeg gerne ville tale med Gerner om, men da jeg aldrig har

været en, der udøste mit hjerte for andre, var det meget svært for mig at komme i gang. Jeg husker, at vi meget af tiden var tavse, da vi gik. Da jeg omsider kom frem med noget af det, der lå mig på sinde, sagde Gerner: *“Jeg var ellers lige ved at skubbe dig i søen!”* Han havde følt, at der var noget, jeg ville frem med, men havde ventet, til jeg selv begyndte. Det lå ikke rigtigt til Gerner at være så afventende, så han havde ment, at en tur i søen nok ville have fået mig i gang! Jeg husker ikke mere, hvad mine problemer var, men vi fik os en god snak. Da vi kom tilbage til kontoret efter denne gåtur, var Martinus der. Det var første gang, jeg hilste privat på Martinus. Vi udvekslede nogle ord, og da jeg skulle gå, fulgte Martinus mig ud, og til min forundring gav han mig et knus til farvel. Dette var første gang, nogen havde givet mig et knus – det har jeg ikke været vant til – ej heller hjemmefra.

Depressionerne fyldte meget i min ungdom, og det hændte også, at jeg var nødt til at sygemelde mig på mit arbejde. Når det skete, så tog jeg hjem til min faster, som nu var blevet gift og boede på en bondegård i nærheden af Kalundborg. Her i disse fredelige omgivelser og under min fasters kærlige omsorg fandt jeg så meget ro i mit indre, at jeg snart igen kunne genoptage mit arbejde.

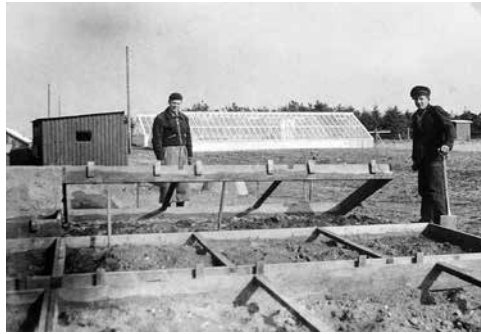
Kapitel 5

KOSMOS FERIEKOLONI

Martinus Institut havde i sommeren 1934 købt et stykke land i Klint oppe ved Nykøbing Sj. og havde mange planer for området. Man var straks gået i gang med at bygge sommerhuse, og i 1937 gik Gerner Larsson også i gang med at anlægge et gartneri. Da jeg tilbød at komme og hjælpe ham, inviterede han mig med op på Villa Rosenberg i en uges tid.

Jeg husker, at jeg tog fra Odense og ind til Gerner på Apollovej i Vanløse, hvor han dengang boede. Da jeg kom, var Martinus der også, og sammen kørte vi alle tre til Klint. Straks efter vi var ankommet til Klint, gik Gerner og jeg i gang med arbejdet i gartneriet.

I Kosmos Feriekoloni, eller bare Kolonien, som den dengang blev kaldt i daglig tale, var der indtil da bygget 14 af de i alt senere

Øverst: Erik Gerner Larsson (tv) ved det nyanlagte gartneri.

Nederst: Sysse (th) (ca. 1947) uden for et af drivhusene.

Fotos: Tage Buch

21 huse, som i dag ligger i en hesteskoform ned mod vandet. Dengang var der de 7 A-huse og de 7 nuværende C-huse, som gik vinkelret på A-husene ned langs kanalen og helt ned til stranden. Derudover var der også det nuværende hus, der hedder 'Jomfruburet', og som lå i hjørnet mellem A-husene og C-husene. 'Jomfruburet' var faktisk et skur, som dengang fungerede som en lille arbejds- eller frokoststue uden vand og varme eller nogen anden form for bekvemmeligheder. Men skuret blev brugt af dem, der arbejdede der, og jeg fik engang selv lov til overnatte der, da der ikke var andre overnatningsmuligheder. De 7 nuværende B-huse kom først til i 1940. I gartneriet, som Gerner Larsson anlagde, blev der ikke kun dyrket grøntsager, som blev solgt til de besøgende, der kom op på weekendtur eller holdt ferier i Klint, men Gerner fik også udplantet mange frugtræer og buske. Da ugen var gået, og jeg skulle hjem igen, blev Gerner på Klint, mens jeg kørte med Martinus tilbage til Joakim Larsens Vej på Frederiksberg. Derfra skulle jeg med toget hjem til Odense. Men inden jeg rejste videre, ville Martinus først lige lave lidt mad til os – og jeg tror, vi fik et spejlæg og noget brød.

Siden da tog jeg til Klint, når som helst lejlighed bød sig, og jeg hjalp til, hvor jeg kunne. Det kunne godt være hårdt arbejde, for jeg var ikke vant til at tage fysisk fat. Men arbejdet foregik i en harmonisk atmosfære og altid under megen latter, for Gerner var festlig at være sammen med. Det blev til mange weekender, påsker og pinsedage.

Da jeg i påsken 1938 kom til Klint, var de fleste besøgende københavnere. Jeg kan huske, at alle fem påskedages ophold inkl. transporten til og fra København kostede i alt 11 kr., og at den vegetariske middagsmad, som man kunne købe, bestod af 2 retter og kostede 1,25 kr. pr. dag.

Det var også dette år, at jeg for første gang holdt sommerferie i Klint. Og det blev siden til mange flere.

Da Sysse kom ind i mit liv, købte vi i 1969 et sommerhus på Æblelunden, og det havde vi megen glæde af. I 1985 flyttede vi fra København og op til en nybygget andelsbolig i Baldersparksen 44 i Nykøbing Sjælland og havde således ikke langt ud til vores hus i Klint. Men arbejdet med to boliger blev efterhånden for meget, for vi var jo ikke helt unge mere. Så efter at have haft sommerhu-

set i 20 år, solgte vi det i 1989 og valgte kun at koncentrere os om vores lille nye andelsbolig og den have, der hørte til.

Livet nydes i Tages og Sysses sommerhus. Fra venstre Sam Zinglersen, Inge Sørensen, Martinus, Rolf Elving, ? og Sysse. Foto fra start af 70'erne. Foto: Tage Buch

Klint var – og er stadig – et ganske særligt sted, for den pionerånd, der herskede under hele opbygningsfasen, var noget helt specielt. Jeg får lyst til her at bringe et uddrag af, hvordan Martinus selv efter afslutningen af sommersæsonen 1938 beskrev sine indtryk i Kosmos Feriekoloni. Det stod at læse i Kosmos 8/1938. Martinus skriver:

“Under mine Spadsereture i denne lønlige Idyl har jeg ikke kunnet undgaa, at Erindringerne fra den svundne Sæson dukker frem i min Hjerne. Jeg ser det farverige Liv ved Stranden. Latter og Jubelraab naar mit indre Øre. Velkomst- og Gensynsglæde fylder Luften. Jeg ser for mig en Skare Mennesker, der er begyndt at blive lykkelige ved at være gode ved hinanden. Hjertevarme og

Tilgivelseslyst er i stærk Udvikling. Og mit Sind fyldes med Glæde. Thi er det ikke netop den 'indbyrdes Kærlighed', der er kendetegnet paa sandt Discipelskab?

Jeg kan derfor ikke afslutte Sæsonen uden her at udtrykke min inderligste Tak til alle, der har været vore Gæster i Sommer, for den gode Forståelse, Velvillie og Hjælpsomhed, den Sympati og Kærlighed de i deres Væremaade har lagt for Dagen, og hvorved de har bidraget til, at den guddommelige Aand virkelig har kunnet mærkes på Koloniens Område. Det er Fortsættelsen heraf, der kan bringe Guds Rige til at fødes og Menneskeheden til at lyse og gøre en varig Fred til Kendsgerning på Jorden."

Martinus på stranden 1938 med Holger Rosenbergs mexikanerhat, som han efterlod i Villa Rosenberg.

Foto: Tage Buch

Strandliv 1938. Martinus står i gruppen øverst til venstre.

Foto: Tage Buch

Kapitel 6

FRA ODENSE TIL KØBENHAVN

Efter krigen, i efteråret 1945, flyttede jeg til København. Året før var jeg blevet separeret, og da jeg gerne ville deltage i arbejdet på Martinus Institut, besluttede jeg mig for at flytte til København. Jeg havde allerede fået lovning på et job i et revisionsfirma i København, og det tog jeg imod. Selv om mit arbejde i revisionsfirmaet ofte kunne være meget trættende, gik jeg alligevel til praktisk taget alt, hvad der var af foredrag på Instituttet og sugede denne nye viden til mig. Jeg begyndte også at have min faste gang på Instituttet og hjalp til, hvor som helst man havde hjælp nodig. Noget af det første, jeg begyndte med, var at skrive stencils til 'Kontaktbrevene', som Gerner Larsson stod for.

Men mine depressioner var blevet værre, og min ældste bror anbefalede en psykiater, som i februar 1946 fik mig indlagt i nogle måneder til medicinsk behandling. Inden jeg blev udskrevet, talte jeg med en overlæge, der også var præstesøn, og han foreslog, at jeg kontaktede en psykoanalytiker. Men alt i alt havde opholdet haft en positiv og helbredende virkning på mig, og da jeg blev udskrevet, havde jeg taget 14 pund på. Jeg gjorde, som overlægen havde foreslået og kontaktede en psykoanalytiker, og samtalerne med ham hjalp mig. Jeg havde altid været meget indesluttet og lukket inde i mig selv, og det havde altid faldet mig svært at tale med andre om mine inderste tanker og følelser. Men når jeg sad over for denne psykoanalytiker havde jeg ingen problemer med at åbne mit hjerte, og jeg talte med ham om alt det, der føltes så svært

og tungt. Så han var en dejlig hjælp, og mine depressioner tog langsomt af.

Mange vil måske undre sig over, at jeg ikke talte med Martinus om alt det, der tyngede mig, men det gjorde jeg ikke. Det har jeg selv tænkt på mange gange, men der er det forunderlige, at når man var sammen med Martinus, så tænkte man ikke meget på sig selv. Og man kunne slet ikke have det dårligt sammen med Martinus. Det var som om alle problemer forsvandt i hans nærhed. I lyset af hans verdensbillede og med hjælp af hans positive udstråling kunne jeg bare ikke være deprimeret. Jeg tror bestemt, at Martinus har kendt til min tilstand, og jeg tror også, han har hjulpet mig, hvor han kunne.

I København fordybede jeg mig i Martinus' verdensbillede, og samtidig tog jeg også mere og mere del i arbejdet på Martinus Institut. Da Instituttet i foråret 1946 købte Klintsøgård, den store ejendom, som grænser op til Martinus Center i Klint, og omdannede den til en hotel-pension, rejste jeg til Klint og påtog mig her forskelligt arbejde. Det var især regnskaberne, men ellers alt andet forefaldende arbejde, som f.eks. at pudse gæsternes sko eller lignende. Efter at have arbejdet halvandet år på Klintsøgård tog jeg i 1947 igen tilbage til Instituttet på Frederiksberg og her gik jeg i gang med at starte det nye trykkeri op. Men da det viste sig, at Instituttet ikke havde råd til at udbetale løn til mig, blev jeg nødt til at søge andet arbejde uden for Instituttet, og arbejdet i trykkeriet blev derfor overtaget af andre. Seks år senere, i 1953, var Instituttet imidlertid af økonomiske årsager nødt til at afhænde Klintsøgård, men man beholdt bl.a. de to pavilloner 1 og 2 (sidstnævnte er siden omdøbt til pavillon B) samt en del af jordarealerne.

Kapitel 7

FØRSTE PRIVATE BESØG HOS MARTINUS

Mine tanker om livet, Gud og tilværelsen var noget, jeg fortsat gik og tumlede med uden rigtig at kunne få hold på dem. Når jeg ser tilbage på det, kan det meget vel have været et resultat af min strenge religiøse opvækst, for den kamp, der foregik i mit sind, kunne nemt være årsagen til mine tilbagevendende depressioner. Man skulle selvfølgelig tro, at jeg efter mødet med Martinus' tanker ville få sat tingene på plads, men det var ikke helt tilfældet. Al denne nye viden havde snarere skabt endnu flere problemer for mig.

Kort efter at jeg var flyttet til København, ringede jeg derfor til Martinus for at få en samtale med ham, og vi aftalte, at jeg en bestemt eftermiddag skulle komme ud til ham på Instituttet på Mariendalsvej. På daværende tidspunkt boede jeg på et værelse midt i byen. Da jeg nu skulle ud til Martinus, syntes jeg, at jeg måtte have et eller andet med til ham. Sådant noget som afskårne blomster vidste jeg, at han ikke brød sig om, for de skulle blive på deres rod og ikke lemlæstes for hans skyld. Men på en tidligere spadseretur med Gerner Larsson havde denne fortalt mig, at Martinus var glad for glasting. I en antikvitetsbutik på Falkoner Allé havde jeg set nogle grønne glaskugler, fire i alt, der var sammenstillet med tre som basis og den fjerde på toppen. Denne lille figur købte jeg og tog med ud til Martinus. Ejendommeligt nok havde Martinus netop samme dag været forbi den selv samme butik og set denne figur, men havde ikke købt den. Og nu kom jeg med den til ham. Det var da ejen-

dommeligt! Vi havde en dejlig snak, og efter vores samtale forlod jeg glad og lettet Institutet.

Siden da fik jeg flere lejligheder til at tale med Martinus og har benyttet mig af hans hjælpsomhed og kærlige vejledning i mange situationer livet igennem. Selvfølgelig vidste jeg godt, at Martinus ikke kunne løse andres problemer, men som så mange andre, der i de år hørte hans foredrag og gik til ham med problemer, de ikke selv kunne løse, fik også jeg gennem årene megen hjælp og støtte gennem sådanne samtaler. Som tiden gik, så jeg, hvordan Martinus hjalp mange ulykkelige, som kom til ham og bad om hjælp. Martinus' giveevne og forståelse af menneskesindet viste sig i den hjælp, han ydede disse mange ulykkelige mennesker. Og han hjalp hundredvis af mennesker. I de år, hvor han holdt foredrag, kan jeg huske, at der nogle år kom omkring 300 mennesker og havde samtaler med Martinus. Og han tog sig tid til at sætte sig ind i deres problemer og give de råd, som han mente ville bringe dem ud af deres dilemma.

Det var utroligt, at han kunne overkomme alle disse samtaler ved siden af sit øvrige arbejde, for det var som sagt ikke blot korte samtaler. Ofte strakte de sig over flere timer. Han gav sig altid god tid, havde tålmodighed og visdom til dem, der trængte til den. De problemer, folk kom med, drejede sig ofte om depressioner, dødsfald, konflikter på arbejdspladser eller i ægteskaber. Martinus søgte at hjælpe så godt, han kunne og bad på forhånd til Gud om at måtte kunne sige de rette ting til dem, der søgte hans hjælp. Selv om Martinus ikke kunne løse andres problemer, så gik man alligevel glad, opmuntret og optimistisk fra ham. Hans udstråling, hans humoristiske sans og store kærlighed smittede umiddelbart af på ens eget sind.

Nu hvor jeg var flyttet til København, kom jeg tit på Instituttet enten til foredrag eller for at arbejde, og jeg blev ofte inviteret på te oppe hos Gerner Larsson. Han boede med sin familie ligesom Martinus på Instituttet, og Martinus kom tit med til tebordet. Trods Martinus' uhøjtidelighed var der for mig nærmest en højtide over disse sammenkomster. Det hele var naturligt og ligetil, og livlige samtaler og latter var det klima, det foregik i. Oftest var der også inviteret andre medarbejdere. Disse dage var ikke alene oplysende, for det var ofte kosmiske problemer, der kom på tale, hvor dagligdagens hændelser blev sat i relation til Martinus' tanker. Martinus var ganske uhøjtidelig, jævn og umiddelbar, så det var ubeskriveligt dejligt og opløftende at få lov til at deltage i dette fællesskab.

Kapitel 8

PRIVATE SAMTALER MED MARTINUS

I årenes løb har jeg haft mange samtaler med Martinus, og nogle gange havde disse samtaler en meget privat karakter. Især husker jeg de følgende:

Jeg havde på et tidspunkt nogle meget ubehagelige chefer. Når jeg kom ud for det, kan man måske slutte, at jeg selv tidligere eller i fortidige liv har været ubehagelig over for andre mennesker. Men engang var jeg i et firma, hvor chefen kunne være overordentlig ubehersket over for mig. Det talte jeg med Martinus om, og til det svarede han ganske enkelt: *"Husk på, at du slet ikke arbejder for ham. Du arbejder for Gud."* Martinus forklarede videre, at hvis man gjorde sit arbejde ordentligt, så behøvede man ikke at bekymre sig om, at andre var ubehagelige over for én, for det var i grunden kun deres eget problem. Martinus sagde videre, at han ikke havde andre arbejdsgivere end Gud.

En anden gang – ikke så længe før Martinus forlod det fysiske plan – havde jeg en samtale med ham om mit helbred, der ikke var alt for godt. Jeg havde før bragt det på bane, og da havde Martinus givet mig en lang god forklaring. En uge senere, da jeg en eftermiddag lavede eftermiddagste til ham – det gjorde jeg en overgang hver onsdag, når hans gode medhjælper Mischa Lim havde fri – medbragte jeg en båndoptager og spurgte ham, om vi ikke kunne gentage den samtale, vi havde haft om mine lokale vanskeligheder. Og det ville Martinus gerne.

Martinus mente, at jeg var for følsom. *"Det er jo først og fremmest sindet,"* sagde han, *"du bliver for let skuffet."*

Det skal man bekæmpe og på en måde være ligeglad. At nogen gør modstand, gør mig ikke noget, når jeg gør det, der er rigtigt. Vi er omgivet af en masse mennesker, og nogen udfolder sig sådan, at det er rigtig behageligt for os. Men vi kan også være sammen med mennesker, der kan være meget grimme og hele tiden får os i dårligt humør. Det er jo det, man må bekæmpe. I regnvejr har man en paraply over sig, men over for det andet har man også noget, ja, for man skal ikke regne med, hvad de andre siger. At de er krakilske og siger grimme ting, skal man blæse på, for det har jo ikke noget med virkeligheden at gøre. De siger det, fordi de er dumme. Over for de mindre ting har man en 'paraply', men de større ting må man bekæmpe. Hvis nogen hader én, så er det bare om at tænke godt på ham eller hende. Man kan godt sende sine kærlige tanker ud, selv om de andre sender onde tanker mod én. Det bliver man rask af. Men om de onde tanker, man sender ud, siger Kristus et sted: "Ikke det, som går ind i munden, gør mennesket urent, men det, der går ud af munden, det gør mennesket urent." Det er den måde, man tager tingene på, der er afgørende. Det er den affekt, andre kan sætte én i eller indgive én, der svækker legemet og angriber kroppen og hjernen og angriber humøret. Det er jo klart, at hvis det ikke bliver bekæmpet, men hvis man derimod bliver nedtrykt og tror, man er martyr, så er der ingen lægedom for det. Det drejer sig om at forstå, at man får sit eget tilbage ifølge karmaloven, og når man får sit eget tilbage og ikke er tilfreds med det, ja, så må man jo lave det bedre." Og så lo Martinus.

"Sådan er det, ligeud af landevejen. Jo mere du kan hæve dig op over ubehagelighederne, og det skal man kunne, desto mere rask bliver kroppen. Dit 'jeg' skal jo give kraften. Det har evne til at samle kraft fra andre

'jeg' er fra Gud, og det gør det jo ikke, hvis man er nedtrykt, så får man ikke nogen kraft. Man skal bekæmpe det hos sig selv og tænke: "Nå ja, det er jo værst for ham selv." Og det må man undskylde, for han ved ikke bedre. For hvis han vidste bedre, så ville han ikke gøre sådan. Dem, der er imod mig, er jeg ikke vred på. Jeg har aldrig sagt eller skrevet noget ondt til ... (her nævnte han et navn). Der har jeg skrevet sandheden, og den kan være hård nok i sig selv, men det må man jo gøre."

"Du har altid skrevet det venligst," indskyder jeg.

"Ja, jeg har ikke skrevet noget ondt, det har jeg ikke. Men det kan alligevel godt være hårdt."

Her kom jeg med en bemærkning om, at han tidligere havde sagt, at man altid skal kærtegne og sende gode tanker til kroppens ømme steder.

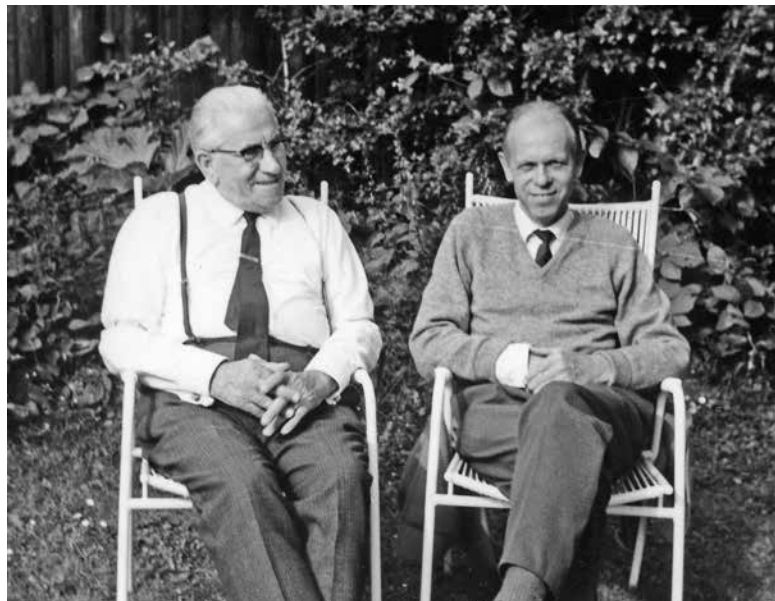
Hertil siger Martinus så: *"Ja, det skal man gøre. Nede i mikrokosmos er væsenerne som partikler og tomrum. Det er jo 'stjernesystemer', og det er dem, der er kommet af lave, når man er syg. Men den 'luft', der er imellem disse 'stjerner', er jo ligesom luften her. Det er altså vores tankeklima, tænkeevne og tankekraft. Derfor er det, at vi med denne tankekraft må flytte tingene tilbage på sin plads. Det kan man navnlig gøre, hvis man tager Gud til hjælp."*

Jeg spurgte: *"Man skal altså bede?"*

"Ja," svarede Martinus, *"det er ligesom en reservekraft, vi er omgivet af. Ligesom vi kan tage vindens kraft til at drive maskiner, således kan man ved bøn tage kræfter til sin bevidsthed fra urkraften, og det er jo det, man skal. Det er jo det, Kristus siger: "Man skal altid bede og ikke blive træt." Jeg beder selv masser af gange. Hver eneste gang jeg mærker noget, som går imod mig, noget, jeg ikke synes om, så tænker jeg bare på Gud og siger måske blot: "Gud, vær*

hos mig." Sådan noget lignende siger jeg inde i mig selv. Sådan gør jeg altid, og på en måde er jeg hele tiden beskyttet."

Samtalen sluttede ikke her, men det øvrige har næppe almen interesse. Ved en tidligere lejlighed, hvor vi var inde på samme emne, sagde Martinus med hensyn til at undskylde andre: *"Man skal hele tiden undskylde - det er ikke alene vejen til et godt helbred, det er vejen til kosmisk bevidsthed."*

Martinus og Tage i samtale.

Foto: Sysse Buch

Kapitel 9

FOREDRAG PÅ MARTINUS INSTITUT

Der var mange foredrag på Instituttet. Martinus holdt i en lang årrække selv foredrag hver søndag formiddag kl. 10. I ugens løb holdt andre foredrag, og i 1940-50'erne var det mest Erik Gerner Larsson. Men Martinus' foredrag var noget ganske særligt. Han behandlede alle de spørgsmål, som var centrale og livsvigtige for de fleste mennesker og satte dem i relief, så vi virkelig fik en klar forståelse af alle de problemer, der var aktuelle for os. Det var bl.a. om døden, der for Martinus overhovedet ikke fandtes, det var om livet efter døden, om forholdet til næsten, om verdens udvikling, om forholdet til andre levende væsener og om, at dyrs kroppe ikke var den rigtige føde for det udviklede menneske, det var om de kirkelige højtiders virkelige betydning, påske, pinse, jul osv. og om næstekærlighedens og åndsvidenskabens nødvendighed. Ofte var Martinus' foredrag en forklaring eller uddybning af Jesu ord og sætninger, og det var en ganske anden end den kirkelige. Hans analyser 'støttede' sig ikke til Jesu udtalelser, men han viste, at alle hans budskaber var store kosmiske sandheder eller livslove, som man ikke kunne overtræde, uden at det havde virkninger, det var om næstekærligheden som 'alle loves fylde', og omvendt, om at ukærlighed eller mangel på kærlighed var roden til alt det såkaldte 'onde'.

Til foredragene i 40'erne og 50'erne var Martinus altid klædt i smoking eller mørkt tøj, for som med alt andet var han også yderst omhyggelig med sin påklædning. Men det gjorde også, at sindet hos tilhørerne stemtes til en vis

højtidelighed. En anden ting, der bidrog hertil var, at han inden foredraget lod spille nogle musikstykker på grammofonanlægget. Han valgte selv hvilke plader, der skulle spilles, idet han havde lagt en seddel sammen med pladerne ved siden af grammofonen, så den, der skulle betjene den, var informeret. På sedlen skrev han også, at der skulle begyndes præcis kl. 10.00, og at sidste plade skulle afslutte kl. 10.15. På dette tidspunkt ville han så gå på talerstolen i salen, der kunne rumme omkring 100 mennesker. Jeg passede tit grammofonen og gemte også nogle af sedlerne, så jeg i dag kan se, hvad der dengang blev spillet før foredragene. Jeg kan f.eks. se, at Martinus den 12. september 1954 skrev Concerto in D Major (part 2), Jomfruen af Orleans, og til sidst Sæterjentens Søndag. Han havde også skrevet den sædvanlige bemærkning om, at sidste plade helst ikke skulle slutte før 10.15.

Kapitel 10

MARTINUS' TOLERANCE

I hverdagen kunne man lære meget af Martinus ved at iagttage hans væremåde og høre hans små bemærkninger. En dag han havde besøgt Sysse og mig, og jeg kørte ham hjem til Mariendalsvej, kom jeg ind på, at jeg havde været kritisk over for andre medarbejdere. Ofte havde jeg i breve givet udtryk for mine meninger over for de pågældende, og Martinus sagde så noget i retning af, at det kunne jeg godt have sparet mig, for det ændrede ikke noget. Dertil sagde jeg: *"Så har jeg spildt et helt liv på det?"* Martinus svarede i en let og ligefrem tone: *"Nå ja, så har man jo lært det."* Han tog det meget let og ganske uhøjtideligt. Og han havde selvfølgelig ret, for vi har jo mange liv at tage af, så det gør ikke så meget.

Og nu vi er ved det kritiske: Jeg kunne også til tider kritisere de rådsmedlemmer, som sammen med Martinus ledede Instituttets virksomhed. Men Martinus tog altid andre i forsvar. Til min kritik af rådsmedlemmerne sagde han: *"Ja, du må jo huske på, at de gør det gratis, og de gør det, så godt de kan."*

Alle disse små bemærkninger var i virkeligheden et udtryk for Martinus umådelige tolerance og store forståelse af livet. Mennesker kunne rent faktisk ikke være anderledes, end de lige netop var. Alle og enhver står på toppen af sin udvikling, af sin erfaringsmasse, og kan ikke i dag repræsentere mere end det, hans udvikling har bragt ham frem til og kan naturligvis ikke bruge en viden, som han først får i morgen. Det var disse milde 'irettesættelser', jeg lærte at sætte pris på. Man følte sig aldrig såret af Martinus' udtalelser, men derimod hjulpet

til forståelse. Han hjalp og rådgav, hvor det var muligt. Martinus har fortalt mig om mange af de situationer, hvor han havde hjulpet mennesker, uden dog at nævne navne. Her kommer et par af dem:

Lige efter krigen var der pengeombytning. Alle borgere skulle ombytte deres pengesedler på grund af, at der under krigen havde været megen sortbørshandel, og der var tjent mange illegale formuer, der aldrig var kommet til myndighedernes kundskab. Det skulle nu frem i lyset. Det var selvfølgelig bankerne, der skulle stå for denne ombytning, og Martinus var kunde i en lokalafdeling i København. Nogen tid efter denne ombytning var Martinus i sin bank, og bankbestyreren, som kun kendte Martinus ret overfladisk, men som øjensynlig vidste lidt om ham af omtale, spurgte Martinus, om han kunne få en samtale med ham. Jo, det kunne han godt, og Martinus gik så med ind på hans kontor. Her fortalte bankbestyreren, at han under pengeombytningen havde hjulpet en mand, så denne fortsat kunne skjule noget af sin illegalt tjente formue. Det ville selvfølgelig en dag blive opdaget af hovedkontoret, så hvad skulle han nu gøre? Martinus sagde til ham: *"De skal blot gå til Deres direktion og lægge kortene på bordet og sige, at De har hjulpet denne kunde, men at De godt vidste, det var forkert, men De havde gjort det for at hjælpe, og at De er ked af, at det var sket på den måde."* Bestyreren fulgte Martinus' råd, og der skete ham ikke noget. Han forblev i sin stilling, og han var Martinus taknemlig for rådet.

Martinus fortalte også om en dame, som var kommet i vanskeligheder. Hun fik også hjælp. Hun havde i et selskab deltaget i et spiritistisk eksperiment. Man havde brugt en planchette og fået 'budskaber' fra den åndelige verden. Systemet består i, at man har en tavle med alle

bogstaver og tal samt en ja- og en nejrubrik. Man kan så have en brik eller et glas, som man lægger hånden på og lader 'ånden' føre ens hånd rundt på tavlen, og på den måde blev budskabet stavet. Damen var blevet så interesseret i denne form for kontakt med ånderne, så hun begyndte at eksperimentere hjemme hos sig selv. Hun fik kontakt med en mandlig ånd, som betroede hende, at hun havde en særlig mission, idet hun skulle føde et særligt barn. Martinus mente, at det ligesom lå i luften, at det skulle blive et kristusbarn. Ånden gav hende besked på at købe noget fint undertøj, og det gjorde hun. Nu viste det sig så, at denne ånd kunne 'besætte' hende og fik en sådan magt over hende, at den kunne påvirke hende seksuelt, så hun fik udløsning eller orgasme efterhånden op til flere gange om dagen. Ånden talte også ind i øret på hende, og til sidst kunne hun dårligt passe sit arbejde. På det tidspunkt fik hun en aftale med Martinus om at komme en bestemt dag. Men på vej ind til Instituttet råbte ånden ind i hendes øre: *"Hvis du går til Martinus, slår jeg dig ihjel!"* Hun gik alligevel op ad trappen og kom ind i hall'en, og her havde ånden ingen magt. Martinus' bevidsthed beherskede helt Instituttet. Martinus sagde til hende: *"Hvis De vil blive af med ånden, så må De helt negligere stemmen, lade som om det er noget, De hører ude fra gaden, noget der ikke kommer Dem ved. Hvis De gør det, kan han ikke få magt over Dem. Når De afviser stemmen, bliver han træt af at forsøge sig med Dem."* Damen blev på denne måde stimuleret i at afvise stemmen og opfordret til at komme igen, hvis det var nødvendigt for hende. Så vidt jeg husker, kom hun en enkelt gang igen. Men hun blev i al fald fri af ånden og brændte også alt det fine undertøj.

I øvrigt advarede Martinus meget imod sådanne spiri-

tistiske eksperimenter, idet man afgiver kontrol med sin egen organisme eller dele deraf. Og når man gør det, så kan primitive ånder få magt over én og besætte én. Martinus fortalte også, at mange patienter på vore sindsygehospitaller er besatte, og hvis kyndige fik adgang til det, ville disse patienter kunne hjælpes ud af deres 'sindssyge', som ofte betragtes som hallucinationer.

Som tidligere nævnt havde mange af dem, der kom til Martinus, ægteskabelige problemer, og han har her fået mange bekræftelser på det, han skriver i sine værker om 'de ulykkelige ægteskabers zone'. Når en ægtefælle kom til Martinus og bad om råd, spurgte han altid, om han ikke også kunne komme til at tale med den anden part. Det kunne ikke altid lade sig gøre, men når det var tilfældet, talte han med dem hver især. Når han så havde fået overblik over problemerne, havde han begge ægtefæller til samtale på samme tid, og så – har han senere fortalt – viste det sig ofte, at det i virkeligheden kun var bagateller, der skilte dem, og at mange var gået glade fra ham med hinanden under armen. Selvfølgelig kunne han ikke hjælpe alle, for mange gange var problemerne uoverstigelige, og så måtte han råde parterne til at skilles på den kærligste måde. Når der var børn i ægteskabet, gjorde han dog alt for at få bilagt konflikterne.

Mange af de deprimerede mennesker, der søgte Martinus' hjælp, havde også selvmordstanker. F.eks. ringede en ung mand engang til Martinus og fortalte, at han stod på Nørrebro station, men var på vej ud til Hareskoven, hvor han ville begå selvmord. Han har øjensynlig haft et lille håb om redning, siden han henvendte sig til Martinus. Den unge mand blev bedt om at komme med det samme, og Martinus fik en lang snak med ham og fortalte ham, hvad manden i øvrigt allerede godt

vidste, at selvmord ikke er nogen løsning i og med, at vi reinkarnerer. Den unge mand blev således stimuleret i at fortsætte med at leve på trods af de øjeblikkelige vanskeligheder.

Der kom også enkelte sindsforstyrrede mennesker hos Martinus, mennesker, som ved meditation eller på anden måde var kommet i kontakt med åndelige kræfter, som de ikke kunne styre, og som ofte havde fået store tanker om sig selv. En enkelt gang var der én, der mente, at han var Kristus. Disse mennesker kunne Martinus ikke gøre meget for at hjælpe udover at gå ind på deres tankegang og sige, at det var da godt for dem, at de havde fået sådan en mission.

En yngre sindsforvirret mand kom enkelte gange hos Martinus, men ringede i flere år meget tit på Martinus' telefon. Martinus var efter min opfattelse englelig tålmodig med ham og talte tit længe med ham, også efter at han havde lavet hærværk og anden forstyrrelse på Instituttet. Af og til var han indlagt på psykiatrisk hospital, men havde udgangslov, og en aften, da jeg havde kørt Martinus hjem, stod han uden for Instituttet og ventede på Martinus. Martinus kunne selvfølgelig ikke tale med ham midt om natten, så vi kørte ham ud til hospitalet. Han har også ringet fra Sverige, hvor han i telefonen sagde til Martinus, at han nu stod oppe på 4. eller 5. sal af en bygning og ville springe ud og begå selvmord. Martinus fik talt ham fra hans forehavende, og hvor alvorligt den unge mand havde ment det, kan man ikke vide, men det nævnes blot her for at vise, hvor udholdende og tålmodig Martinus var i sådanne situationer. Til sidst begyndte den unge mand at ringe om natten. Det blev alligevel for meget for Martinus, så derefter fik han hemmeligt telefonnummer. Jeg selv havde langt fra

denne tålmodighed, så da han efter Martinus' død ringede til forskellige medarbejdere på Instituttet og også til mig, fik jeg sagt ganske tydeligt til ham, at det ville jeg på ingen måde ind på, og han ringede så ikke mere.

Flere mennesker med kendskab til Martinus' syn på døden som en illusion ved teoretisk, at vi ikke undgår vore besværligheder, men at vi møder dem igen i næste inkarnation, hvis vi prøver at undfly dem ved selvmord. Men der kan være ulykkelige mennesker, som befinder sig i øjeblikkelige vanskeligheder, og som synes, at deres byrder er så store, at alt andet er bedre end at fortsætte deres nuværende inkarnation, og som vælger at tage sig selv af dage.

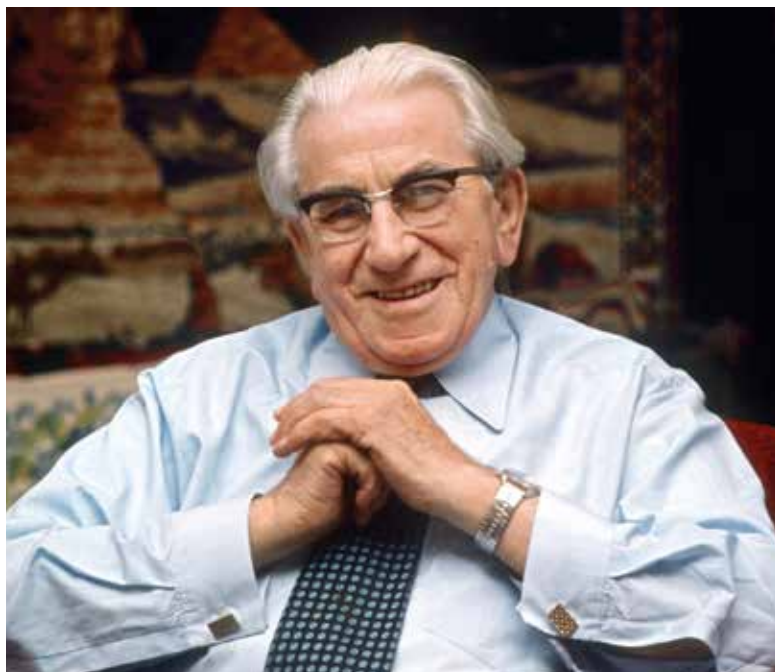
Kapitel 11

GAVEPRINCIPPET: At give

Hele Martinus' liv viste med al ønskelige tydelighed, at 'det er saligere at give end at tage'. Fra hans oplevelse af 'den store fødsel' og dermed den kosmiske bevidstheds indtræden, blev hans liv en praktisk demonstration af gaveprincippet virkemåde. Han var i sig selv en gave og en sol for sine omgivelser.

I samværet med andre gav Martinus sig selv helt og fuldt. Han var – som allerede sagt – en sol for sine omgivelser. Han udstrålede glæde og optimisme. Han elskede mennesker og gav omgivelserne sin ubetingede kærlighed. Nogle kunne så få den opfattelse, at de var noget særligt, når Martinus ofrede dem så megen opmærksomhed, men det var de ikke, for Martinus havde ingen favoritter. Men alle følte, når de var sammen med ham, at de var i centrum, og denne usædvanlige tillid og opmærksomhed kunne give anledning til misforståelsen. Han fulgte således også den anvisning, han gav andre, nemlig dette 'at være sin næste nærmest' og altså ikke 'at være sig selv nærmest'.

Martinus' lyst til at give og hjælpe mennesker gav sig også udslag i undervisning af enkelte, som han fandt særligt egnede til at forstå og viderebringe hans kosmiske analyser. Han hjalp alle, der spurgte ham, og foruden Erik Gerner Larsson, som meget tidligt kom til Martinus og i årenes løb fik sin undervisning af Martinus, så fik især Per Bruus-Jensen og Rolf Elving også personlig undervisning af Martinus. De fik ikke alene undervisning, men tillige bolig, mad og ofte også pengehjælp, når det viste sig nødvendigt. De fik begge flere års gratis og ufor-

Martinus i sin stue på Martinus Institut. Foto: Mischa Lim

beholden undervisning af ham. En prægtig gave. Senere kom Gerard Oude Groen også til Martinus i sin fritid og fik undervisning, og det samme kan man selvfølgelig sige om Mischa Lim, som tog sig personligt af Martinus de sidste 6-8 år.

Når Martinus var på rejse, fulgte han sine nære venner i tankerne. Mange fik som vi breve fra ham, når han var i provinsen eller i udlandet. Sysse og jeg har i årenes løb modtaget mange breve fra ham, også selv om vi i de senere år sås så ofte, som tilfældet var. Især til højtiderne og på mærkedage fik vi breve. Helt fra de første år, hvor jeg kendte ham, fik jeg små håndskrevne kort eller breve. Enkelte gange kunne jeg få et 'søndagsbrev'. Ved at sætte et diagonalt kryds fra hjørne til hjørne og skrive 'Søndags-

brev' på kuverten og sætte 10 øre ekstra porto på kunne man dengang få brevet bragt ud om søndagen. Det var en særlig oplevelse at modtage et sådant brev.

Da jeg bladede i de mange breve og julehilsner, som Sysse og jeg i årenes løb har modtaget fra Martinus, fæstede jeg mig ved det følgende fra julen 1978:

"Vintermørket er inde. Og livet iler hen imod dets kulmination. Men efter mørke, kulde, frost og is kommer forårets og sommerens sollyse dage med grønne skove, blomsterflor, fuglesang, glade menneskers leg i bølgebruset, de lyse nætter, gøgens kukken og nattergalens triller og månenattens elskovslys. De er som toner fra himlen. De er symbolik på livets eget store sommerland. Det er 'himmeriges rige', hjemstedet for menneskene, efterhånden som de bliver færdigskabt i 'Guds billede efter hans lignelse'.

Menneskene går nu stærkt hen imod det store ragnaroks kulmination, som allerede er begyndt at holde sit indtog i jordens sfærer. Hvad er ragnarok andet end livets egen vintersfære? Hvad er koncentrationslejre, atombombenedslag, tortur og gasdød i det hele taget? Er det ikke frost, kulde og vintermørke i forhold til det evige lys: 'Alkærligheden', som menneskene har i vente efter dommedagen?

Er det ikke netop dette glædelige budskab, der er blevet vor mission eller opgave at omforme til en ny kristen verdenspøke?

Og hermed ønsker jeg min missions og vor Sags trofaste venner en rigtig glædelig jul og et meget velsignet nytår.

(underskrevet) Martinus"

Med så få linjer kunne Martinus beskrive hele verdens situation. Han viser både årskredsløbet og spiralkredsløbet og vor placering i disse to kredsløb, nemlig i vinterens dybe mørke, hvor døden ruger og ragnarok udfolder sig i hele sin væld. Det er denne vejledning, vi nu kan bruge til at komme videre i retning af en ny epoke, et rigtigt menneskerige.

Martinus' julehilsner begrænsede sig ikke til nogle få mennesker. Han skrev i begyndelsen en jule- og nytårshilsen i KOSMOS til alle læserne og takkede for hjælp og interesse. Senere, da Instituttet havde fået sit trykkeri, skrev han gennem en lang årrække en særlig julehilsen, som blev trykt og udsendt separat til alle læserne, og jeg mener at have de trykte julehilsner fra alle årene i min samling. Disse hilsner var ikke blot kortfattede gode ønsker for højtiden, men kunne være små afhandlinger, der beskrev årstiden og det snarlige lysets komme. De kunne også skildre den nuværende og kommende verdensudvikling eller være uddrag af det skriftlige arbejde, han netop var i færd med.

Det er forbavsende, at Martinus gav sig tid til at skrive så mange breve, som han gjorde, når man betænker al den øvrige skrivning og alt det andet arbejde, han havde at udføre. Men vi fik kort eller breve fra Japan, Israel, Indien, Island, og herhjemme sendte han os jule- og fødselsdags-hilsner.

Foruden de allerede nævnte former for anvendelse af gaveprincippet skænkede Martinus også rent fysiske gaver. Således har vi i årenes løb ved særlige lejligheder, især ved fødselsdage, modtaget ting, som han selv tog ind til byen og omhyggeligt udvalgte. Det er blevet til mange gaver, 15-20 i alt, som vi dagligt har glædet os over. Han elskede ting af glas og forærede også mange

ting væk, der var forarbejdet i glas. Til min 50-årsdag fik jeg således en fugl i klart og grønligt venetiansk glas (som jeg i øvrigt selv har givet videre til en vens 50-årsdag), og det år, hvor astronauterne første gang kredsede om månen, forærede Martinus os en globus. Martinus sagde dengang, at det for disse mænd var som en kosmisk oplevelse at se kloden udefra. Vi fik andre ting i træ, keramik eller porcelæn, f.eks. en gammel kineser ridende på en tiger (et sfinks-symbol). I de senere år, hvor Martinus ikke mere var så mobil og derfor havde svært ved at komme til byen, gav han os nogle af sine egne bøger med dedikation, og det er en særlig glæde at eje disse eksemplarer af hans værker. Alle disse gaver og ting er medvirkende til, at vi stadig føler hans nærhed.

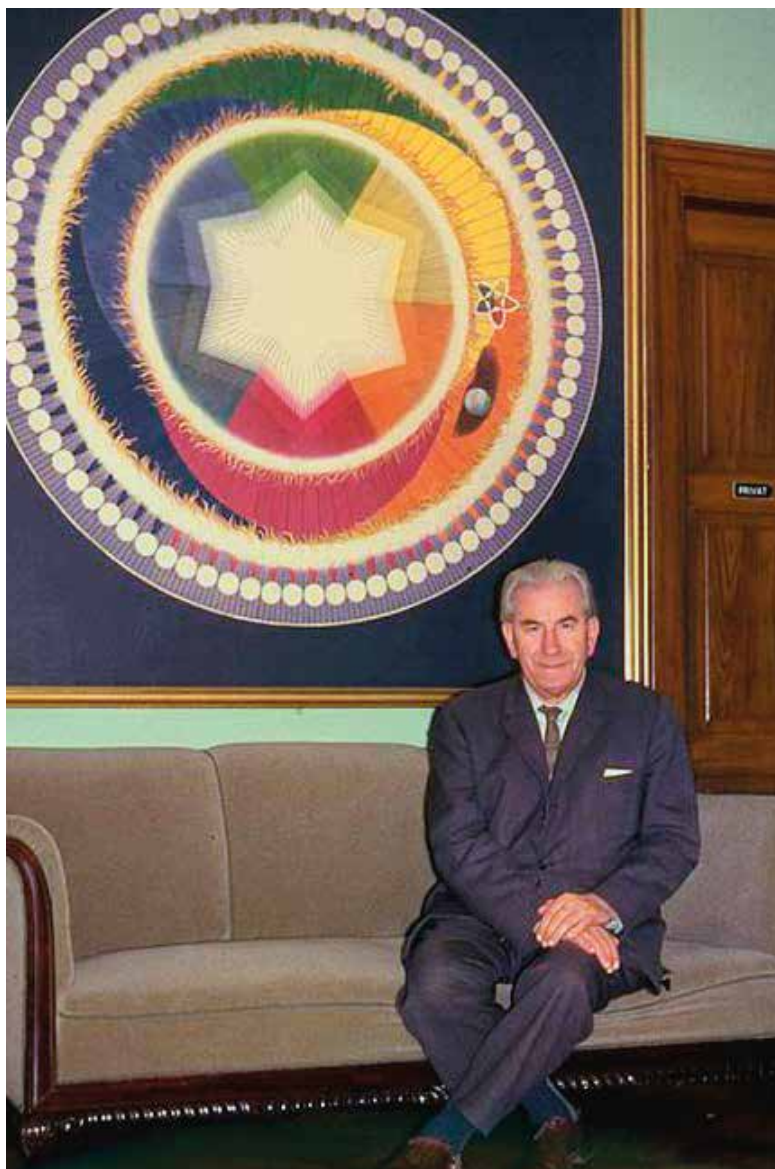
Kapitel 12

GAVEPRINCIPPET: At modtage

Af alt det foregående ses det, at Martinus praktiserede gaveprincippet fuldt ud. Det havde også den virkning, at han selv hele livet igennem modtog gaver fra sine omgivelser. De første år af hans mission blev ganske vist strenge, men han følte hele tiden Guds nærhed og fik også den helt nødvendige hjælp.

Martinus fik den første økonomisk hjælp fra Lars Nibelvang, og det gjorde, at han helt kunne hellige sig skrivningen af sit værk og udarbejdelsen af symboler. Siden har Martinus fået de absolut nødvendige midler og den praktiske hjælp, som han havde behov for til sin Sags naturlige vækst. Han fik hjælp til udgivelsen af første bind af Livets Bog af Bernhard Løws bo, idet denne før sin død havde lovet Martinus at bekoste udgivelsen af dette bind. Også til senere større udvidelser som skabelsen af centret i Klint og køb af Instituttet på Frederiksberg fik han hjælp. Nogle gange skete finansieringen ved lån, men oftest ved gaver. Han vidste, at Guddommen gennem sine redskaber, vennerne og de interesserede i hans Sag, altid ville træde til, når særlige aktiviteter skulle iværksættes.

Martinus stolede fuldt ud på Guds hjælp i alle situationer, idet han gennem bøn altid sørgede for, at hans dispositioner var i overensstemmelse med Guds vilje. Hans sikkerhed var hans permanente tilknytning til Gud. I sine senere år følte han stærkt, at hans Sag skulle begynde at vokse, og at der ville komme flere midler. Han sagde ligefrem: *"Nu kommer der snart penge til Sagen."* Og det kom der.

*Martinus foran sit hovedsymbol i hall'en på Martinus Institut.
Symbolet blev malet af teatermaler E. Rudolf Carlsson.
Foto: Tage Buch*

En sommerdag, da vi sad og drak te uden for 'Villa Rosenberg', kom der telefonbesked om, at der var en mand, der ville skænke Sagen én million kroner. "*Det var dejligt,*" sagde Martinus. "*Men,*" tilføjede budbringeren, "*der er én betingelse. Pengene skal gå gennem M-fonden.*" "*Så skal vi ikke have dem,*" sagde Martinus øjeblikkeligt. Han så straks, at M-fondens bestyrelse på den måde ville blive en anden bestyrelse, der regulerede pengestrømmen til Instituttets virksomhed, og dét ville gøre det vanskeligt for Institutet at disponere, især hvis også andre i fremtiden ville lade deres bidrag til Sagen gå via fonden.

På grund af Martinus' holdning blev der en forhandling bl.a. med fondens stifter, professor I.G. Hannemann, om det nævnte beløbs direkte overførsel til Martinus Institut. En dag Martinus og jeg sad og drak te i hans lejlighed, fortalte han mig, at det ikke var lykkedes et af Instituttets rådsmedlemmer at forklare professor Hannemann det ønskelige i, at Martinus fik pengene uden om fonden. Min kommentar til det var: "*Det kunne jeg forklare ham på fem minutter.*" Og dertil svarede Martinus: "*Så skulle De gøre det.*" Jeg tog straks overtøj på og kørte over til professorens bolig, der lå ret tæt på Institutet og traf ham uden for huset. Jeg blev inviteret indenfor – han kendte mig i forvejen – og jeg forelagde mit ærinde. Men han var helt afvisende og sagde, at når denne mand nu ville yde sit bidrag gennem M-fonden, så kunne han ikke afslå det. Det fortalte jeg så Martinus og skrev i øvrigt samme aften til professor Hannemann og forklarede i detaljer, hvorfor Martinus ønskede pengene direkte. Det blev til en brevveksling mellem ham og mig med en kopi til Martinus, og senere blev også gavegiveren selv inddraget. Denne sidste skrev så direkte til Martinus, idet han nok undrede sig over, hvorfor jeg blandede mig

i problemet. Martinus svarede ham, at han ikke kunne modtage beløbet som foreslået, og da Martinus – så vidt jeg husker – fik endnu et brev, hvori gavegiveren fastholdt sit standpunkt, skrev Martinus sluttelig omtrent sådan til ham: *"Jeg hverken kan eller vil modtage beløbet gennem M-fonden, men hvis De alligevel ønsker at støtte min Sag, kan De meddele det til Instituttets revisor."* Straks næste morgen fik Martinus gennem revisoren besked om, at han ville få millionen direkte. Og det blev i øvrigt siden til flere millioner.

Martinus var ikke utaknemlig, når han fastholdt, at pengene skulle tilgå Instituttet direkte, tværtimod, men han kunne blot indse, at han eller det råd, der skulle videreføre hans Sag ellers ikke ville blive uafhængigt, og det var Martinus magtpåliggende, at han og hans råd var suverænt og helt fri af andre dirigerende kræfter. Af samme grund ønskede han heller ikke skolen i Klint ind under højskoleloven for derved at opnå statsstøtte, for den ville dermed samtidig blive underlagt en vis statslig kontrol. Han ønskede udelukkende at forlade sig på den støtte, som virkeligt interesserede mennesker ville yde ham, således at hans Sags vækst skete i henhold til den voksende interesse.

Tepause på kontoret på Martinus Institut. Fra venstre Else Olsen, Grethe Brinkhard og Tage Buch. Foto: Mischa Lim

Kapitel 13

REJSER

Også rejser fik Martinus foræret. Både en rejse til Japan, hvor Martinus var inviteret til en verdensreligionskongres i 1954 og en mere privat rejse til Egypten, Jordan, Israel, Athen og Rom. Derudover har han også besøgt England én gang, ligesom han har været flere gange i Island.

Rejsen til verdensreligionskongressen i Japan blev mulig ved indsamling blandt Martinus' venner, som anså det for vigtigt, at Martinus kunne komme ud og fortælle om sit verdensbillede. Rejsen var altså en gave, således at Martinus kunne yde sin gave, nemlig at give mennesker i Østen andel i sin visdom. Rejsen blev organiseret sådan, at han i tilslutning til besøget i Japan bagefter rejste til Madras i Indien, hvor han boede hos Anne Ørnsholt, en ven af Sagen. Martinus har selv skrevet om disse rejser, men her vil jeg blot referere nogle små tildragelser, som han selv har fortalt.

Der var mange fattige i Indien, som tiggede, og som holdt sig i nærheden af de steder, hvor udlændingene befandt sig. Martinus gav da også nogle mønter til disse tiggere. Imidlertid sagde Anna Ørnsholt ved en sådan lejlighed: *"Du skal ikke give dem noget, vi skal vænne dem af med at tigge."* Martinus' spørgsmål var så: *"Kan de få arbejde?"* *"Nej, det kan de ikke,"* svarede Anna Ørnsholt. *"Jamen, kan de da få understøttelse?"* ville Martinus vide. *"Nej, det kan de heller ikke,"* lød svaret. *"Nå ja, men så må de jo tigge,"* sagde Martinus. Og derfor kunne Martinus ikke lade være med at give, hvor de strakte hænder kom frem.

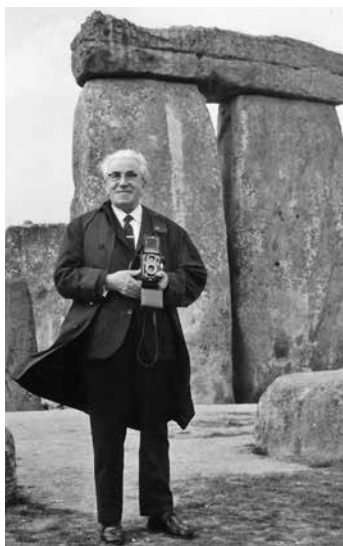
En anden situation i Indien, som Martinus måske selv har beskrevet, fandt sted lige før hans hjemrejse til Danmark. Han havde samlet sig en del småmønter og vidste ikke rigtigt, hvordan han skulle komme af med disse indiske penge. Han opholdt sig på et hotel flere etager oppe og stod og så ned på gaden, hvor der var trafik af forskellig art, men også en lille dreng, som han kunne se holdt øje med hotelgæsterne ovre fra det modsatte fortov. Denne lille dreng havde nu også fået øje på Martinus. Martinus gik derfor væk fra vinduet, men da han kiggede ned igen, var drengen der stadig, og til sidst tænkte Martinus, at han kunne give drengen de småmønter, han havde. Altså lagde han mønterne i et lommeværklæde og bandt en solid knude, så pengene ikke kunne falde ud, gik hen til vinduet og lod det lille bundt falde ned til drengen, som nu var kommet over på samme fortov som hotellet. Drengen åbnede for pengene og var øjensynlig ganske lamslået over de mange penge. Han så glad op på Martinus, foldede sine hænder på indisk maner og bøjede hovedet i taknemlighed og rendte så glad hjem, hvis han da havde et hjem.

Som nævnt kom Martinus også på en rejse til Egypten, Jordan og Israel. Rejsen gik via Athen og Rom og var en privatrejse, som Sam Zinglersen havde inviteret Martinus og Peter Zacho med på. Her besøgte man mange af de steder, hvor Jesus havde vandret.

Jeg har også selv ledsaget Martinus på nogle rejser. Foruden en rejse til England i 1969, hvor også Sysse var med, og som er omtalt i 'Efterskrift' til 'Martinus' Erin-dringer', deltog jeg i nogle rejser til Sindal, når Martinus ville besøge sin hjemegn. Tidligere besøgte Martinus Sindal, når han havde været på foredragstur rundt i Jylland, men senere, da han ikke mere selv holdt foredrag i

provinsen, blev det til rejser med det ene formål at besøge barndomshjemmet og egnen deromkring. Sådanne rejser var ofte arrangeret i samråd med Sam Zinglersen, der også betalte rejserne for Martinus. Som regel var der også andre med på turen, og jeg var som sagt med enkelte gange. Martinus og Sam rejste nogle gange derop med fly, og andre gange tog de med båden til Ålborg.

Engang rejste Martinus, Sam og jeg derop med Ålborgbåden fra Kvæsthusbroen i København. Den af-

Efter foredragene i London tog man på en udflugt til bl.a. Stonehenge.

Foto: Tage Buch

Fra venstre: Sam Zinglersen, Tage Buch, Martinus og Benjamin Saxe, som sammen med Sysse Buch var i England 1969.
Foto: Sysse Buch

gik omkring midnat, og efter en nat på Kattegat var man så i Ålborg næste morgen. Da vi kom om bord på båden den pågældende aften, drak vi en kop te, inden vi gik til køjs. Martinus havde enekahyt, og Sam og jeg en fælleskahyt. Den nat blev det dårligt vejr, og båden gængede en hel del. Både Sam og jeg blev dårlige, jeg vist nok mindst, men i hvert fald mødte vi begge blege op til morgenmaden næste morgen. Martinus derimod var frisk som en havørn. Men han havde jo også været ved marinen og vidste noget om at sejle. Han lærte os nu, hvordan vi skulle undgå at blive søsyg. Vi skulle ikke forestille os, at kahytten svingede op og ned, men sætte os ind i skibets bevægelser og forestille os, hvordan det bevægede sig i søen og så følge det i tankerne. Så ville man ikke blive dårlig. Senere kom jeg til at tænke på, at det samme i virkeligheden gør sig gældende i alle andre af livets forhold. Hvis man hænger sig for meget i de lokale detaljer, i det alt for nære,

*Kig ned mod Martinus' barndomshjem, Moskildvad.
Foto: Mischa Lim*

Billeder fra Martinus' barndomshjem, Moskildvad, 1990.

Øverst: Martinus og Tage. Foto: Sysse Buch

Nederst: Sture Hult, Sysse og Tage. Foto: Nette Hult

Foto fra ca. 1975 af Martinus ved godset Christianshede, hvor hans mor arbejdede som husbestyrinde. Foto: Mischa Lim

vil man blive forvirret eller måske syg, fordi man ikke forstår eller ikke er i overensstemmelse med helheden. Hvis man har virkelig viden om, hvad der egentlig sker omkring én, hvis man har overblik, og især selvfølgelig når vi er kommet dertil, hvor vi virkelig kender livslovene og livsmysteriets løsning, så kan de lokale besværligheder være nok så komplicerede og tumulten i verden nok så voldsom, men vi vil altid bevare roen eller freden i vort indre.

Ankomsten til Ålborg gik turen med bil til Sindal, hvor vi var rundt i huset og besøgte den midlertidige lejer af huset. Huset var jo på et tidligt tidspunkt købt af Sam Zinglersen, som til Martinus' 100-årsdag havde ladet huset genopstå i sin oprindelige skikkelse. Da vi besøgte stedet, var det forfaldent og ændret et par gange. Alligevel var der en vis atmosfære omkring stedet. Martinus gik ofte alene en tur op i skoven, hvor han havde leget som dreng, og vi andre gik en tur i nærheden. Senere kørte vi så rundt og så de steder, hvor Martinus havde været som barn. Vi så skolerne, han havde gået i, den

gamle Sindal stationsskole og Bolleholt skole, herregården, hvor han havde forsøgt sig som smedelærling, og vi så gården Christianshede, hvor Martinus' mor havde været husbestyrerinde, og hvor godsejeren, der formentlig var far til Martinus, også boede. Martinus var altid vældig glad for at gense og mindes disse steder, og hvad han som barn havde oplevet, og han var glad for at fortælle om det.

Besøg hos Per og Elly Thorell i deres villa ved Dyrehaven ca. 1975 samt med Martinus og Mischa.

Foto: Sam Zinglersen

En gang gik turen fra Sindal og videre til Skagen, hvor vi besøgte Per og Elly Thorell i deres villa dér. De var begge meget begejstrede for Martinus og hans tanker, og vi fik en overstrømmende modtagelse. Elly Thorell havde været operasangerinde, men afbrød sin karriere, da hun blev gift. Hun var en festlig værtinde, og Per var overordentlig entusiastisk med hensyn til Martinus' person og hans analyser.

I Skagen og ude på Grenen ca. 1960. Fra venstre Ida Seidelin, Sysse Buch, Sam Zinglersen og Rikard Seidelin. Foto: Tage Buch

Kapitel 14

SAMMENKOMSTER

Martinus sad meget alene, når han arbejdede med sine bøger og artikler. I virkeligheden var han en meget ensom skikkelse, idet han jo ikke havde ligemænd her på det fysiske plan. Før nogle af sine foredrag kunne han spille en grammofonplade sunget af Jussi Björling: "*Jag är en främling.*" Måske forstod han ikke den i øvrigt ret naive svenske tekst, men han følte sig givetvis som en 'främling' iblandt os. Men han elskede at være sammen med mennesker, og det blev i årenes løb til mange sammenkomster, bilture, biografture og med efterfølgende restaurantbesøg.

Sammenkomsterne kunne være hos Martinus selv i hans lejlighed, hvor vi fik te, snakkede eller eventuelt så nogle af hans film fra Indien og Japan. Det var dejligt at opleve hans stuer og den specielle atmosfære, der herskede

Martinus er vist i dybe tanker her på stranden ved Villa Rosenberg.

Foto: Mischa Lim

Martinus' stue, hvor skrivebordet ofte blev brugt, når han skrev sine analyser.
Foto: Mischa Lim

dér. Han havde jo en stor stue på 1. sal på Instituttet, en lille spisestue, et soveværelse, køkken og bad, og han havde navnlig ved den sidste renovering sat sit eget præg på stuens dekorerings og maling. Oftest var vi flere inviteret sammen, og det blev altid vidunderlige, opløftende og opmuntrende stunder i hans nærhed.

Enkelte gange gik vi også i teatret eller i Lorry. Om sommeren kunne vi tage på Bakken eller i Tivoli, hvor det var smukt og festligt at gå og se på alle de glade mennesker, og i Tivoli sad vi så nede ved søen og drak te. Enkelte gange var Martinus og jeg alene inde på cafeen i Glyptoteket i Stormgade, hvor vi fik os en god snak og nogle hyggelige timer. I Martinus' sidste år, hvor han havde svært ved at gå, kunne vi blot gå til Damhussøen eller Damhusengen, hvor han med besvær gik nogle få skridt hen til en bænk, hvor vi så kunne sidde og snakke, se på svaner og fuglelivet og opleve den fine

En aften i Lorry medio 70'erne. Fra venstre Mischa Lim, Eva Genz, Sam Zinglersen, Peter Zacho, Birthe Zacho Lapenna, Ivo Lapenna og Martinus.

aftenstemning, der kunne herske der, skønt der ikke var langt til bilernes larm på Roskildevej og Jyllingevej. Det var med andre ord et bredt spektrum af oplevelser, vi på den måde fik i Martinus' selskab.

Under alle disse sammenkomster og ved andre lejligheder blev der taget en masse fotos af og omkring Martinus, både i forbindelse med hans foredrag i Klint eller ved hans fødselsdage. En af Instituttets medarbejdere, Inge Sørensen, havde alene i sin samling mere end 500 dias fra sådanne sammenkomster. Andre har tilsvarende mange, så det er tusinder af billeder, der i tidens løb er taget omkring Martinus og hans arbejde. Martinus selv var i sine yngre dage en dygtig og flittig fotograf, og hans billeder har været med til at danne et indtryk af hans Sags udvikling og historie. Men det vigtigste var jo samværet og de mange gode og værdifulde samtaler, vi havde under disse sammenkomster. På den måde lærte vi meget, også af Martinus' væremåde, hans holdning og mange små bemærkninger, og hans tålmodighed med at gentage og forklare ting, vi havde vanskeligt ved at forstå.

Kapitel 15

BIOGRAFTURE

Martinus var overordentlig flittig og samvittighedsfuld med sit arbejde, men kunne på den anden side også slappe af og holde fri, således at han ikke overanstrengte sig. "*Man skal ikke slave for Vorherre,*" sagde han. Og en af de måder han slappede af på var, at han gik i biografen. Det gjorde han lige fra sine unge år som mejerist, og han tog gerne langt for at se en film. Han har fortalt, at han tit cyklede fra Hesselager Mejeri på Østfyn og ind til Svendborg for at gå i biografen. Også senere i København var der god lejlighed til at komme i biografen, enten det så var alene eller sammen med venner eller medarbejdere. Men tit gik han alene. Og i den periode hvor de københavnske biografer var så velbesøgte, at man helst skulle reservere billet f.eks. i Fasan Bio, kunne han godt få det svar, at alt var optaget. Men når han så sagde, at det var Martinus, viste det sig ofte, at han godt kunne få en billet, for damen kunne så huske, at han var en god kunde og ofte havde bestilt tidligere.

I de seneste år var biografturene noget for sig. Ofte var det Sam Zinglersen, der inviterede, og det var altid om torsdagen. Først gik man i biografen, og dernæst drak man te et sted. Det var Sam, der bestemte, hvad man skulle se, og filmene var ikke altid lige velvalgte. Sam var f.eks. meget optaget af cowboyfilm, og det var ikke lige Martinus' store interesse. Men vi så selvfølgelig også mange dejlige film.

Udover disse torsdage gik Martinus også selv på andre dage i biografen eller i teatret. Sysse og jeg har således tit været med enten på Sams torsdage eller alene med

Martinus og andre. Vi har set mange interessante eller smukke film i tidens løb. Nogle af billetterne har vi gemt og skrevet på, hvad vi har set, og hvem der var med, og det var på flere måder berigende aftener. Martinus oplevede meget intenst, når filmens indhold i øvrigt interesserede ham, og han kunne ved visse film få tårer i øjnene, og bagefter kunne han sige: "*Det var en god film, for jeg fik tårer i øjnene.*" Men hvis emnet ikke fangede ham, faldt han ofte i søvn.

Af billetterne kan jeg se, at vi var i biografen den 9. november 1965 med Martinus, Jeanne Haar (senere Day), Sysse og mig, hvor vi så en Jesus-film: 'The Greatest Story Ever Told.'

Den 1. september 1967 var Martinus i Det kongelige Teater med Elly og Per Thorell samt Sysse og mig, hvor vi så 'Elverhøj'.

Den 7. marts 1967 så jeg sammen med Martinus 'Særlige venskaber', en kostskolefilm, hvor en større og en yngre elev fik et særlig varmt og seksuelt betonet venskab, så drengene blev bortvist.

Den 12. oktober 1967 så vi filmen 'De fem brødre Sullivan', hvor foruden Martinus og Inge Sørensen, Sysse og jeg var med.

Den 16. november 1967 var en af Sams aftener, en torsdag, hvor han havde inviteret Martinus, Inge Sørensen, Gerard Oude Groen, Sysse og mig. Bagefter drak te vi hos Inge.

Det var alle vidunderlige, opløftende aftener, og det skyldtes jo hovedsagelig den hjertevarme og kærlige udstråling, som Martinus lod os alle blive til del.

Kapitel 16

BILTURE

På sommeraftener eller helligdage var det ikke biografer eller teatre, der trak, men den skønne natur i Københavns eller Klints omegn, og det blev i årenes løb til mange bilture. I de tidlige år var det Martinus, der inviterede og selv kørte bilen, men senere da også andre i hans omgangskreds fik bil, var det ofte dem, der indbød Martinus på udflugter. Selv fik vi også bil på et tidspunkt og kørte så på ture med Martinus. Turene i Nordsjælland kunne gå til Dyrehaven, hvor vi kunne drikke te ved Studenterhytten, Kirsten Pihls Kilde eller Peter Lieps hus. Nogle gange gik vi så en tur fra Springforbi op til Eremitageslottet, hvor vi sad på en bæk og nød udsigten ud over Øresund. Martinus har altid været godt gående. Det var

Her nydes eftermiddagsteven i det grønne. Fra venstre Sysse Buch, Martinus og Inge Sørensen. Foto: Tage Buch

først i hans senere år, at vi ikke nåede så langt ind i Dyrehaven, før han måtte sætte sig på en bænk.

Om foråret kunne vi tage til Trepilelågen, hvor vi f.eks. hørte nattergalene, som der var mange af i det militære område, der tidligere var placeret dér. Ofte havde vi te på termokande, bord og stole med, så vi kunne indtage teen i det fri i stedet for at gå på restaurant. Nogle gange tog vi til Bellevue, Skodsborg eller Vedbæk, eller turene kunne gå til Rådvad, Ganløse, Furesøen, Dragør osv. Et andet foretrukket mål var Strandmøllekroen, der lå lige ud til Øresund med en dejlig udsigt. Dér var der i øvrigt en gammel, hyggelig tjener, der på notaen altid tegnede en sejlbåd i enkle streger og en lille sol ud for drikkepengebeløbet, som var 'solskin' for ham. Andre steder hvor vi var glade for at komme, var Hørsholm Hotel, hvor der var en smuk udsigt og meget fredeligt, så man her kunne tale sammen i fred og ro. Vi besøgte også Jægerhytten ved Sjælsø, eller vi tog blot en lille aftentur til Høsterkøb, parkerede på en højtliggende parkeringsplads og sad og

En eftermiddag i Jægerhytten ved Sjælsø. Martinus med ryggen til, Sam Zinglersen og Inge Sørensen. Foto: Mischa Lim

På udflugt. Her nydes udsigten over landskabet i nærheden af Vejrhøj. Martinus i bilen og Rolf Elving og Tage Buch.

Foto: Mischa Lim

så ud over søen. Andre steder for vore kortere eller længerevarende udflugter var Hareskoven, Pavillonen ved Bagsværd Sø, Frederiksdal og Furesøen.

Om sommeren, når både Martinus og vi var i Klint, gik udflugterne til Dybesø, hvor vi kunne drikke te på det, der dengang hed Missionskurstedet. Vi tog også til Ordrup Gamle Mølle, hvor vi kunne få te eller kaffe, eller til Pandekagehuset, der lå i nærheden, men som desværre ikke eksisterer mere, eller vi kunne blot gå nogle solnedgangsture til Ebbeløkke med efterfølgende tedrikning hjemme.

Martinus kørte som sagt i de tidlige år også bil. Det var mest til og fra Klint. Da han engang var på vej hjem fra Klint og kom til sammenfletningen af Korsør- og Holbækvejen – det var før motorvejenes tid – standsede hans bil på dette værst tænkelige sted. Det var søndag aften, og der var tæt hjemkørsel til København. Hans bil var

stoppet lige midt i dette vanskelige kryds, hvor bilerne kom på begge sider af ham, nogle fra Korsørretningen og andre fra Holbækvejen. Han kunne ikke starte bilen og var virkelig i knibe. Det eneste, han kunne gøre, var at bede en lille bøn. Det gjorde han, og så viste det sig, at bilen alligevel kunne starte. Jo, han blev hjulpet på mange måder.

Det var oplivende for Martinus at kom-

me væk fra sine stuer og ud i det fri alene eller sammen med venner, og det var ikke mindst inspirerende og opmuntrende for os, som fik lov til at være sammen med ham. Det var umådeligt opløftende og glædesbefordrende at være sammen på disse ture, hvor både alvor og latter vekslede, og vi på den måde kom væk fra hverdagens trivialiteter og slid. Menneskeriget eller 'himmeriges rige' var i disse timer kommet nær.

Sysse Buch og Martinus i Dyrehaven ved Peter Lieps Hus 1970.

Foto: Tage Buch

Kapitel 17

GÅTURE

Martinus sørgede som sagt for passende afslapning og fritid, og udover adspredelse ved at gå i biografen, kunne han også blot gå ture – i de tidlige år cyklede han også – i Københavns indre by og omegn. Nogle har nok undret sig over, hvad Martinus foretog sig på sine ture alene i byen, idet det oftest var sent på aftenen. Når han besøgte os, fandt han hurtigt ud af, at vi var søvnige ved 23-tiden. Da han ikke selv var søvnig på dette tidspunkt, gik han sig gerne en tur, og jeg har da også enkelte gange selv kørt ham ind til Rådhuspladsen. Han gik så og kiggede på mennesker og på de mange butikkers vinduer. Især var han glad for at se på de strålende ædelstene i juvelerernes vinduer. Enten gik han så hele vejen hjem til Mariendalsvej, eller han tog natsporvognen.

Martinus behøvede ikke mere end 4 timers søvn om natten og gik altid sent i seng. Han ødelagde ikke som os andre sit nervesystem ved irritations- og vredestanke. En enkelt interesseret i Martinus' Sag iagttog engang Martinus på hans nattevandring, hvor han som sagt så på butikker og på menneskelivet, som det udfoldede sig ved nattetide. Han så også prostitutionen, både den kvindelige og mandlige prostitution, og talte også af og til med mennesker på gaden. Enkelte prostituerede var også ude efter ham, men de kendte efterhånden den ældre mand, der blot gik sine ture. Engang var der en prostitueret, der nærmede sig Martinus, men så råbte en af hendes kolleger fra den anden side af gaden til hende: *"Det er en af dem, der ikke vil noget."* Den interesserede, der var fulgt efter Martinus for at se, hvad Martinus dog lavede på

denne tid af døgnet, kunne senere sige til Gerner Larsson: *"Der skete ikke noget."* Martinus fik sin motion, og i de timer hvor hans medarbejdere og venner sov, kunne han gå sine ture i byen og observere dens trivsel.

Martinus var glad, når han kunne glæde andre, og der kunne sikkert fortælles mange små historier om Martinus' møde med andre mennesker, som var ulykkeligt stillet. Engang i 1930'erne mødte Martinus på Allégade en ung mand, som så fattig ud, og som han kom i snak med. Manden fortalte lidt om sin situation – det var i den store nedgangs- og arbejdsløshedsperiode omkring 1930 efter børskrakket i Wall Street i U.S.A. Den unge mand sagde bl.a., at hvis han blot kunne låne 20 kr. til køb af en trækvogn, så kunne han køre på grønttorvet og købe grøntsager og lave sig en forretning i en port, hvor han vidste, at han kunne få lov at stå og sælge disse indkøbte varer. På den måde kunne han lave en lille forretning og tjene til livets ophold. Martinus spurgte ham, om han virkelig mente, at han kunne tjene til livets ophold ved en sådan lille grøntforretning, og ja, det mente han bestemt, han kunne. Da manden virkede troværdig, gav Martinus ham så de 20 kr., skønt han selv var dårligt stillet økonomisk. Martinus har vel ikke tænkt meget på, hvordan det gik den unge mand. Men engang mange år senere, da han gik tur i Dyrehaven nord for København mellem Røde Port og Peter Lieps hus, kom der en mand gående med sin kone og en lille pige. Manden så Martinus og gik hen til ham og takkede ham, og han forklarede sin kone: *"Det var den mand, der hjalp mig for så mange år siden og lånte mig pengene til at komme i gang med grøntforretningen."* Det var øjensynligt gået ham godt, han var blevet gift og havde stiftet familie, så Martinus' 20 kr. var kommet til nytte.

Engang Martinus gik langs Botanisk Have ad Øster-

voldgade ud for Astronomisk Laboratorium, stod der pludselig en flok unge mennesker. De ville have penge eller andre værdier, og da de opdagede Martinus' guld-kæde og det guldur, som han i øvrigt havde fået af Bernhard Løw, ville de have uret. Det gav Martinus til dem med en bemærkning om, at hvis de havde mere brug for det end ham, så måtte de jo have det. En af

Lille vandretur op til Pandekagehuset. Tage, Sysse og Martinus. Foto: Mischa Lim

dem ville slå ud efter Martinus, men gruppens 'boss' brød ind og sagde: "**Lad være at slå den mand.**" Så gik de et lille stykke bort, talte sammen og kom så tilbage, og 'bossen' gav Martinus uret tilbage og sagde: "**Vi vil ikke have Deres ur.**" Så fik Martinus pålæg om at blive stående, indtil de var kommet væk. Det, Martinus lærte af begivenheden, var, at han ikke mere skulle gå alene på ensomme og mørke steder.

Selv under krigen fortsatte han med at gå sine ture, og engang han var for hjemadgående ad Nørrebrogade og ville videre ad Hillerødgade, kom der pludselig midt i mylderet en mand op på siden af ham og sagde: "**De skal ikke gå om ad Hillerødgade, for der er skyderier.**" Martinus takkede ham, og da han syntes, at det var pænt af manden at fortælle ham det, vendte han sig om for at se efter ham, men opdagede så, at manden var væk. Martinus blev så klar over, at et åndeligt væsen havde materialiseret sig et kort øjeblik for at kunne advare ham. Her viste det sig også, at Martinus var beskyttet.

Kapitel 18

MARTINUS' TIDLIGE MEDARBEJDERE

For Martinus må det have været en meget ejendommelig situation, han var kommet i, efter at han havde oplevet sine åndelige visioner, det, han selv kalder 'Den store fødsel', for da han rejste sig fra sin kurvestol, var han blevet et menneske med en ny og helt anden bevidsthed med en verdensmission foran sig. Han havde fået til opgave at meddele hele verden denne nye bevidsthed, at videnskabeliggøre alt det, som mennesker før kun havde fået i brudstykker af vismænd, profeter og verdensgenløbere. Han skulle

være med til at vende menneskehedens kurs fra kræve-mentalitet til give-mentalitet, at bekræfte Jesu kernefacitter og især få mennesker til at forstå 'alle loves fylde', at du 'skal elske Gud over alle ting og din næste som dig selv'. Han skulle vise, at dette ikke blot er et smukt ideal, men at det er en kendsgerning, en livslov, som ved sin overholdelse skaber kærlighed, skønhed, harmoni og velvære, mens overtrædelse ville betyde disharmoni, krige, konflikter, sygdom og ubehag af enhver art.

I denne kurvestol sad Martinus, da han mediterede på Gud og fik sin store kosmiske fødsel (1921). Foto: Mischa Lim

Det må have været en overvældende opgave. På den anden side vidste Martinus jo med sit kendskab til Guddommen og hans visdom, almagt og alkærlighed, at han ikke var ladt i stikken, og at han ikke ville være ene om denne store opgave. Han havde åndelige hjælpere, som alle store vise har haft det. Ingen af dem har gjort og sagt de ting, de har gjort 'af sig selv', men som Jesus sagde det, 'de har haft legioner af engle i himlen' bag sig. Martinus havde således også hjælpere på det åndelige plan, ja, i virkeligheden var han selv én af disse, blot havde han fået den specielle mission at skulle inkarnere i en fysisk krop, så han skriftligt i et 'Tredie Testamente' kunne videnskabeliggøre den åndelige og fysiske struktur for jordiske menneskers intelligens, efterhånden som disse blev modne til at modtage denne nye videnskab. Martinus følte sig således sikker på, at han havde åndelige hjælpere til sin rådighed. Men udover det måtte han også have fysiske hjælpere, mennesker, der her på jorden kunne være ham behjælpelig på mange praktiske områder, og som også økonomisk kunne støtte ham. Det har han også selv fortalt om i i bogen 'Martinus' Erindringer'.

LARS NIBELVANG: Nogle af disse første hjælpere har jeg fået lov til at møde og slutte venskab med. Den allerførste var Lars Nibelvang, som jeg dog ikke nåede at lære at kende, for han døde i 1948. Det var ham, der udlånte den bog, hvori Martinus læste om meditation, og som igen medførte, at Martinus mediterede og fik selve den kosmiske oplevelse. Lars Nibelvang var den, der kunne fortælle Martinus, hvad der var sket med ham, ligesom han kunne fortælle om andre store, der havde haft den samme eller lignende kosmiske visioner. Martinus har senere fortalt, at det var Nibelvangs kritiske og skeptiske holdning til det, han berettede, der medførte, at hans

måde at analysere og logisk underbygge sine analyser blev så stærk, at de ikke kunne væltes og ikke kunne affejes som hjernesvind.

ERIK GERNER LARSSON: Den næste medhjælper blev Erik Gerner Larsson, som Martinus mødte i Hillerød hos tandlæge Palle Ivert. Han var dengang ganske ung, kun 22 år, og Martinus blev straks klar over, at dette var den unge mand, der skulle være ham til hjælp. Det var i 1929, men jeg lærte ham først at kende omkring 1936/37, hvor jeg for første gang hørte om Martinus og hans arbejde.

Men jeg lærte først Gerner rigtigt at kende, da jeg i 1945 flyttede til København. Gerner Larsson var en ildsjæl. Han brændte for Martinus' Sag. Han talte og arbejdede udelukkende for den og havde nogle for Martinus og hans Sags virkelig gode egenskaber. Han kunne først og fremmest holde foredrag og få mennesker til ikke alene at lytte, men til at føle og opleve værdien af disse nye tanker. Hans egen begejstring smittede af på tilhørerne, således at de fik lyst til at gå i gang med at studere bøgerne, hvad der var det egentlige formål med at fortælle om dem.

Gerner var også en praktisk mand, og han kunne få mennesker til at arbejde for sig og Sagen. Det viste sig især, da der i 1934 blev købt et areal ved Klint til etableringen af det, der først kom til at hedde Kosmos Feriekoloni. Senere kom det til at hedde Kosmos Ferieby og nu senest Martinus Center. Her kunne Gerner rigtig udfolde sig, og her fik han brug for alle sine færdigheder og talenter. Der var fagfolk til at bygge de første 7 huse, men derefter var der maling og indretning og beplantning. Nogle år senere blev der anlagt et gartneri, så man kunne dyrke egne vegetariske fødemidler. Der kom mange interesserede og hjalp til, og Gerner forstod at organisere arbejdet og få mennesker til at føle, at det var

en større sag, de arbejdede for, og at det ville blive til nytte ikke alene for dem selv, men for hele menneskeheden langt ud i fremtiden.

Gerner havde fået sin undervisning direkte af Martinus ved samtaler, og også på deres lange ture i naturen. Dyrehaven var et foretrukket mål for udflugterne, hvor Martinus indplantede sine tanker i denne unge mands modtagelige sind. Martinus fortalte senere, at det var som at skrive på et ubeskrevet blad. Og alt det Gerner havde forstået, gengav han levende og entusiastisk, idet han oprettede studiegrupper og rejste til de større provinsbyer, hvor han holdt foredrag. Han kunne fange sit publikums interesse.

Gerner havde mange gode evner og et følsomt og forstående sind i forhold til de mange, som kom til ham og søgte løsning på deres problemer. Han var festlig at være sammen med og havde en udpræget humoristisk sans. Han havde også en poetisk åre og udgav en digtsamling 'Fremtidens Land'. Han skrev en biografi og en kort introduktion til Martinus' lære og forsøgte sig også med at skrive nogle skuespil, som dog ikke kom videre end til skrivebordsskuffen.

Men Gerner var også en sammensat natur og havde en uregerlig side i sin bevidsthed. Han kunne være voldsom og grov, ja, ligefrem ubehagelig over for mennesker. Men alle disse sider, de finere og de grove, kom Martinus og hans Sag til stor nytte, idet han kunne tiltrække nye mennesker, inspirere nye interesserede til studiet af Martinus' tanker, og samtidig kunne han holde uønskede typer på afstand af Martinus. Martinus' nye tanker tiltrak jo mennesker af alle slags, nogle, for hvem disse tanker var den længe søgte åndelige næring, men også andre, som var forvirrede, eller som havde ærgerrighed og ville udnytte

denne Sag til egen fordel. Sådanne mennesker kunne Gerner ved sit temperament og sin grove side holde borte. Skønt han således på ingen måde var fuldkommen, hvad ingen af os jo er, så havde han netop de egenskaber, som på dét tidspunkt var af stor betydning for Martinus' Sags rette og naturlige vækst. Gerner blev – som Martinus udtrykte det – *"det hårde stål, som skulle pløje den første fure"*!

Og Gerner voksede med opgaverne. I de mange år han arbejdede for Martinus' Sag – fra han var 22 år og til sin død som 67-årig, i alt 45 år – gjorde han et enestående stykke arbejde. Han holdt foredrag ofte flere gange om ugen, skrev artikler til KOSMOS, havde en omfattende korrespondance, skrev i en årrække 4-5 sider til det, han kaldte 'Kontaktbreve', og som udkom hver 14. dag. Han skrev et 'Kursus i Martinus' Åndsvidenskab' på 6 bind, hvor de fleste af Martinus' symboler blev belyst. Det var en foreløbig og god vejledning for begyndere, som senere blev afløst af Martinus' egne symbolbøger 'Det evige Verdensbillede' i 3 bind og et påbegyndt og ved Martinus' bortgang endnu ikke færdigt 4. bind. Gerner holdt feriebyen i gang, både praktisk og undervisningsmæssigt, og rejste på foredragsrejser til Sverige, hvor arbejdet begyndte at få interesserede. Senere kom han til Indien to gange, men bortset fra en kortvarig interesse hos nogle få hundrede mennesker dér, kom der mig bekendt intet ud af disse rejser. Kontaktbrevene blev i oversættelse sendt til Indien og enkelte andre lande i nogle år, men også dette døde efterhånden ud.

Feriebyen var gennem mange år Gerners store interesse. Han gjorde alt for, at den hvert år skulle blive både nyttig ved sin undervisning, og samtidig være en smuk ramme om sommerens arbejde i Klint. Det var også her,

at han kom til at ende sine dage. Fra 1965 og til sin død i 1973 boede han på 'Villa Rosenberg'. Skønt han passede feriebyen med omhu og holdt foredrag i sommersæsonen, så må man nok indrømme, at hans livsaften ikke endte som den store lykke. Han kom i sine allersidste år på afstand af Martinus og Institutet på Mariendalsvej, ja, viste sig ikke dér siden 1965, men havde en repræsentant i rådet for Martinus Institut, for selv kom han der ikke. Han havde en hjertesygdom, som tog hans kræfter. Begravelsen foregik fra feriebyens foredragssal, og de mange venner, han gennem årene havde fået blandt Sagens interesserede, fyldte salen og fulgte ham til graven på Højby Kirkegård.

Man kan altså ikke sige, at Erik Gerner Larsson trods sin meget betydningsfulde indsats i disse år fik et virkelig lykkeligt liv. Og dog, i de første mange år, da han var i sin bedste alder, var han selvfølgelig lykkelig, fordi hans arbejde på mange måder bar frugt. Han var træt og lykkelig, når han havde holdt sine foredrag, skrevet en god artikel eller talt med inspirerende tilhørere. Hans selvstændige og magtfulde væsen bragte ham vanskeligheder og uvenner, og i lange perioder voldte hans ægteskaber mange bekymringer. Han var gift fire gange, og skilsmisser og nye ægteskaber lagde mørke skygger over hans ellers arbejdsomme og nyttige liv. Men når man ser på hans liv som en central skikkelse i disse første år i Martinus' Sags tjeneste, må man sige, at kun meget få har givet sig selv og sine arbejdsår på tilsvarende uselviske måde.

Kapitel 19

VALG AF MEDARBEJDERE

I grunden tror jeg slet ikke, at man kan tale om, at Martinus 'valgte' sine medarbejdere. De kom til ham. Martinus kendte jo sin mission, han vidste, at disse tanker skulle frem i verden, og at han ikke kunne gøre det uden interesserende menneskers hjælp. Han så sig selv og alle andre levende væsener som redskaber for Guddommen. Han selv havde en særlig opgave, nemlig den at skulle forklare livsmysteriets løsning i en form, så den kunne forstås og accepteres af mennesker i dag og især af fremtidens mennesker. Han havde et nært gudsforhold, og det havde han haft, lige fra han var en lille dreng. Ligesom Moses talte han også med Gud, 'som man taler med sin næste', og han har selvfølgelig 'talt' med Gud om sin opgave og dagligt bedt om, at hans Sag måtte vokse i det rigtige tempo, og at de rette mennesker måtte komme til rette tid.

Og der kom også mennesker med interesse for eller en sult efter de tanker, som Martinus gav udtryk for, og der kom mennesker, som ikke alene havde denne sult efter 'en mening med tilværelsen', men også nogle, der havde særlige evner. Når der viste sig egnede mennesker inden for Martinus' synsvidde, mennesker, der uden videre tilbød deres hjælp, og som – når de virkelig afslørede deres evner – kunne gøre tingene rigtigt eller på en eller anden måde kunne bidrage til Sagens vækst, ja, så fik de lov til det. Det meste var jo praktiske opgaver, og i periferien har mange givet en hånd med. Andre med større interesse og evner har sat sig grundigt ind i Martinus' kosmiske analyser og har kunnet give udtryk for dem i skrift og tale. Enkelte har vist en ganske særlig interesse og haft en

særlig intens sult efter sand viden om livet, og disse enkelte har Martinus taget helt ind til sig, ladet dem bo og spise hos sig, undervist dem i flere år og fulgt dem i hverdagen med kærlig interesse. Det var sådanne som Erik Gerner Larsson, Per Bruus-Jensen, Rolf Elving og Gerard Oude Groen, hvoraf den sidste ikke boede og spiste hos Martinus, men boede i et nabohus hos gode venner af Martinus. Martinus 'valgte', som jeg ser det, ikke sine medarbejdere, men det var livet selv eller Guddommen, der placerede dem der. Det var deres egen dybe interesse for at finde sandheden, der bragte dem i forbindelse med det menneske, der kunne give svar på alle de centrale spørgsmål, som de havde.

Når der af og til har været problemer i medarbejderstaben, har der ejendommeligt nok været en del mennesker med interesseret i Martinus' Sag, som mente, at Martinus kunne have fået nogle bedre medarbejdere. Nogle mennesker har fremsat udtalelser som f.eks.: *"Hvorfor har Martinus dog ikke valgt andre medarbejdere, for han må jo have vidst, at der kunne opstå disse problemer?"* Hertil kan man kun sige, at dels har ikke andre rimeligt egnede tilbudt sig, og dels har de, der kritiserede, måske nok kunnet gøre noget af arbejdet bedre, men har været bundet af deres stilling, familieliv eller af karriereræs, og endelig så findes der som før nævnt ikke fuldkomne medarbejdere. Man kan også sige det sådan, at Martinus har modtaget de medarbejdere, som Guddommen har stillet til rådighed, og har sagt tak til. Det var de bedst mulige medarbejdere på det givne tidspunkt.

Helt generelt må man sige, at foruden de hjælpere, der i det daglige udfører et arbejde på Instituttet og centret i Klint, er der også mange andre, der er tilknyttet som medarbejdere. F.eks. er alle de mennesker, der ved øko-

nomiske bidrag og ved praktisk assistance i ferier osv. også medarbejdere i Martinus' Sag, ja, i virkeligheden er alle, der begynder at studere Martinus' kosmiske analyser, medarbejdere i denne Sag, for de bliver en slags celler i en organisme, ikke i en organisation med indmeldelse og udmeldelse af 'medlemmer', for det er interessen, der er 'medlemskortet'. Hvis man så en dag ikke mere er interesseret, ja, så er det ikke noget problem. Det var netop derfor, at Martinus ikke ønskede nogen foreningsdannelse med medlemskort. Alle kunne være med, ja, alle *er* med, også selv om de endnu ikke er bevidste i det. Hele menneskeheden er én, og alle vil efterhånden blive indviet i verdensaltets og det levende væsens struktur og livsmysteriets løsning. Det er blot et spørgsmål om tid og udvikling. Alle, der ikke allerede er medarbejdere i denne Sag, vil efterhånden blive det.

Samlet omkring bordet er Martinus, Sysse, Mogens Møller, Per Bruus-Jensen, Gerard Oude Groen. Foto: Tage Buch

BESKYTTELSE

Selvom Martinus var beskyttet fra åndelig side, så kunne han dog godt blive alvorligt syg, hvad jeg også har nævnt og redegjort for i 'Efterskrift' i bogen 'Martinus' Erindringer', som jeg her vil henvise til. Men jeg husker en gang, jeg besøgte Martinus på hospitalet, lige da han var blevet opereret for brok. Det var en stor operation, og Martinus havde mange smerter. På mit spørgsmål om, hvordan han havde det, svarede Martinus: *"Jeg kan tåle mange smerter. Men jeg vil ikke have for meget medicin, for jeg må passe på min hjerne."*

På mange måder blev der tydeligvis holdt et vågent øje med ham. Men han var jo også selv 100 % ærlig. Da han i sin tid ikke nåede at blive billetteret i en sporvogn, sendte han beløbet ind i frimærker til sporvejsselskabet. Han ville ikke skyldte dem noget. Det gav sig så også udslag i, at han heller ikke selv blev bestjålet.

Engang da han sammen med Erik Gerner Larsson boede på Lykkeholms Allé, kom der en arbejdsløs og bad om penge til mad. Mens Martinus var inde efter nogle småpenge, havde manden set sit snit til at snuppe Martinus' fotoapparat, som hang i entreen. Det lagde Martinus ikke straks mærke til, men da han opdagede det, var han nok klar over, hvem der havde taget det. Gerner sagde, at han skulle anmelde det til politiet, men det ville Martinus ikke. *"Det kommer igen,"* sagde han. Og det gjorde det også. Nogle år efter, da de var flyttet til en anden adresse, blev Martinus ringet op af politiet, og man spurgte ham, om han ikke havde fået stjålet et fotoapparat. Jo, det havde han. Hvorfor han ikke havde

anmeldt det, for de havde haft meget besvær med at finde ham på den nye adresse? Det kunne Martinus ikke give nogen forklaring på, og så bad man ham om at komme hen på politistationen og hente apparatet. Der sad en ung mand med ryggen til, og det var tydeligt, at det var ham, hos hvem der havde været ransagning, og at han havde måttet gøre rede for, hvor apparatet stammede fra. Martinus fik sit apparat tilbage, og manden er sikkert blevet straffet, men det havde Martinus nok ikke ønsket, hvis det havde stået til ham.

På et tidspunkt i sommeren 1956 stod Martinus ved Cirkusbygningen i København, som dengang var en biograf, og kiggede på udstillingsbillederne. Mens han stod der, kom hans læge Cai Ankerbye, der også var en ven af Sagen, hen og stillede sig ved siden af ham. Ankerbye bemærkede over for Martinus, at han så grå ud i ansigtet og foreslog ham at komme forbi hos ham og lige blive tjekket. Det ville Martinus gerne, men han ville lige gøre sin foredragsrække færdig – der manglede vist et eller to foredrag – men så ville han komme forbi og lade sig undersøge.

Da Martinus nogle uger efter kom op til Ankerbye, tog Ankerbye nogle blodprøver af ham, men det viste sig, at Ankerbyes apparatur ikke var godt nok og ikke kunne måle så lav en blodprocent, som der her var tale om, så Ankerbye sendte Martinus videre til undersøgelse på tuberkulosestationen i Tietgensgade. Her opdagede man, at Martinus' blodprocent var så lav, at han burde ligge i sin seng. Man forstod slet ikke, at Martinus kunne holde sig oprejst. Herefter sendte Ankerbye Martinus videre til yderligere undersøgelse på Sankt Lucas stiftelsen, og den blev foretaget af hele tre læger. Disse anbefalede Martinus en operation af maven, og jeg husker, da Martinus

fortalte mig om det, for han sagde, at når tre så kvalificerede læger er kommet til den konklusion, så måtte der være noget om det, og så måtte man vel hellere gøre, som de sagde. Og det gjorde Martinus så også. Inden operationen blev Martinus spurgt, om han ikke kendte nogle, der ville være villige til at give blod, for han skulle have en blodtransfusion. Jo, det gjorde Martinus, og der kom så mange tilbud, at lægerne aldrig havde været ude for noget lignende. Han havde ligesom sin mor fået kræft i maven og fik opereret et stykke af maven væk. Man fik fjernet kræften, så alt gik fint, selvom den mindre mavesæk betød, at Martinus i en tid kun kunne spise mindre portioner. Efter operationen rekreerede Martinus sig i 14 dage i Klint. På dette tidspunkt havde han det godt igen og fortsatte så atter med sit arbejde. Martinus blev engang spurgt, om ikke hans sygdomme sinkede ham i hans arbejde, men hertil svarede Martinus, at det var der taget højde for i planen for hans job som verdenslærer.

Martinus gik ikke et skridt, uden at han var uafbrudt i forbindelse med Guddommen.

Martinus brugte altid lægerne, når han havde brug for det. Men én gang gjorde han en undtagelse, idet han benyttede sig af en 'klog' mand, der boede i Rødding i Sønderjylland. Martinus havde vanskeligheder med benene efter et fald, og det viste sig at være noget med nogle nerveknuder. Han gik så til behandling i St. Kongensgade hos en specialist dér, som havde en hel del patienter af den slags. På et tidspunkt da han talte i telefonen med fru Kyed (jeg kan ikke huske hendes fornavn) fra Skovvang fra Nordfyn, fortalte han om disse vanskeligheder, som han havde. Dertil sagde hun, at hun kendte en mand, som kunne ordne sådan noget, og at hun gerne

ville arrangere, at Martinus fik en tid hos ham. Da Martinus skulle over til ham, tog han med tog til Odense, og derfra kørte fru Kyed ham til Rødning. Behandlingen bestod i, at manden bare trykkede med sine hænder på de steder, hvor der var nerveknuder, og på den måde opløste han dem. Det gjorde forfærdeligt ondt, men det gjorde ikke noget, for de forsvandt en efter en, når han trykkede på dem. På et tidspunkt sagde han: *"Nå, så er vi færdige."* Og Martinus spurgte: *"Kan jeg så gå?"* *"Ja, det kan De, og De falder ikke,"* svarede han. Martinus var godt tilfreds med behandlingen, og så kørte de tilbage igen. I København havde Martinus stadig en tid hos lægen i St. Kongensgade. Så han tog derind igen og lagde sig også op på briksen. Lokalet var indrettet sådan, at der var mange patienter på én gang, men der var delt op med forhæng mellem patienterne, men man kunne sagtens høre, hvad der foregik inde bag forhængene. Da lægen kom til Martinus, sagde han: *"Hvordan går det her?"* Og Martinus svarede: *"Jo, det går godt."* *"Nå, det er dejligt at høre,"* sagde lægen, *"for alle de andre klager."* Martinus sagde ikke noget om, at han havde været i Rødning hos en 'klog' mand, men nu behøvede han ikke mere at komme hos speciallægen. Martinus var kun til behandling i Rødning denne ene gang. Den 'kloge' mand havde specialiseret sig i at behandle sådanne nerveknuder. Han havde også lært sin søn det, så han kunne fortsætte forretningen.

Kapitel 21

MARTINUS – det private (dobbeltpolede) menneske

Mit indtryk af Martinus var, at han var mange tusinde år forud for os og vor tid i udvikling, væremåde og kærlighedsstandard. Nu var han født ind i vor jordmenneskesituation og i en mandekrop, skønt han hverken var mand eller kvinde. Han var i fuld seksuel ligevægt og altså hverken partisk for det ene eller det andet køn.

Når jeg ved enkelte lejligheder er blevet spurgt om hans forhold til kvinder, har jeg altid fortalt følgende lille historie: Martinus, Gerner Larsson og jeg var engang sammen i Det Ny

Teater. Hvad vi så, erindrer jeg slet ikke, men i pausen gik vi ned i foyeren og stod og snakkede sammen. Stykket havde øjensynlig inspireret Gerner til at sige til Martinus, at han burde prøve et samvær med kvinder. Dertil svarede Martinus: *"Det er jeg færdig med for mange tusinde år siden."* Der var enkelte kvinder, der blev interesseret i Martinus, men det fandt ingen genklang hos ham. Han

Her sidder en meget tænksom Martinus på en bæk på stranden ved Villa Rosenberg. Foto: Mischa Lim

var dobbeltpolet. Martinus elskede mennesket i mennesket.

Når Martinus selv forklarer, at han er dobbeltpolet, så er det klart, at han var interesseret i, hvordan kærligheden mellem to af samme køn begyndte at spire frem, og det kunne ses især på film og i litteraturen. Når vi var i biografen sammen eller så tv med såkaldte 'kærligheds-scener', altså lange kysscener eller egentligt seksuelt samvær mellem de to køn, så kunne det ofte blive for meget for ham. Det mindede ham alt for meget om dyrenes seksualitet og den animalske proces.

I sine værker beskrev og analyserede han netop den menneskelige kærlighed og var dermed interesseret i fremtiden og ikke i alt det, der for ham hørte fortiden til. Han spejdede meget mere hen imod alt det nye, den begyndende udvikling af den menneskelige kærlighed. Han så da også enkelte film, der arbejdede med problemer, der pegede i denne retning. Jeg husker således, at vi sammen så filmen *'Særlige venskaber'*, som handlede om nogle kostskoledrenge, der viste de allerførste spæde tegn på kærlighed mellem to drenge. En lidt ældre dreng og en lille fyr, der var betaget af hinanden. Ja, de var begge meget optaget af hinanden, vedstod sig deres følelser og mødtes rundt omkring i ensomhed, bl.a. i en drivhuslignende bygning. Deres forhold – skønt der ikke var nogen fysisk kontakt imellem dem – blev opdaget, og skolen bortviste dem.

Sådanne film kunne optage Martinus, idet han her begyndte at se den virkelige kærlighed spire frem. For Martinus var homoseksualitet begyndelsen til den virkelige menneskelige kærlighed. Martinus vidste jo, at denne kærligheds fremkomst og udvikling selvfølgelig ikke kunne ske uden mange fejltagelser og ligefrem afsporinger grundet den manglende vejledning på dette

område, og især på grund af de såkaldte 'normales' uvilje, afsky eller ligefrem forfølgelse af disse begyndende spirer til nye former for kærlighedens udtryk og forårstegn. Det er ukendt terræn for de fleste, og uviljen og manglende forståelse hersker også inden for de grupper, der interesserer sig for Martinus' kosmiske analyser og selv hos dem, der holder foredrag herom. Men der vil komme andre tider, hvor forståelse og tolerance vil være større.

De væsner, som Martinus kunne have et naturligt kærlighedsforhold til, eksisterer ikke her på kloden. Martinus var på den måde en ensom skikkelse, en ener. Den kosmisk bevidste, der er et 'helvæsen', har sin metode at udfolde disse kræfter på, og det skriver han bl.a. om i Livets Bog III stk. 837 og 840. Her gør han rede for, at et sådant helvæsen er lige så dagsbevidst i begge sine poler, som den enpoledede er dagsbevidst i sin ene pol. For et helvæsen er der på den måde ikke noget modsat køn, som det kan føle ægteskabelig tilknytningstrang til. I stk. 837 skriver Martinus således: *"Et sådant væsen (et 'helvæsen') er lige fri af begge slags 'halv væsener', mænd såvel som kvinder. Dets intime, seksuelle liv og kønslige udløsning foregår i stor udstrækning ad mental vej, da 'det rigtige menneskelegeme', hvilket vil sige: den specielle organisme for dette dobbeltkønnede væsen, endnu ikke er færdigudviklet på jorden."* Den kosmisk bevidste må derfor stadig optræde i en mande- eller kvindekrop. I stk. 840 skriver Martinus om højtudviklede væsner, både mænd og kvinder, som ikke gifter sig, og som har en mønsterværdig optræden, men som blot har den 'særhed', at de ikke gifter sig, men ofte helliger sig en eller anden mission.

Om Martinus' seksuelle liv kan man derfor kun sige, at det for kosmisk bevidste og højtudviklede her på kloden kun kan være noget, som de selv ved noget om og

absolut ingen andre. Det er noget personligt, som ikke kan deles med andre, og sådan skal det forblive. For Martinus er der ikke tvivl om, at varme følelser både mellem mænd og mellem kvinder indbyrdes var noget, der ville blive mere almindeligt i fremtiden, ja, at alkærligheden umuligt ville kunne få fodfæste på jorden uden en videre udbredelse af kærtegn mennesker imellem, til trods for den forargelse og intolerance det møder. Men Martinus vidste, at udviklingen ville medføre, at homoseksualitet og lesbianisme ville brede sig i fremtiden.

Engang fortalte jeg Martinus om Hans Chr. Kofoed, der havde oprettet Kofoeds Skole på Christianshavn, og som længere ude på Amager havde købt en mindre gård, som han kaldte 'Træningsskolen'. Kofoed havde i disse år ikke blot omsorg for arbejdsløse, men også for unge mandlige prostituerede, og havde en overgang hyret nogle busser, med hvilke hans medhjælper kørte til Københavns centrum. Her søgte man at få de unge 'trækkerdreng' til at tage med sig ud til gården på Amager og dér blive 'omskolet' eller omvendt til et bedre liv. Jeg husker også, at Martinus sagde, at det kunne han godt spare sig, for udviklingen kunne han ikke vende. Martinus havde så tørt tilføjet en gammel verslinje: *"For de gamle, der faldt, er der nye overalt ..."* Skønt enkelte måske lod sig 'redde', så var det umuligt at vende udviklingen. Denne særlige udvikling i seksuallivet, som lægevidenskaben tidligere betragtede som en sygdom, der skulle 'kureres', men som man nu har fjernet fra listen over sygdomme, vil efterhånden, som mennesker igennem åndsvidenskaben får virkelig vejledning i det seksuelle kredsløb, finde sit naturlige leje og blive udlevet.

Kapitel 22

BØN

I sine foredrag og samtaler med os kom Martinus ofte ind på emnet bøn. I alle de samtaler han havde med mennesker, der kom til ham om deres problemer, spurgte han ofte, om de ikke bad til Gud. De fleste gjorde det ikke, de havde prøvet det, sagde de, men de kunne ikke tro og ikke engang være så koncentrerede, at de kunne holde sammen på et fadervor. Han opfordrede dem alligevel til at bede, for han sagde: *"Det gør ikke noget, at De ikke tror. Gør det alligevel."* Han sammenlignede det med en vandhane, hvor vandet kommer, uden at man tror på det, blot man lukker op for hanen.

En kvindelig medarbejder, som havde nogle problemer på sit arbejde, spurgte engang Martinus til råds, og han gav hende en fremgangsmåde på en bøn, som hun renskrev, og hvoraf hun gav mig en afskrift. Den lød sådan:

*Fader vor, du som er i himlene,
jeg beder dig om, at din vilje må ske
i hele denne dag og nat,
og at der må blive lagt hindringer i vejen,
hvor jeg ikke må komme
og åbnet vej, hvor jeg skal komme.*

Derefter havde Martinus videre sagt, at man skal prøve at fremstille sagen for sig selv i klare tanker (for man ved jo, hvad det er, man selv vil) og når man så skal fremlægge sagen, skal man bede om hjælp til det og bede til, at den, man skal tale med (i dette tilfælde var det øjensynlig en overordnet) vil være velvilligt indstillet over for den sag, man kommer og forelægger.

For Martinus selv var bønnen alfa og omega. Han bad praktisk taget hele tiden. Hver gang han skulle træffe dispositioner for sin Sag, når han skulle tale med mennesker i nød, og når han skulle holde sine foredrag, så bad han om, at han måtte sige de rigtige ting (han brugte jo ikke manuskript), han bad om, at han ikke ved sin bilkørsel gjorde skade på sig selv eller andre osv. Om aftenen bad han det, han kaldte 'en stor bøn'. Han bad for sine medarbejdere, han takkede for dagens oplevelser, både for det lyse og for det mørke. Han takkede for det, der var gået godt, og også for ting, der havde været uheldige. Han takkede for det behagelige gode og for det ubehagelige gode, dvs. det såkaldte 'onde', for det var jo med til at vise ham, hvor han skulle være forsigtig eller opmærksom. Taknemlighed prægede hans bøn. Han vidste ved selvoplevelse, at 'alt er såre godt', som skabelsberetningen siger det. Og vi har alle grund til at være taknemlige, når vi – som han – forstår, at alt er guddommeligt tilrettelagt i hele universet og for os personligt, for 'ikke en spurv falder til jorden, uden det er eders Faders vilje, og endog eders hovedhår er talte'. Det er et minutiøst ordnet kosmos, vi lever, røres og er i.

Martinus kunne sige til mennesker, der takkede ham: *"De skal takke Gud."* Han betragtede sig selv som Guds redskab, som vi alle er det, og alt, hvad andre gør imod os af 'ondt' såvel som af 'godt', er guddommelig belæring. Vi skal lære at tage og også at takke for modgangen, sygdommen og ubehagelighederne. Det gjorde Martinus. Han var glad og afbalanceret i alle livets forhold, også under sine hospitalsophold. Det er denne ro og afbalancerede tilstand, der følger af kosmisk bevidsthed. I august 1953 spurgte journalisten Edith Ryssel fra Berlingske Tidende ham: *"Er De altid så glad?" "Ja, jeg er altid ens,*

sådan som jeg er nu," svarede Martinus. Så spurgte hun: "Har De slet ingen bekymringer?" Hertil svarede Martinus så: "Nej, jeg er jo sund og rask. Jeg ved, at menneskene lever evigt, og jeg har set Guds kærlighed. Jeg elsker alle mennesker. Om de har sympati for mig, betyder intet, jeg ser ikke det onde, kun det kærlige blink i øjet. Alle er de for mig Guds åbenbaring."

Martinus sluttede sit hovedværk Livets Bogs 7. bind med en 8 sider lang tak til Gud. Det var noget af det allerførste, han nogensinde skrev, og her bringer han som afslutning på sit værk den bøn og tak til Gud, han udtrykte, efter at han havde oplevet 'den store fødsel' eller sin kosmiske indvielse.

JUL MED MARTINUS

Årets højtider havde for os en særlig betydning, dels markeredes de ved Martinus' foredrag, hvor han gjorde rede for de enkelte højtiders kosmiske indhold og mening, og dels fordi der også på disse fridage blev lejlighed til at være sammen med Martinus og andre af hans venner. Især var julen en tid og en højtid, som Martinus satte særlig højt, og som han også har beskrevet indgående forskellige steder i sin litteratur. Det efterfølgende er min egen oplevelse af julen med Martinus.

Af alle årets højtider stod julen for Martinus i et særligt strålende lys, og han følte en udtalt glæde ved denne vid-

Martinus' juletræ som det så ud, da det blev taget frem hvert år hos Tage og Sysse. Foto: Mischa Lim

underlige stemning, der var omkring juletiden. Den tid, hvor næstekærligheden især fik lov at udfolde sig mellem mennesker, hvor gavmildheden og ønsket om at glæde andre var størst, og hvor der blev skabt kontakt mellem mennesker ved millionvis af breve, julekort og gaver.

Martinus sendte også selv julehilsner ud, og de var i begyndelsen håndskrevne. I flere år i 1940'erne skrev han en

fælles julehilsen til sin Sags venner i KOSMOS, ligesom han også i flere år skrev specielle juleartikler. Men fra 1948, hvor Instituttet fik sit eget første lille trykkeri, sendte han hvert år specielle trykte julehilsner til alle sin Sags interesserede, og dette fortsatte indtil hans sidste jul i 1980. Han modtog selv hvert år et meget stort antal julebreve og hilsner fra mange mennesker, for hvem hans kosmiske analyser kom til at betyde en uundværlig inspiration og hjælp i hverdagen, og i Instituttets arkiv ligger disse mange julebreve sirligt bundtede år for år.

Selve juleaften fejrede Martinus i Sagens første år sammen med sine dengang få nære medarbejdere. I mange år var det på Instituttet i Erik Gerner Larssons lejlighed hos denne og hans familie, og i årenes løb kom der enkelte venner til. Når julefesten var forbi dér, gik Martinus sig en lang tur i de københavnske gader og glædede sig over den stille by, nu hvor alle var glade og fredelige. Han følte, at denne dejlige stemning var noget af den store fred på Jorden, der engang i fremtiden ville blive almen-gældende. I en artikel i årsskriftet KOSMOS for 1964 med titlen 'Den første julesang på Jorden' beskriver han denne særlige stemning:

"Der er højtid, noget storslået overjordisk over disse julens toner og vibrationer, noget formildende selv for det mest robuste sind. De skaber trang i alle til at være gode, til at give gaver, til at sende hilsener til nær og fjern.

Men al den godhed, al denne guddommelige stemning, der således uundgåeligt næsten når ind i alle sind, er ikke underlig, thi julens vibrationer har trods alt efterhånden fået så megen magt, at de for det kosmiske syn ligefrem udgør nogle få timers besøg af intet mindre end - den virkelige store 'Fred på Jorden'. I en kort

stund, fra juleklokkernes kimen til noget over midnat juleaften, gæstes verden virkelig af den store fred. I disse få timer er en højere verdens atmosfære virkelig ligesom kommet nærmere. Denne overjordiske atmosfære omfavner, gennemstrømmer og inspirerer alle, der har et åbent og kærligt sind, alle der i kontakt med den gamle og den nye verdensimpuls arbejder på at skabe Jorden om til en permanent bolig for kærligheden, for freden, for den sande harmoni. Men selv om denne atmosfære ikke er direkte synlig for det fysiske øje, er det dog den, der er identisk med den virkelige og sande 'julestemning' i ethvert retmæssigt, åndeligt indstillet sind, såvel som den også udgør den vidunderlige stemning, der juleaften kan føles hvilende over land og by."

Til juletiden havde Martinus også pyntet sin egen stue. Han gjorde plads på et bord eller på sit høje skuffemøbel og lagde først et lag hvidt vat, der skulle illudere julesneen, og så stillede han en julekrybbe op med Josef, Maria og Jesusbarnet og kreaturerne, og måske var hyrderne der også, det husker jeg ikke. Der var en baggrund af blå pap med påklistede gyldne stjerner, en stjernehimmel, der lyste over den hellige familie. Martinus ønskede ingen blomster og intet grantræ, for han ville ikke – som han også gør rede for i sine analyser – bidrage til, at noget liv skulle afbrydes. Men han fik alligevel et juletræ, og det har nok været et af de allerførste kunstige juletræer i Danmark i 1930'erne. De kunne ikke købes dengang, men Martinus fik et 'træ' fremstillet hos en drejer, der først drejede 'stammen', der var tynd foroven og blev kraftigere nedefter, og her blev der fæstnet en rund fod. I stammen blev der boret nogle huller, hvori der blev sat nogle pinde, små og korte foroven, større og

længere nedefter. På den måde fik Martinus sig et 'stativ', som han kunne pynte som et juletræ. Yderst på 'grenene' blev der anbragt en kæde af julelys med små elektriske pærer. Det skulle være elektrisk lys, for han ville ikke afbrænde julelys af stearin. 'Træet' blev pyntet med englehår og med glimmer af glitrende sølvpapirstrimler, ja, så meget, at man ikke kunne se, at der manglede grønne grannåle. Desuden blev der hængt nogle kulørte glaskugler på 'træet', og i toppen var der en spids glasfigur, som dog senere gik itu og blev erstattet med en forgyldt papstjerne. Den blev igen afløst af en glasfigur, og til sidst var det en stjerne af sølv lignende materiale. For Martinus var det et rigtigt juletræ, som han og hans medarbejdere kunne glæde sig over, netop fordi det ikke forvoldte skade på nogen form for liv. Således fungerede det i flere år. Men lige efter afslutningen af 2. verdenskrig i 1945 fandt man på 'Villa Rosenberg' nogle små kunstige juletræer, der var efterladt af de tyske soldater, som havde boet i villaen og på naboejendommen 'Klintegården'. Værnemagten havde øjensynlig sørget for, at soldaterne kunne fejre julen med kunstige juletræer, og nu kunne Martinus så klippe grene af disse små træer og binde dem på sit eget lille 'træ', så det i højere grad kom til at ligne et rigtigt juletræ.

Indtil 1965, hvor Erik Gerner Larsson fik permanent bolig på 'Villa Rosenberg' i Klint, fejrede Martinus julen hos ham. Og efter den tid fejrede Martinus julen sammen med andre venner, og det skete i årene frem til Martinus' bortgang i 1981 i Sysses og min lejlighed i Vanløse. Den kreds af venner, som dér fejrede julen med Martinus, skiftede lidt i årenes løb, men enkelte var trofaste julegæster gennem alle årene, og det var både danske, svenske og hollandske venner. I disse år glædede Martinus os

med ikke alene at komme selv, men hans lille juletræ fik lov til at følge med og stod pyntet hver jul gennem de 15 år, han fejrede julen hos os. Det kom til at lyse for Martinus og vennerne, og det blev uforglemmelige mærkedage, som endnu står stærkt i minderne især ved juletid, når det lille træ igen bliver tændt. For træet fik lov til at blive hos os, men efter vor død får det lov til at glæde Mischa og Pia, og på et tidspunkt vender det tilbage til Martinus' mindestuer.

Juleaften begyndte med julemiddag med vegetarisk 'steg' af linser og bønner, og dertil brunede kartofler, rødkål, halve æbler med gelé og alkoholfri druesaft. Desserten var risalamande, og i risen var der foruden de findelte mandler én eller to hele mandler, og dem, der fik en af dem, skulle have en lille mandelgave. Martinus fik altid lov til at tage først af desserten, og jeg tror nok, at Sysse altid placerede skeen

sådan, at Martinus ikke kunne undgå at få én af mandlerne og dermed en af mandelgaverne, som kunne være vittighedsbladet 'Blæksprutten' eller en anden lille ting.

Efter middagen gik man ind i stuen, hvor juletræet stod tændt. Nogle hjalp Sysse med at få opvasken til side,

Sysse i køkkenet en juleaften i 70'erne, hvor hun færdiggør julemiddagen til gæsterne.

Foto: Mischa Lim

mens andre fik en hyggelig snak med Martinus som centrum, og derpå kom gaveuddelingen. Alle havde medbragt gaver og lagt dem i sofaen i spisestuen, og når man havde drukket te eller kaffe med småkager, kunne uddelingen begynde. Der var ingen 'julemand' til at dele gaverne ud, bortset fra et enkelt år, hvor en hollænder, der havde anskaffet sig en nissehue, stod for gaveuddelingen. Der var gaver til alle. Martinus kunne f.eks. få et slips, en grammofonplade eller nyttige ting i de såkaldte 'bløde pakker'. Mange år fik han en dagbog, så han kunne fortsætte med at nedskrive dagens begivenheder, som han gjorde det i en lang årrække, og i mange år fik han et abonnement på 'Det Bedste' som gave. For alle andre var der en rig variation i udvalget af julegaver.

Underholdningen bestod ofte i gode samtaler, og nogle gange blev der læst op af Martinus' bøger, f.eks. af 'Juleevangeliet', sådan at ingen af os glemte, hvorfor vi holdt

Julemiddagen serveres for Martinus, Rolf Elving, Inge Sørensen, Mischa Lim og Sysse og Tage, Sam Zinglersen og Vera Cavling.

Foto: Mischa Lim

jul. Der blev også tid til at kigge lidt fjernsyn, især for at høre nogle julesalmer. Aftenerne forløb i en dejlig atmosfære af venskab og kærlighed, og den varme, der udstrålede fra Martinus, smittede naturligvis af på os andre.

Julefesten sluttede sjældent før efter midnat, og vi fik alle et stort knus af Martinus til afsked. Sam Zinglersen, som i en lang årrække tiltog i disse aftener, og som var nabo til Insti-

tuttet, kørte Martinus hjem. Det var også Sam, der inviterede til fest nytårsaften på Ternevej, hvor der var mange af de samme venner samlet omkring Martinus og den højtid, der var forbundet med årsskiftet.

Julens virkelige budskab blev Martinus aldrig træt af at understrege. I artikler, bøger og julehilsener beskrev han julens mission og hensigt. I 'Julelysene' skriver han – og det kan vi afslutte historien om Martinus' juleaftener med:

"Princippet med de mange millioner af tændte julelys med deres genskin i guld- og sølvglinsende dekora-

Sam Zinglersen pakker julegaver op, mens Rolf Elving og Vera Cavling ser på.
Foto: Mischa Lim

tioner eller pynt i midvinternattens mørke er en gave fra himlen. De udgør et guddommeligt symbol på Guds mål med menneskeheden. Hvert tændt julelys er symbolet på et menneske. Ligesom de tændte fysiske julelys er med til at illuminere og festklæde menneskenes liv både inde og ude, på gader og torve, på arbejdspladser og i hjemmene, på juletræer og andre steder omkring os i vintermørket. Således er ethvert menneske, der har næstekærlighed både i hjerte og forstand, Guds tændte julelys i det kosmiske vintermørke, det ragnarok, menneskeheden for tiden lever i. Og det er dette himmelske lys i hjertet, der påfylder englenes bebudelse om fred på jorden og det heraf følgende velbehag for menneskene."

Mens kaffe og te nydes, læser Tage op fra én af Martinus' småbøger om jul.

Foto: Sysse Buch

Kapitel 24

MARTINUS' SIDSTE DAGE

Efter rådets ønske udarbejdede Sysse og jeg efterfølgende redegørelse om Martinus' sidste dage.

Lørdag, den 28. februar 1981 besøgte Martinus os for sidste gang i vort hjem Vanløse Allé 80. Den følgende tirsdag aften, den 3. marts, havde Martinus – efter hvad Mischa fortalte – arbejdet til ca. kl. 2 nat (dvs. den 4. marts morgen), og på dette tidspunkt havde han så sagt til Martinus, at nu måtte han gå i seng. Onsdag, den 4. marts, havde Mischa fridag som sædvanlig, og derfor kom jeg om eftermiddagen og lavede te og var sammen med ham en god times tid. Jeg lovede at komme igen om aftenen.

Før kl. 20 tog jeg med toget til Instituttet, og da Mischa i mellemtiden var kommet til Martinus – til trods for, at han havde fridag – ringede Martinus hjem til os for at sige, at jeg ikke behøvede at komme. Imidlertid sagde Sysse til Martinus, at jeg allerede var på vej med toget. Ankommet til Instituttet hilste jeg så på dem begge og gik ud i køkkenet og lavede te, mens Martinus' og Mischa arbejdede. Martinus havde håndskrevet nogle analyser, som Mischa renskrev på tekstbehandlingsanlægget. Da vi havde drukket te i stuen, vaskede jeg op og tog hjem. Mischa fortalte senere, at de havde arbejdet til ca. kl. 22.30.

Torsdag morgen, den 5. marts, ringede telefonen ca. kl. 4.30, og fordi jeg lå vågen, hørte jeg straks telefonens ringen og fór op og tog den. Det var Martinus, der ringede og sagde: *"Jeg er faldet ud af sengen"*, og jeg sagde blot: *"Jeg kommer,"* og skyndte mig at komme i tøjet. (Ved samtale med Martinus på hospitalet fik Mischa det indtryk, at han ikke var faldet ud af sengen, men var på vej til

sengen.) Sysse, der også var vågnet, klædte sig også hurtigt på og tog med derover, fordi hun mente, at jeg ikke alene kunne klare at lægge Martinus i seng. Ca. 10 minutter efter at telefonen havde ringet, var vi på Instituttet. Jeg hentede straks værktøj i kælderen, en tang og en stor lægtehammer, da jeg vidste, at Martinus blokerede sin soveværelsesdør med sikkerhedskæde. Da den ikke kunne klippes over, slog jeg på kæden med hammeren, så skruerne løsnedes fra dørkarmen, og vi kunne komme ind i soveværelset. Martinus sad på gulvet i nærheden af sin seng. Han gjorde ikke indtryk af at være særlig medtaget, selvom vi senere mente, at han var faldet ca. 1½ til 2 timer før. Kun lampen over sengen brændte. Telefonen havde han trukket ned fra vindueskarmen, så den stod på gulvet, og ved siden af den lå telefонтavlen, som jeg tidligere havde skrevet med store tydelige bogstaver over hans nærmeste venner og hjælpere. En lampe var trukket ned over telefonen, men der var ikke lys i den, pæren manglede.

Sysse og jeg hjalp Martinus op i sengen. Han klagede sig lidt, og det var lidt vanskeligt at få hans ben på plads i sengen – noget, vi ikke reflekterede synderligt over, idet han i sine sidste år f.eks. ofte kunne have besvær med at få benene ind i bilen, når vi hentede ham. Martinus havde nu, efter at han var lagt i seng, en hurtig vejtrækning, som vi mente måske blot skyldtes besværet med at komme i seng. Vi lavede hurtigt en kop te for at styrke ham, og han drak nogle slurke og spurgte efter Mischa. Martinus havde – før han havde ringet til os – prøvet at ringe både på Mischa og Bertil, dog uden at det lykkedes at få forbindelse. Derfor havde han så ringet til os.

Jeg gav mig ikke tid til at ringe til Mischa først, men kørte i bilen til Mischas dør og ringede på ved Ndr.

Fasanvej 153 og sagde i dørtелефonen, at Martinus var faldet ud af sengen, og at jeg var kommet for at hente ham. Han var klar på få minutter, og vi kørte straks til Martinus. Mischa fjernede teen, og vi blev enige med Martinus, der fortsat havde hurtig vejrtrækning, om at ringe efter natlægen. Det gjorde jeg så, og Sysse og jeg gik ned i hall'en for at modtage lægen, mens Mischa blev hos Martinus. Kort efter – inden lægen var kommet – kom Mischa halvt ned ad trappen og spurgte, om vi ikke hellere skulle ringe efter en ambulance, da Martinus tydeligt havde hjertebesvær. Jeg spurgte, om han havde talt med Martinus herom, og da det ikke var tilfældet, sagde jeg, at det måtte vi hellere gøre. Han kom hurtigt ud på trappen igen og sagde, at Martinus var indforstået med, at vi ringede efter ambulancen, og det gjorde jeg så.

Lægen kom ret snart efter og blev vist op til Martinus, og få minutter efter kom ambulancen. Da læge og ambulance var tilkaldt, bad Mischa mig kalde på Bertil, som straks kom ned i hall'en. Han var meget ked af at høre, at Martinus havde ringet på ham uden at have fået forbindelse med ham over telefonen. Lægen mente – efter Mischas senere udsagn – at det var bedst, Martinus kom på hospitalet, og at der kunne være noget brækket i hans ben. Ambulancefolkene, der havde stillet båret i hall'en, gik op efter Martinus og bar ham ned og lagde ham på båret. Han klagede sig lidt, mens han blev båret ned og lagt på båret, og ambulancen kørte så med udrykning til hospitalet, og Mischa fulgte med i denne.

Det var sidste gang, Sysse og jeg så Martinus i live. Der gik nogen tid, hvor vi mente, at der ikke var brækket noget i benet, da lægerne ikke havde udtalt sig herom, men Mischa besøgte jo Martinus og rapporterede herom til de andre medarbejdere, og jeg mener, at vi først fik at vide

om bruddet på lårbenshalsen om fredagen. Vi var da klare over, at Martinus med udsigten til et langt sygeleje og uden mulighed for operation på grund af et svagt hjerte, næppe ville overleve, men det var alligevel overraskende, men ikke egentlig chokerende at få budskabet om hans 'død', idet Mischa allerede søndag morgen, den 8. marts lidt før kl. 8 ringede og sagde: "*Martinus er gået i nat kl. halv to.*" Jeg kørte om morgenen over til Instituttet og fik lov til at komme til hospitalet og dér mødes med bestyrelsen og Mischa. Det var en stille flok, der samledes om Martinus' bære. Nogle få havde tårer i øjnene eller græd stille, men de fleste var blot alvorlige. Martinus så meget forandret ud. Hans øjne var brustne i det før så levende og udtryksfulde ansigt. En for en gik man frem til båret. Enkelte rørte ved ham, og Grethe strøg ham over kinden, og efter nogle minutters forløb forlod vi lokalet, hvor Martinus' bære var henstillet. Nogle af bestyrelsens medlemmer traf de nødvendige aftaler med læge og hospitalspersonale.

Derefter kørte vi alle til Instituttet, hvor vi samledes i mødelokalet til morgente eller -kaffe, og hvor Mischa og jeg måtte berette om forløbet af Martinus' situation i de foregående dage. Der var en god, åben og fortrøstningsfuld stemning hos medarbejderne under denne sammenkomst, der først og fremmest gjaldt den foreløbige tilrettelægning af bisættelseshøjtideligheden, og man havde fornemmelsen af, at alle var indstillet på, at alt nu skulle forløbe godt og rigtigt efter Martinus' testamente og de planer, han selv havde lagt for selve bisættelsen og for hele Sagens fremtid.

Ovennævnte beretning er den 15. juni 1981 underskrevet af Tage og Sysse Buch.

Kapitel 25

AFSLUTNING

Når jeg ser tilbage på mit liv, er det korrekt, som jeg skriver i indledningen, at mit liv først begyndte den dag, da nye tanker i form af Martinus' kosmiske verdensbillede kom ind i mit liv. Det var ved studiet heraf, at jeg langsomt vågnede op og blev mig livets store eventyr bevidst. Men det var først, da jeg blev meget gammel, at jeg begyndte egentlig at forstå noget af Guds tale. Det skete efter at have læst 6. bind af Livets Bog et par gange, for heri skriver Martinus om Gud og hans væremåde. Jeg følte, at jeg nu endelig forstod så meget, at jeg havde et absolut fast fundament for min tilværelse.

I begyndelsen strejfede tanken mig, om Martinus var en reinkarnation af Jesus. Men det blev jeg hurtigt klar over, at han ikke var. *“Jeg er ikke Jesus, men jeg har den samme bevidsthed. Jesus er langt væk nu,”* sagde Martinus på et tidspunkt, da nogen spurgte ham. Min logik sagde mig også, at det var sådan, det måtte være, og siden har jeg ikke tænkt mere på det. Selvfølgelig er Jesus for længst kommet videre og reinkarnerer derfor ikke mere på det jordiske plan. I november 2013 skrev jeg en lille artikel med titlen ‘Jesus og Martinus må tages alvorligt, Det Tredie Testamente er deres fælles projekt’ og heri skriver jeg bl.a., at *“Martinus og Jesus er et team, som Gud har indsat for at regulere og styre udviklingen her på kloden, sådan at den går fra at være et dyrerige og til at blive et rigtigt menneskerige. Martinus og Jesus er uundværlige for hinanden. Det var Martinus' mission at forkynde kristendommen i en videnskabelig form, men hvis der ikke havde været nogen Kristus og ikke havde været no-*

gen kristendom, havde der ikke været noget at videnskabeliggøre." Da Jesus levede, var menneskene troende og kunne ikke bære hans budskab i videnskabelig form. Det skete først på Martinus' tid, hvor menneskene nærmest var ikke-troende og ville have logiske forklaringer på tingene. Og dét har de fået med Det Tredie Testamente, som er skrevet i en form, der er tilpasset nutidens og navnlig fremtidens mennesker. Martinus og Jesus havde således hver deres mission, der var tilpasset hver deres tid.

Jeg er meget taknemlig over, at jeg fik lov til på så nært hold at opleve Martinus og Det Tredie Testamente og ovenikøbet fik lov til ikke kun at læse korrektur på dele deraf, men også fik mulighed for at følge udbredelsen af hans værker og til at stille spørgsmål til den nye verdensgenløser. Det inderlige ønske, som jeg allerede havde formuleret i min barndoms- og ungdomstid, om, at *"bare jeg dog havde levet på Jesu tid, så jeg fra hans egen mund kunne høre, hvad der var rigtigt"*, føler jeg blev så rigeligt opfyldt. Jeg havde slet ikke forestillet mig, at jeg ville komme til at leve så tæt på en ny verdensgenløser, der ville komme og forklare alt det, som Jesus havde sagt, med intellektuelle og logiske argumenter.

Når jeg tænker på Martinus og det liv, han havde her, så gav Martinus først og fremmest sit liv til os mennesker, ja, til menneskeheden. Hele hans liv viste med al ønskelig tydelighed, at 'det er saligere at give end at tage'. Fra hans oplevelse af 'den store fødsel', og dermed den kosmiske bevidstheds indtræden, blev hans liv en praktisk demonstration af gaveprincippets virkemåde.

Martinus delte sin visdom med enhver, der ønskede den. Han var i sig selv en gave og en strålende sol for sine omgivelser. Alle Martinus' venner fik i samværet med ham lov til at opleve, at hans væremåde kunne prak-

tiseres, og at han gennem sit daglige liv igennem alle årene udelukkende spredte lys og varme omkring sig. Jesus sagde om sig selv: *"Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørke, men have livets lys."* (Joh.8, 12-20.) Jesus har nu lyst for Jordens millioner gennem to tusind år. Med Martinus har menneskeheden fået endnu en lyskilde, den kan se og varme sig ved, for det budskab, han har bragt menneskene, vil danne fundamentet for en hel ny verdensmoral.

Jeg er dybt taknemlig for den lærdom, jeg har fået, og glæder mig over at se, hvor stor velsignelse Det Tredie Testamente vil bibringe menneskeheden.

Tillæg 1

Min kone Margrethe Buch – eller bare: Sysse

Min kone Sysse blev en stor støtte for mig lige fra begyndelsen, og da hun ikke kunne undgå at blive en vigtig del af mit samvær med Martinus, vil jeg her indføje et lille afsnit med noget ekstra omtale, så man får et mere fyldestgørende indtryk af, hvem Sysse var, og hvordan hun hele tiden og hele livet igennem hjalp mig.

Dejligt foto af Sysse.

Foto: Mischa Lim

Sysse blev født den 25. maj 1915 på 'Ravnstrup', en herregård på Djursland. Forældrene var Laurids og Ingeborg La Cour, og faderen var forvalter på denne gård. Han fik senere sin egen gård ved hjælp af sin svigerfar, der var en velhavende købmand på Djursland. Det var en pæn stor gård, hvor Sysse havde sin opvækst og et dejligt ungdomsliv, som hun tit har fortalt om. Hun havde to brødre og en søster. De havde en dejlig lys tilværelse, bortset fra at faderen i en periode var syg med galdesten, som man dengang ikke så nemt kunne fjerne. Det var en større og en farlig operation, som man var betænkelig ved. Men han havde mange smerter og skreg ofte højt, så man besluttede sig for at lade ham operere, og opera-

tionen gik fint. Sysse har fortalt mange ting fra sin barndom og ungdom, og en ting, jeg især har hæftet mig ved, var, da hun som lille pige på omkring 10 år fulgtes med sin mor ned i haven for at plukke ærter og siger til sin mor: *"Jeg vil ikke spise andet end det, der vokser op af jorden."* Så noget tyder på, at Sysse har været vegetar i et tidligere liv.

Sysse gik i skole i Trustrup Realskole, der lå 7 km væk. Om sommeren cyklede Sysse og hendes søskende til skole, og om vinteren blev de kørt i jumbe eller i kane. Sysse var vist ikke særlig interesseret i skolearbejdet, men hun fik en præliminæreksamen. Hun sad ved siden af en pige, der hed Ruth Zacho, og de to fulgtes ad igennem hele skoletiden og også langt ud over skoletiden. De blev meget gode venner, og det var også Ruth, der som den allerførste fortalte Sysse om Martinus og tog hende med til et af hans foredrag.

Da skoletiden var overstået, blev Sysse hjemme og lærte noget om husholdning, og da hun var ca. 18-19 år, kom hun i huset hos nogle bekendte i København. Det var Sysse ikke særlig begejstret for, og derfor var Sysse glad, da hendes far en dag ringede og spurgte, om hun kunne tænke sig at komme til England. Og det ville Sysse gerne. Hun rejste derover sammen med en veninde, og de arbejdede som au pair-piger hos den danske presse-attaché ved ambassaden i London. Her tog man sig godt af dem. Fruen underviste dem i engelsk og tog dem med på kulturkøretur rundt omkring i London og omegn. Sådan forløb det første års tid i England. Derefter kom Sysse i huset i et privat engelsk hjem. Hun rejste tilbage til Danmark i julen 1935. Ejendommeligt nok, da hun havde været i London i halvandet års tid, så tog jeg til London i begyndelsen af 1936 og var der i tre måneder for at lære

lidt mere engelsk. Det kunne se ud, som om både Sysse og jeg har haft et tidligere tilhørsforhold til England, for vi har begge følt os tiltrukket af alt, hvad der var engelsk. Vi har også talt om, at der måske var den mulighed, at vi ville komme til at mødes dér igen i en ny inkarnation.

Da Sysse atter var tilbage i Danmark, fik hun en stilling på Sygeplejerskernes Hus i København. Det var et godt sted, og her lærte hun en masse om husholdning og madlavning. En dag spurgte lederen hende, om hun ikke havde lyst til at blive økonoma, for så var der en stilling ledig på en klinik på Frederiksberg. Det ville Sysse meget gerne prøve, og hun fik også stillingen. Senere kom hun til en lignende stilling på en anden klinik på Kultorvet, og dér var hun indtil begyndelsen af krigen.

På dette tidspunkt skiftede Sysse stilling igen og kom nu til at passe husholdningen for en ambassadørs enke, kammerherreinde Lillian Zahle på Østerbro. Det var en udmærket stilling, især da fru Zahle under krigen rejste til Norge og boede hos en datter, for så kunne Sysse rejse over til sin søster i Sverige, hvor hun blev, indtil krigen var forbi. Hun kom først hjem til Danmark igen i begyndelsen af 1946, fordi alle, der havde været i Sverige under krigen, skulle igennem en undersøgelse af, hvorfor de havde opholdt sig i Sverige. Og det tog lidt tid.

Jeg lærte Sysse at kende i forsommeren 1946. Jeg var i Klint, hvor jeg besøgte Kirsten og Peter Zacho i deres sommerhus i Kosmos Ferieby, som det dengang hed. Kirsten og Peter havde udover mig også besøg af en kusine, Ruth Zacho, og en frøken La Cour. Det var en dejlig varm dag, og vi lå og døsede i græsset. Jeg lå med armene ud til siden, og pludselig kom frøken La Cour hen og lagde sig i min arm. Jeg tillagde det ikke nogen særlig betydning, men da Peter senere mødte Sysse inde

Ungdomsbillede af Sysse. Dette var det første foto hun gav til Tage (ca. 1946).

på Strøget i København og spurgte hende, om hun ikke ville med op på Rådhuspladsen, for dér skulle han møde mig. Jo, det ville hun gerne. Så hun gik med, og vi fik os en lille snak. Senere har Sysse fortalt, at da vi gik hver til sit og hun gik hjemad, så tænkte hun, at ham fyren dér, han ringer nok, så for god ordens skyld ville hun lige købe et par kager med hjem. Og det var rigtigt nok, fyren – det var jo mig – ringede

også og spurgte, om hun gav en kop te. Det blev så ganske vist til kaffe og ikke te, men det gjorde ikke noget. Vi havde en hyggelig aften, og det blev bestemt ikke det sidste besøg, jeg aflagde ude hos fru Zahle for at besøge Sysse.

Da Sysse var i Sverige og kom hjem i begyndelsen af 1946, tog Ruth Zacho hende med en søndag, dengang da der var søndagsforedrag på Mariendalsvej. Det var Sysse vældig optaget af og blev meget begejstret. Martinus havde fortalt om, hvordan skabelsesberetningen skulle forstås, og det var Sysse blevet meget optaget af.

Sysse og jeg blev gift den 24. februar 1951 i Rødovre Kirke af min bror Mogens, som dengang var sømandspræst i Newcastle, og som var rejst over for at vie os.

Sysse havde en rosafarvet kjole på og en brudebuket i nogenlunde samme farve. Det var ikke noget særlig stort bryllup, for Sysse forældre havde solgt gården og boede til leje i Birkerød hos nogle bekendte. Der var kun min far og stedmor, selvfølgelig Sysse forældre, min onkel Alfred, hans kone og datter, min bror Mogens og Sysse søster. Det var alt. Jo, i kirken var der yderligere min yngste bror Hans og hans kone Åse. Men dem fik jeg ikke engang hilst på, for jeg var fuldstændig omtåget af alt det, der skete, og da vi forlod kirken, gik vi lige ud til onkel Alfred, som kørte os en tur ned til Sjælsø. Derefter tog vi hjem og spiste middag hos Sysse forældre. Senere tog Sysse og jeg med S-toget ind til København for at fejre det lidt. Vi gik først ind på restaurant Italiano, og så gik vi i Det kgl. Teater og hørte noget opera. Men det var jeg ikke særlig optaget af, og jeg er i det hele taget ikke så glad for opera. Men fint skulle det jo være! Fra teatret tog vi direkte hjem, og hjem, det var Lyngby. Der havde vi købt en 2-værelses lejlighed, hvor vi

Brudeparret modtog mange lykønskninger. Her fra Martinus, Inger og Erik Gerner Larsson med teksten: "kære syssten og tage på bryllupsdagen sender vi vore aller-kærligste ønsker om en lys og lykkelig fremtid".

boede et par år. Derpå flyttede vi sammen med et par venner til Vanløse Alle 80, et stort hus med tre etager, og dér boede vi i de næste 33 år. Det var på mange måder et dejligt sted at bo, det var ret centralt med gode trafikforbindelser. Herfra kunne vi nemt komme til vore arbejdspladser. Sysse havde i mellemtiden lært stenografi og maskinskrivning og havde fået nogle kontorstillinger, men skiftede til sidst til noget, der hed Kemikaliekontrollen i Springforbi, men som senere flyttede ud i nærheden af Sorgenfri station. Jeg havde job dels i Fyns Diskontokasse, dels hos DFDS. Senere kom jeg til Danmarks Tekniske Højskole (DTH) i Lyngby.

Det var her i Vanløse Allé 80, at Sysse udfoldede sin dygtighed. Her havde vi en stor vennekreds og nød på mange måder livet. Det var især dejligt, da Martinus begyndte at komme og besøge os. I begyndelsen kom han hver lørdag, og vi stod ofte i vinduet og så ham komme gående henne fra S-togstationen. Senere – fra 1965 og til Martinus døde – kom han meget jævnligt, ligesom han også fejrede jul hos os de sidste 15 år af sin levetid. Det var altid hyggeligt, fornøjeligt og lærerigt at have Martinus på besøg. Ofte havde Martinus en ven eller to med, når han besøgte os. Tit var det Gerard Oude Groen fra Holland, som dengang arbejdede i Tivoli som gartner, men han kom gerne op til Martinus efter arbejdstid, og senere tog de begge ofte over til os. Sådan var det også med Rolf Elving, der i lang tid boede hos Martinus og blev uddannet af ham. Han kom også tit med over til os. Rolf har fortalt, at han nogle gange syntes, at det var for meget, når nu Martinus og han havde været der fem aftener på en uge. Engang havde han derfor sagt til Martinus: *"Synes du ikke, det er for meget at komme så tit hos Tage og Sysse?"* *"Nej,"* havde Martinus svaret, mens

han slog ud med hånden, *"han kan slet ikke undvære mig."*

Sysse var en storartet kone. Allerede før vi blev gift, var hun mig en stor hjælp, for jeg kunne blive deprimeret og havde været det meget af min ungdom. Men Sysse trøstede mig godt, og hun tog mig med i biografen, opmuntrede mig, og lyste i det hele taget op i min tilværelse. I en periode, hvor jeg var på Klintsøgård, skrev hun dejlige breve til mig. Selvom jeg var uddannet inden for regnskab, overtog Sysse meget af regnskabet både med banken og skattevæsen, ligesom hun tog sig af husholdningsregnskabet i alle årene. Vi havde en hyggelig måde at omgås på. Sysse kunne sige mange sjove ting. Jeg hjalp f.eks. til i køkkenet med at tørre af, men gik så også hurtigt ind og satte mig i stuen. Så kunne Sysse godt sige til mig ude fra køkkenet: *"Du skal ikke tro, at man er færdig i køkkenet, blot fordi man har tørret den sidste gaffel!"*

Var der en gang imellem knas eller små uoverensstemmelser og måske nogle gange også lidt større, så kunne jeg – for ikke at komme til at forløbe mig – gå ud af døren og smække efter mig og så være væk en times tid. Når jeg kom hjem igen, var det ikke altid, at jeg ville sige noget. Men Sysse fandt på en udmærket måde: Hun kom hen til mig uden at sige noget og kyssede mig på nakken. Her var ingen ord nødvendige, for kysset på nakken betød jo bare, at alt var i orden igen. Jeg kan huske, at Sysse lavede også en tegning til mig, hvor hun kyssede mig på nakken, og den hang i mange år på mit værelse. Hvis vi havde en diskussion, og der ikke skulle blive for meget mundhuggeri mellem os, kunne hun også finde på at sige: *"Nu siger du alt det, du har lyst til at sige, og så siger jeg bagefter alt det, jeg har lyst til at sige."*

Meget af vores interesse var jo dengang og er stadigvæk Martinus og hans litteratur. Sysse og jeg havde meget

vores gang på Martinus Institut, hvor vi dels hørte foredrag, dels hjalp med noget praktisk arbejde. I 1969 købte vi så sommerhus i Klint og rejste ofte derop i weekender og ferier. Når det gjaldt Klint, var jeg altid meget ivrig efter at få pakket og komme afsted, og der havde vi mange, der kom og besøgte os, og Sysse var altid parat med friskbagte boller, lagkage og te. Sysse har slidt meget i det og var tit træt, og hun har her på vores gamle dage fortalt, at hun var godt ked af, at vi hver eneste weekend skulle pakke sammen og køre til Klint. Hun ville gerne en gang imellem have haft en rolig weekend hjemme, for hun havde så meget med sit arbejde, husholdningen, rengøring, indkøb, vask og alt det der. Når jeg nu tænker tilbage, ville det nok have været godt at være hjemme en gang imellem, for nogen gange, når Martinus kom og besøgte os, kunne Sysse godt sidde ret op og ned og sove. Men Sysse var beskeden på den måde og kørte ikke frem med sine egne ønsker. Sysse lod mig gøre, hvad jeg ville. Jeg kunne således tage når som helst til Instituttet og hjælpe til i min fritid eller gå op og drikke te med Martinus, så på mange måder gav Sysse mig helt frie hænder.

Det hændte, at vi ind imellem også tog på nogle udlandsrejser om sommeren. Vi nåede på mange måder rundt i Middelhavet til de forskellige kendte steder, og i vor pensionisttid var vi 3 år i træk i længere tid i Spanien.

Igennem hele vort ægteskab var Martinus' analyser en fælles base for os. Da vi boede på Vanløse Allé – og navnlig da vi var blevet pensioneret – satte vi os i hver sin ende af sofaen med hver vort eksemplar af Livets Bog, og så læste jeg højt, og vi snakkede om det, vi læste. På den måde fik vi læst Livets Bog et par gange. Alle 7 bind og meget andet stof. Jo, det blev hele vores liv og bar jo også mig igennem med mine depressioner og alt det tanke-

Tage og Sysse nød at sidde i hver deres ende af deres sofa og læse højt af Livets Bog.

gods, som jeg havde medbragt i vores ægteskab, og som var svært at komme af med.

Sysse var meget afholdt på sine arbejdspladser og af vore venner. Måske med undtagelse af en på kontoret i Sorgenfri, som var ærgerrig, og som gerne ville have det arbejde, som Sysse havde, men ellers havde hun det godt i Sorgenfri. På det tidspunkt havde jeg en gul bil og kom altid og hentede Sysse. På kontoret sagde de så: *"Nu holder det gule lyn dernede."* eller: *"Nu er det gule lyn kommet."* Også når det drejede sig om vennerne, stod Sysse altid parat til at hjælpe. F.eks. kom der en kl. 3 om natten og ringede på. Det viste sig at være en ung svensker, som gerne ville indlogeres for natten. Sysse tog straks fat og hentede en ekstra seng i kælderen, fandt sengetøj frem og fik redt op til gæsten.

Sysse havde også et par nære veninder, som hun kom sammen med, Else Lund og Ruth Zacho og selvfølgelig Kirsten Zacho. Og Sysse var bestemt sine venners ven. Da Kirsten skulle føde sit andet barn, var der meget lang tid fare for, at barnet kunne blive født for tidligt. Sysse boede

dengang på Østerbro hos kammerherreinden, og hver dag i længere tid rev hun gulerødder og vred saften ud af dem ved at vride dem med et stykke viskestykke, eller hvad man nu brugte, og cyklede den lange vej til Rødovre med gulerodssaften, så Kirsten kunne blive styrket. Og det lykkedes jo også. Lone blev født. Og Lone er kommet meget hos os og kommer stadig meget hos mig, når der er ferier og weekender. Hun er nu blevet 65 år!

Vi havde en dejlig tid i vores lille hus i Baldersparken, hvor vi var flyttet til i 1986. Det var nemt at følge med i livet i Kosmos Ferieby, for det var nemt at cykle derud til foredrag og andre arrangementer. Det var jo ikke mere end 7 km derud. Sysse og jeg gik også nogle lange ture rundt omkring i det skønne Odsherred. På den måde passede vi godt på vores helbred, også fordi Sysse altid lavede god og sund vegetarmad til os. Så det er hendes skyld, at vi er blevet så gamle. For Sysses vedkommende holdt det ikke længere end til Sysse var ca. 87. Så faldt hun nogle gange og brækkede benet. Første gang gik det fint. Hun blev rask og kunne gå – dog kun med rollator. Men senere brækkede hun benet endnu to gange, og til sidst kunne det ikke lappes sammen mere, så Sysse forblev i sengen eller i en kørestol de sidste godt og vel ti år. Det blev til syv år i Baldersparken, og de sidste to til tre år på plejehjemmet Grønnegården i Nykøbing Sj.

Og at vi kom på Grønnegården, er en hel historie for sig selv. Sysse og jeg havde jo ikke tænkt alverden på, om vi skulle på plejehjem. Vi havde undersøgt det engang, men det var ikke rigtig noget, vi var interesseret i eller syntes om, så vi havde ikke gjort mere ud af det. Men på grund af sine mange smerter havde Sysse på et tidspunkt besøg af en psykiater og en sygeplejerske, fordi de tænkte, at nogle af smerterne var indbildte. Psykiateren gav hur-

tigt op med at finde ud af det, men så sad de alligevel en times tid og snakkede meget om plejehjem, hvor godt det var, hvor frit det var, at man kunne gå og komme, som man ville hele døgnet. Jo, der blev talt godt for det. Så jeg begyndte at tænke på, at det måske var Guds vilje, at vi skulle på plejehjem nu. Pudsigt nok, et par dage efter ringede vores veninde Eva, der var ansat på Grønnegården, og at der var et ægtepar, der pludselig var døde lige efter hinanden, således at der måtte blive en lejlighed ledig. Jeg ringede næste morgen til visitator, og allerede tre dage efter vendte hun tilbage og sagde, at det var ok, vi kunne godt få den lejlighed. Sysse og jeg var så nede og se den, og jeg sagde, at det var helt i orden, den ville vi gerne have, og Sysse sagde ikke noget. Men allerede tre dage senere, flyttede vi ind på Grønnegården. Alt i alt tog det en uge, fra vi havde ansøgt om det, og til vi var på Grønnegården. Men Sysse fandt aldrig rigtig ud af, hvor vi var. Hun sagde tit: "*Hvad var der i vejen med Baldersparken?*" Det forstod hun ikke rigtigt.

De seneste år var der mange, mange smerter forbundet med Sysses invaliditet, så det prægede hele vores liv i Sysses sidste tid. Det kunne være meget drøjt både for hende og for mig, fordi jeg ikke kunne undgå at høre, når hun jamrede sig. På Grønnegården gjorde man, hvad man kunne for at give hende smertestillende midler, men det hjalp ikke nok. Sysse fandt sig i alt med stor tålmodighed, og indimellem trøstede hun sig lidt med at synge. Hun var ikke særlig musikalsk, men fandt dog trøst ved at synge denne her:

*Jeg er havren, jeg har bjælder på,
mer' end tyve tror jeg på hvert strå,
bonden kalder dem for mine fold,
Gud velsigne ham den bondeknold.*

Den kunne hun godt lide. Sammen sang vi også tit om aftenen, inden vi lagde os til at sove. Så kunne vi f.eks. synge:

*Lær mig nattens stjerne at lyde fast og gerne,
ej at vie fra den vej,
Himmelens Gud tilmålte mig,
lær mig nattens stjerne.*

Jo, det hjalp lidt med en sang en gang imellem.

Også i denne vanskelige tid havde vi mange gæster, der kom og så til Sysse og også mig, men til sidst kunne Sysse ikke mere. Hun tabte humøret, og hun tabte appetitten. På et tidspunkt prøvede hun at kravle over sengehesten, så hun kunne komme op og gå. Så måtte jeg sige: "*Jamen, Sysse, du kan jo ikke gå.*" Jeg måtte indtrængende forsøge at forklare hende, at hun ikke kom til at gå mere i dette liv. Først da gik det virkelig op for hende, at der ikke var noget at gøre. Og så ville hun ikke mere, og derefter varede det kun kort tid, så var Sysse ikke mere. Søndag, den 17. februar 2013 sov hun stille ind. 97 år gammel, mæt og træt af dage. Et dejligt, trofast, kærligt og flittigt menneske har midlertidigt forladt den jordiske zone.

Tillæg 2

Denne artikel af Tage Buch med titlen 'Et kig ind i Mesterens værksted' blev publiceret i det svenske tidskrift NY KULTUR nr. 2/1995 i anledning af åbningen af Martinus' mindestuer på Martinus Institut i oktober 1993. Den danske originalartikel er gået tabt, hvorfor den svenske artikel er blevet oversat til dansk af Pia Schlüntz. Artiklen er derefter godtaget med enkelte rettelser og tilføjelser af Tage Buch i december 2013.

De indsatte fotos var ikke en del af den egentlige artikel, men er tilføjet efterfølgende. /ps

Et kig ind i Mesterens værksted

Martinus' mindestuer er åbnet for offentligheden. Mennesker med interesse for Martinus' forfatterskab – og som har fået lyst til at se, hvordan han boede og arbejdede – har nu mulighed for at se ind i hans dagligstue, spisestue, det kombinerede arbejds- og soveværelse og hans lille køkken og badeværelse. Dette var de ydre rammer for hans liv, og det var her, han arbejdede fra 1943 og frem til sin bortgang i 1981.

Men Martinus har også boet andre steder, efter han fik sin åndelige oplevelse i sit lille værelse på Jagtvej 55. Senere fik han et værelse hos nogle venner på Pile Allé, og derefter på Lykkeholms Allé, hvor han boede sammen med sin første medarbejder, Erik Gerner Larsson. Derpå flyttede han til Joakim Larsens Vej, hvor han i 1932 oprettede Livets Bogs Bureau, da første bind af hans hovedværk udkom. Siden flyttede han til Glahns Allé og til sidst til Mariendalsvej 94-96, hvor hans mindestuer og Martinus Institut har til huse i dag. Der har han levet det

Foto fra Sysses 80 års fødselsdag den 25. maj 1995 i huset i Baldersparken, Nykøbing Sj., hvor hun hygger sig med Lone Zacho og Birthe Zacho Lapenna. Foto: Tage Buch

meste af sit liv. Alle hans boliger – undtagen den på Jagtvej – lå på Frederiksberg, og hans sidste hvilested, mausoleet på Frederiksberg gamle kirkegård, ligger også her.

Martinus' lejlighed er ændret flere gange, især med hensyn til tapetsering og møblering, men også selve indgangen til lejligheden på første sal er blevet ændret, for i begyndelsen var det både indgangen til Martinus' lejlighed og til kontoret. Det blev senere lavet om, således at Martinus fik sin egen indgang. Når hans lejlighed skulle istandsættes, fik han hjælp af andre til valg af tapeter og udsmykning, men sådan som lejligheden eller hans mindestuer ser ud i dag, har han selv valgt.

Martinus' lejlighed er usædvanlig, bl.a. fordi næsten alle møbler, tæpper, tv, ure og nipsgenstande er noget, som han har fået som gave. Når mennesker opdagede, at han manglede noget, var der straks nogen, som tilbød at

skaffe det og forære ham det. Dette gjaldt f.eks. også et par habitter og f.eks. de biler, som han lejlighedsvis ejede. Ingen af disse købte han selv. I den sammenhæng har jeg ofte tænkt på Jesu ord: *"Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift."* (Matt 6:33). Dét kom i høj grad til at passe på Martinus, som gavmildt øste ud af sin store visdom, og som på mange andre måder var en glad giver. Han levede udelukkende for at tjene sin næste, og det måtte naturligvis resultere i, at han som sagt fik mange ting.

Noget, som måske har undret mange, er, at Martinus fik foræret utrolig mange nipsgenstande. Disse placerede han på sit klaver, på en høj kommode eller andre steder, hvor der var plads, og de prægede i høj grad hans lejlighed. Det var ting, som hans venner havde haft med hjem fra rejser, hvor de ville tage en lille gave med hjem til Martinus. Han har også selv taget ting med hjem fra Indien, Japan og Island, som han besøgte flere gange. Til alle disse nipsgenstande knytter der sig en historie, som f.eks. til uglen, som står på en hjørnehylde på venstre side inde i dagligstuen: Martinus var på foredragsrejse i Sverige og holdt et foredrag i Gøteborg, hvor han sammen med

nogle interesserede blev indbudt til te hos en kvinde. I hendes lejlighed stod denne ugle, og Martinus beundrede den meget og havde lagt mærke til, at der var en elektrisk pære inde i den, så uglens øjne lyste, når den blev tændt. Martinus havde glemt alt om uglen, da han en dag fik en pakke fra Gøteborg – med uglen. Martinus var ellers forsigtig med at beundre ting hos andre, netop fordi det kunne ske, at mennesker straks gav ham den beundrede genstand. Jeg har selv leveret enkle små ting til 'samlingen', også en, som Martinus senere gav videre til en anden. Det skete på denne måde: Da jeg flyttede til København, havde jeg fået løfte om at måtte besøge Martinus på Instituttet, og så syntes jeg, at jeg måtte have noget med til ham. Da jeg vidste, at han ikke brød sig om at have blomster i sin lejlighed, men gerne ude i haven og i naturen, måtte jeg finde på noget andet. Fra Gerner Larsson havde jeg hørt, at Martinus holdt af ædle stene og ting i glas, så i en antikvitetsforretning købte jeg en lille ting af grønt glas, som bestod af tre kugler med en fjerde kugle ovenpå. Lyset blev brudt så smukt i den, og Martinus blev glad for den. Og det forunderlige ved denne historie er, at Martinus samme formiddag havde stået uden for selvsamme forretning og beundret denne lille ting, men han købte den ikke, og så kom jeg med den om eftermiddagen!

Martinus gemte alle disse nipsting som et kærligt minde om de mennesker og venner, som havde tænkt på ham på forskellige tidspunkter. Han havde også fotografier af nære medarbejdere stående på sit skrivebord eller på klaveret, så han ofte kunne have dem i sine tanker. Alt dette kan man se i mindestuerne, og disse ting vidner om personen Martinus og hans forhold til omgivelserne, til vennerne og til de interesserede i hans Sag. Det

er et kig ind i hans ydre verden, hans bolig og hans arbejdsværelse.

Men der var en del mennesker, som på anden vis fik mulighed for at se ind i 'Mesterens værksted'. Jeg tænker her især på de nære venner, som fik lov til at se symbolerne, efterhånden som han fik dem tegnet. Han var umådelig omhyggelig, når han tegnede dem. Martinus har senere forklaret, hvordan han – selv om han mente, at et symbol var færdigt – så indimellem måtte erkende, at det ville være mere fuldkomment, hvis han tog flere detaljer med. Han havde så overvejet, om han skulle lade symbolet være, som det var, men da han var meget samvittighedsfuld, havde han alligevel til sidst gjort kort proces og revet symbolet i små stykker og var begyndt forfra, så symbolet kunne blive så fuldkomment som muligt. Man kan for øvrigt se hans primitive tegneremedier, passere, ridsefjer m.m., som han brugte, da han tegnede dem. Først da han var færdig med at tegne symbolerne, fik han et mere moderne hjælpemiddel, en tegnemaskine. Hans øvrige hjælpemidler, hans sidste skrivemaskine og skriveredskaber findes også i hans arbejdsværelse.

Nogle af hans venner fik lejlighed til at se ind i Mesterens værksted på en ganske særlig måde. Det var dem, som han betroede at læse korrektur på sit værk, efterhånden som han skrev det. Man fik så tilsendt et korrekturark på de 16 sider af Livets Bog, som udkom hver måned, enten sammen med KOSMOS, eller som senere blev tilsendt separat. Det var af økonomiske grunde, at bøgerne udkom på denne måde, da man ganske enkelt ikke havde råd til at trykke hele bogen på én gang, men de interesserede kunne abonnere på bøgerne sammen med KOSMOS. Et antal overskydende eksemplarer blev senere, når et bind var færdigt, sendt til indbinding,

således at man kunne købe en bog. Abonnenterne kunne også lade deres eget eksemplar indbinde. Korrekturlæsningen gjaldt naturligvis stavning, tegnsætning m.m., men en del korrekturlæsere kunne måske synes, at visse sætninger var lidt for kluntede eller omstændelige og kunne foreslå ændringer, som de mente ville gøre teksten mere forståelig eller lettere at læse. Ofte fulgte Martinus sådanne ændringsforslag, men i andre tilfælde sagde han, at der stod lige nøjagtig det, som der skulle stå, og at det hellere måtte være lidt tungt udtrykt, end at det gik ud over betydningen. Hvis man derefter fortsatte diskussionen, kunne Martinus udbryde: "*Det er min stil!*", og så måtte korrekturlæseren jo bøje sig.

Det kan være utroligt inspirerende at opleve store kunstners frembringelser. Det være sig en billedkunstners, en skulptørs, en komponists eller en forfatters værk, men det er en ganske speciel oplevelse at deltage i selve skabelsesprocessen og at se mesteren i arbejde – et virkeligt privilegium!

Jeg var selv en af dem, som tidligt – og endda helt frem til hans sidste år – fik lejlighed for at se ind i mesterens værksted, men andre havde mulighed for det i endnu længere tid. Der var nogle få, som blev hans personlige elever, og som boede hos ham i flere år. Men vi, som – enten det var i kortere perioder eller flere år – fik mulighed for at lære af Martinus direkte og 'sidde ved mesterens fødder', lytte til hans rene stemme og klare visdom, og opleve ham, mens hans arbejdede med at udforme de kosmiske analyser, den åndelige videnskab eller fredens videnskab, vil aldrig glemme det. Det har boret sig dybt ind i vor hukommelse. Formodentlig vil vi også – når vi en gang i senere liv står og ser ind i den lejlighed, hvor vi en gang opholdt os – pludselig ube-

vidst opleve Martinus' egen verden på en særlig måde. Måske vil denne ubevidste erindring om en tid, hvor hans visdom og kærlighedsfulde væremåde mod os var en dagligdags oplevet rigdom, som sammen med hans store omfavnelse, når vi kom, og når vi gik, gennemvarme vort sind og presse en tåre frem i øjenkrogene.

Men jeg tror også, at andre, som har studeret og levet sig ind i Martinus' kosmiske analyser – uden at kende ham personligt – vil kunne fornemme Martinus' ånd og atmosfære, når han eller hun ser Martinus' mindestuer. Det er virkelig 'en mesters værksted'.

Martinus' fødselsdag efter formiddagskaffe 1973 med venner og medarbejdere. Bageste række fra venstre: ?, Vibeke Møller, Martinus, ?, Astrid Schlüntz, Bertil Ekström, Sysse Buch, Poul Brinkhard, Gerard Oude Groen, ?. Midterste række: Viola Christensen, Sven Friis Jørgensen, Rona Jahn, Willy Kuijper, Lotte Darsø?, Inge Sørensen og Grethe Brinkhard. Forreste række: Torben Gjedde?, Aage Hvolby, Tage Edilin og Mogens Møller.

Foto: Tage Buch

Sammenkomst på 'Villa Rosenberg'. Martinus, Erik Weihraug, Rolf Elving, Birthe Gerner Larsson, Pia Gerner Larsson, Tage Buch, Inge Sørensen og Tore Hedlund. Foto: Mischa Lim

Fra venstre Harald Berglund, (?), Sam Zinglersen, Ole Therkelsen, Sture Hult og Henning Schmoll.

Fra venstre Christer Malmström, Tage Buch, Rolf Elving, Mischa Lim, Sysse Buch og Pia Schlüntz. Foto: Bodil Anderson Malmström (?)

Kommentar til Tillæg 3

Dette var afslutningen på den biografi, som Tage skrev om sig selv.

Herefter har jeg valgt at bringe forskellige af Tages artikler, notater og andet materiale, som Tage allerede i sit forord har bedt mig om at udvælge på hans vegne, og som jeg vil fortsætte hans biografi med. Ovenover disse har jeg i en hvid 'kasse' indføjet min baggrund for netop at have udvalgt disse.

Tage var på alle måder en meget aktiv person, både fysisk og psykisk, og var meget medlevende i det samfund, som han var en del af. Hans helt store interesse var imidlertid hans kærlighed til Martinus og hans Sag, eller som han selv siger det et sted, var han 'en stor fan af Martinus', og dette vil jeg prøve at vise ved at udvælge netop det efterfølgende materiale.

Pia Schlüntz

Tillæg 3

Et udvalg af Tage Buchs egne artikler m.m.

*Den efterfølgende artikel er en kort tale, som Tage Buch holdt i anledning af Martinus' 95 års fødselsdag, der blev fejret den 10. august 1985 på Hotel Sheraton i København. Manuskriptet til denne tale fandt jeg blandt Tages efterladte papirer, og da den giver en levende og sandfærdig beskrivelse af Martinus, kommer den med i hans bog.
/ps*

Mennesket bag værket

Jeg har fået til opgave i løbet af et kvarter at sige noget om mennesket Martinus, inden vi skal se en film, hvor vi kan høre og se ham selv holde et kort foredrag. Femten minutter er ikke lang tid til at beskrive Martinus' 90-årige liv. I Klint i sommer havde jeg dog 1 time til rådighed. Men altså: Hvis man skal sige det kortest muligt – med én sætning – kan Martinus beskrives sådan:

HAN VAR ET RIGTIGT MENNESKE.

Men sådanne fem ord siger selvfølgelig ikke så meget, medmindre man i forvejen ved, hvad et rigtig menneske er.

Men hvordan var så Martinus?

Ja, jeg kan jo kun sige det, som jeg opfattede og oplevede ham og så fremhæve nogle få af de særlige egenskaber, som jeg så hos Martinus. Og dem vil jeg opsummere i seks punkter:

1. Martinus var sandhedskærlig

Det er der jo ikke noget mærkværdigt ved, idet han jo netop havde til opgave at afsløre selve sandheden – at give os et sandt verdensbillede. Alligevel gav denne sandhedskærlighed sig særlige udslag. F.eks. kunne man være sikker på, at han altid ved fortælling af egne oplevelser eller historier, han havde hørt, gengav disse med nøjagtig de samme ord og sætninger hver gang, hverken mere eller mindre. Når vi derfor tidligere havde hørt Martinus fortælle en historie, kendte vi altså på forhånd hvert ord, og det kunne måske i sig selv forekomme lidt kedeligt.

Til forskel herfra kunne nogle af Martinus' medarbejdere - jeg skal nok ikke nævne navne - være tilbøjelige til at pynte på deres historier, ja, de kunne faktisk blive 'bedre' for hver gang de fortaltes. Men sådan var Martinus' historier ikke. De var rene og klare, altid genfortalt på nøjagtig samme måde ord for ord. De var sande – hans måde at fortælle på var helt og fuldt sandhedskærlig. Og det var den samme præcision, klarhed og logik, der gør sig gældende i alt, hvad Martinus foretog sig, og alt, hvad han skrev og sagde.

2. Martinus var flittig

I alle de år, hvor han skrev på sine bøger, skrev han fra kl. 4 om morgenen til ca. 12 om middagen. Derefter

tegnede han symboler, fotograferede, talte med medarbejdere eller med mennesker, der var i vanskeligheder eller havde bekymringer, og som ved hans foredrag havde fået tillid til, at netop han måtte kunne hjælpe dem. Et år noterede han, hvor mange han havde talt med. Det blev til omkring 300 – næsten én hver dag. Og for at sikre sig, at hans skriftlige arbejder var udtrykt helt præcist, skrev han dem om og om igen og gennemgik stoffet 6 til 7 gange. Han skrev 7 bind af Livets Bog, 3 bind af Det evige Verdensbillede, bøgerne Logik og Bisættelse, 27 mindre bøger og mange artikler til Kosmos, tegnede i hvert fald 50-60 symboler og holdt utallige foredrag. Og Martinus underviste også enkelte personligt, bl.a. Per Bruus-Jensen og Rolf Elving.

I mange år lavede Martinus selv sin mad, stoppede sine strømper, vaskede sin bil osv. osv. og læssede altså ikke sit arbejde over på andre. Jo, Martinus var flittig, men tillod sig også at holde fri især om aftenerne. *"Man skal ikke slave for Guddommen,"* sagde han engang. Nogle undrede sig over, at han holdt fri om aftenerne – han holdt meget af at gå i biografen dengang – og de sagde da til ham: *"Hvis vi havde dine evner, så ville vi arbejde dag og nat,"* hvortil Martinus svarede med et smil: *"Så er det nok derfor, I ikke har dem."* Han fulgte livets egen kadence og kom ikke foran Forsynet.

Nogle mennesker tror måske, at han havde et let liv, fordi han havde kosmisk bevidsthed, men det synes jeg ikke, man kan sige. Der var mange vanskeligheder, der skulle ryddes af vejen. Der var økonomiske problemer – han måtte tit ved terminstid ud at låne hos gode venner, og hans medarbejdere var jo som alle andre jordmennesker

ikke særlig fuldkomne og kunne godt skabe vanskeligheder for ham, som han jo tilgav dem og så bort fra. På hans gamle dage var han tit træt, og jeg husker engang – efter nogle besværlige dage – at han sagde:

"Nå ja, vi trasker videre!"

3. Martinus var fleksibel

Han ventede ikke, at verden eller livet skulle være anderledes, end det faktisk var, eller at livet skulle rette sig efter ham, hvad vi andre nok kan være tilbøjelige til. Han kunne skifte i væremåde fra det ene øjeblik til det andet. Jeg husker engang, at Ingeborg Ankerbye holdt en lille tale ved en af Martinus' fødselsdage, hvor hun netop fortalte om, hvordan hun havde oplevet Martinus dels lege med et barn på gulvet, senere sidde og snakke hyggeligt med barnets bedstemor og straks efter sidde og fortælle om livets højeste problemer. Hvis vi f.eks. skulle ud at køre en tur og spurgte ham, om han ønskede at køre et bestemt sted hen, sagde han: *"Jeg er som smør."* Og det havde nok ikke noget at gøre med, at han havde været mejerist, han var simpelthen føjelig. Men ...

4. Martinus var samtidig viljestærk

Selvom han altså kunne være som smør og lod andre mennesker være nøjagtig, som de selv ville, så var han stærk med hensyn til alt, hvad der angik hans egen Sag. Ingen kunne ændre hans beslutninger vedrørende hans egen Sags ledelse, ingen medarbejdere, ingen korrekturlæsere. Hvis korrekturlæseren fandt, at hans sprog var unødigt knudret og eventuelt foreslog ændringer, så kunne Martinus godt rette det, hvis det kunne ske uden nogen ændring i selve meningen, men hvis ikke, så sagde

han blot: *"Det er min stil"*, og så var det afgjort. Mennesker kunne tit tage fejl af ham på grund af hans venlige, milde og kærlige væsen. Men han var ikke føjelig, når det gjaldt hans egen sag. Han var fuldt bevidst i, at hans arbejde var en verdensgenløsning. Han sagde, at hvis han gjorde eller skrev noget galt, så ville det give mennesker en forkert vejledning, og han ville i så fald medvirke til det fejlagtigtes eller 'ondes' fortsættelse i verden. Han var urokkelig som en klippe, og ellers havde han heller ikke været egnet til et job som verdenslærer.

5. Martinus var humoristisk

I hans selskab har jeg leet så hjerteligt som aldrig noget andet sted. Han havde sans for de morsomme og fornøjelige ting i tilværelsen. Og mange af jer ved, at latteren ofte kunne runge under hans foredrag. Han kunne få mange triste og bedrøvelige ting opløst i en sund latter. Selv mennesker, der kom til ham med alvorlige problemer og private sorger, kunne han tit få til at se livet fra den humoristiske side og til at se livets små latterligheder. I hans selskab blev mange af vore – som vi syntes – alvorlige ting til bagateller, som vi bagefter kunne smile eller le ad.

6. Tålmodighed og udholdenhed

var også karakteristisk for Martinus. Han gav sig god tid, når det var påkrævet, f.eks. når han skulle tale med mennesker, der havde problemer, men var på den anden side energisk, når ting skulle gennemføres. Ordet 'tålmodighed' eller 'tålmod' kommer jo af mod eller styrke til at tåle eller udholde smerte og til at kunne vente. Under Martinus' ophold på Frederiksberg Hospital blev han udsat for smertefulde operationer. Efter en af disse, hvor han ønskede så lidt smertestillende medicin som muligt

– som han sagde, for at skåne sin hjerne – sagde han til mig: *"Jeg kan tåle mange smerter"*. Den kosmisk bevidste kan udholde store smerter og mange vanskeligheder. Han sagde i øvrigt også, at det kunne se ud, som om disse hospitalsophold og sygdomsperioder sinkede hans arbejde, men han forklarede, at disse ting var medregnet i den plan, der var lagt for hans liv, længe før han blev født.

***

Ja, nu har jeg opregnet seks gode egenskaber, som Martinus havde. Men man kunne opregne mange flere: Han var beskeden, gavmild, kærlig, kunstnerisk osv. osv. Ja, han havde alle gode egenskaber og i virkeligheden ingen dårlige – hvor mærkeligt det end kan lyde for os almindelige jordiske mennesker. Han kunne som Jesus have sagt: *"Hvem af Eder kan overbevise mig om nogen synd?"*

De kosmisk bevidste mennesker, som Martinus jo også tilhørte, må holde igen på deres bedre jeg, altså ikke vise al deres virkelige kærlighed og elskelighed så stærkt eller i den udstrækning, som de allerhelst gjorde det – lige modsat os almindelige jordiske mennesker, der må holde igen på vort dårlige jeg eller vore ubehagelige sider.

Når jeg fortalte om Martinus i Klint i sommer, sluttede jeg ofte med at sige, at Martinus kom stille ind i denne verden, og at han gik lige så stille og ubemærket ud af den ved sin 'død' på Frederiksberg Hospital den 8. marts 1981. Det var ikke meningen, at hans person skulle dyrkes, og det har heller ikke været meningen med denne lille tale eller med arrangementet her ved denne kongres. Meningen med denne kongres er at samle alle gode kræfter

om at føre Martinus' tanker og arbejde ud i verden, ud til alle dem, der i dag stønner og sukker under tilværelsens tiltagende vanskeligheder, altså til alle dem, der søger nye løsninger og forklaringer. Og at samle alle gode kræfter herom er en god måde at fejre Martinus' fødselsdag på.

Det er altså Martinus' bøger, hans samlede værk: Det Tredie Testamente, hans verdensbillede, der skal kendes og ikke den person, som selv gjorde, hvad han kunne for at holde sig i baggrunden. Og selv om han altså har gjort, hvad han kunne for at være skjult, er jeg sikker på, at alle vi, der er til stede her, og som enten har lært ham at kende gennem hans værker eller har haft den lykke at kende ham personligt, her og nu sender ham en dyb og hjertelig tak for, hvad han har betydet for os hver især. Ja, og så skal vi om et øjeblik høre Martinus selv og se ham under et kort foredrag.

Med nedenstående notater, som ligeledes var blandt Tages ting, forsøger han af give en kort og koncentreret opsummering af Martinus' Åndsvidenskab./ps

Martinus' evige verdensbillede

Et forsøg på en oversigt eller en rekapitulation af Martinus' værker Det Tredie Testamente og Det Evige Verdensbillede.

Det jordiske menneske er et overgangsvæsen mellem dyr og rigtigt menneske

Al skabelse foregår i kredsløb, og man kan også sige, at al skabelse foregår i tre stadier: et teoretisk stadium, et øvelsesstadium, og endelig et færdigt eller automatisk stadium. Det er den måde, Martinus beviser udødelighed på. Det levende væsen er fuld med talenter og egenskaber, der er automatiske. Kredsløbene går fra mørke til lys, og fra lys til mørke, og så er der nogle overgangsstadier. Skabelsen begynder altså i mørket, i vintertiden, og i overgangsstadiet kommer praktiseringen eller øvelsen, og endelig kommer sommeren, lyset, og det er det færdige stadium. Men der er også en nedgang, for på et eller andet tidspunkt opløses enhver timelig skabelse, og så går det ned ad bakke, og så bliver det råddent, og til sidst forsvinder det og er inde i mørket igen, og så kan man begynde på et nyt kredsløb.

Det, vi kalder udvikling, foregår igennem disse kredsløb inden i kredsløb. Overalt er vi underkastet årsags- og virkningsprincippet og flere andre principper, f.eks. per-

spektivprincippet. Vi sanser eller oplever på seks planer. Der er tre fysiske oplevelsesplaner: planteriget, dyreriget, og menneskeriget (hvortil det jordiske menneske også hører). Så er der tre åndelige oplevelsesplaner: det er visdomsriget, den guddommelige verden og salighedsriget. Det er navne, som Martinus selv har givet dem.

De energier – med hvilke vi sanser – er: instinkt, tyngde, følelse, intuition og hukommelse. Intuitionen er blot den automatiserede analyseringsevne, og det betyder, at oplevelsen kommer direkte og altså uden om hukommelsen. Stor indflydelse på vor sansning og oplevelse har også det seksuelle polprincip, og det er det maskuline og feminine via specialvæsener enten som kvinder eller mænd. I planteriget var der to-polede væsener, dvs. væsenet var selvbestøvende. Senere deltes det i han- og hunblomster, og så var det nødvendigt med en bestøvning, og denne fortsætter i dyreriget med, at der skal et andet væsen til at befrugte hunvæsenet. Der er mange analyser, vi ikke kan komme ind på her, f.eks. er der jeg'ets analyse og mange andre specialanalyser, men dels har jeg ikke forstået ret meget af det, og dels vil det fylde for meget at komme ind på det, og dels er det ikke nødvendigt i første omgang.

En-poletheden, og det vil sige specialvæsnerne, han- og hunvæsener som mand- og kvindevæsen, er under degeneration, og det vil sige, at vi igen er gået imod den dobbeltpolede tilstand, dvs. at man er i balance imellem han og hun. Menneskene vil efterhånden komme i denne fuldkomne balance, og så vil man elske begge køn, både sit eget og det modsatte køn. Dobbeltpolethed og homoseksualitet er således identiske begreber. Vi lever ifølge

Martinus i de ulykkelige ægteskabers zone. Det viser sig i de mange skilsmisses og mange ulykkelige parforhold. Vi lever i det hele taget i den mørke periode af spiralkredsløbet, som Martinus også kalder det dræbende princip epoke, dvs. at vi dræber ikke alene ved krige, men vi dræber millionvis af husdyr, køer, svin, høns, kyllinger og pelsdyr og meget andet. Man dræber ved sprøjtning, og man dræber med medicin, idet man søger at slå uheldige celler ihjel, og man dræber ved at misbruge sin organisme og drikke ting, som ikke har med sunde drikke at gøre, dvs. med spiritus, og det samme gælder tobak.

Der er også et andet princip, der dræber mange mennesker. Det er det økonomiske system, det er pengesystemet, det er fondene og banksystemerne, der dræber mennesker. De dræber dem ikke altid helt, men mange mennesker går rundt og er halvdøde og ulykkelige under trykket af de økonomiske systemer. Martinus siger om pengevæsenet, at det dræber mange flere end nogen atombombe. Som værn imod disse ulykkelige tilstande har vi f.eks., at man udskifter pengesystemet med arbejdstimer som værdimåler. Det vil nok tage nogen tid, inden man får alle disse ting ordnet, men der er hjælp på vej. Der er også ting, som er ufuldkomne, det er den materialistiske videnskab, som ikke anerkender nogen skaber bag det skabte. Men videnskaben og åndsvidenskaben vil komme til at udgøre én videnskab, sådan at mennesker kan alle love. Alle de fysiske såvel som de åndelige love bliver tilgængelige og letfattelige, sådan at man kan komme til at leve i overensstemmelse med disse love.

Religionerne har også været i stand til at øge virkningerne af dette mørke princip på grund af det dræbende og

ødelæggende princip. Religioner har gjort meget godt og gør stadigvæk meget godt, men trosevnen er under degeneration, og der er et stort behov for virkelig viden, og det er den selvoplevede viden, der virkelig er brug for. Så væksten ud af det mørke princip er viden, virkelig viden, og at man indretter sin væremåde efter livets love, sådan at det hele ender i kærligheden til hinanden og til Gud. Erkendelsen af Gud kan man også komme til igennem Martinus' kosmiske analyser. Trosevnen er som sagt under degeneration, derfor vil religionerne efterhånden have udspillet deres rolle. Det vil ikke sige, at det, som religionerne var bygget på, nemlig visdommen, er ikke-eksisterende. Den er stadigvæk levende, og den beskriver, som jeg allerede har været inde på, livslovene og væremåden, Guds væremåde og alt det der.

Så vil jeg nævne her til sidst, at det, som det virkelig bygger på, er livets grundlov, det som Martinus kalder livsloven, dette, at du skal elske Gud over alle ting og din næste som dig selv. Og så er der disse to tillæg: dette, at det er alle lovene og profeterne, og så er der den anden, at dette er alle loves fylde. Det sidste gør det meget lettere forståeligt, og det har jeg allerede redegjort for i teksten ovenfor, så det er der, vi skal ende. Vi skal ende med at elske Gud over alle ting og vor næste som os selv. Dermed skabes der et idealsamfund, hvor administrationen af værdierne bliver ligeligt fordelt, og som på det tidspunkt findes i rigelig mængde, for der er fortsat rigelige resourcer i jorden og i naturen. Der er altså en rigtig fordeling af værdierne, og så er der det, at alle mennesker kommer til at elske alle levende væsener. Derved bliver det et virkelig lykkeligt harmonisk verdensrige. Den animalske (dyriske) kærlighed er på det tidspunkt trådt i

baggrunden. Vi er derfor borgere i det rigtige menneskerige, og vi vil efter at have levet i millionårige epoker gå videre i andre åndelige zoner, som vi slet ikke kan forestille os i dag. Det, der hindrer én i at forstå visdommen, er hovmod og forudfattede meninger. Martinus skriver i en lille bog, der hedder 'Hvad er sandhed'. *"Men også her må vi tilgive de materialistiske og ikke-troende væsener. Ifølge sin organiske struktur kan et sådant væsen umuligt på dette sit stadium være anderledes."*

Vi må med andre ord huske, at væsenet altid vil stå på toppen af sine erfaringer og gøre det så godt, det kan. Og netop dette vil være den bedste basis for også at tilgive det.

Den efterfølgende lille artikel bygger på et uddrag fra Johannes' Åbenbaring, som Tage giver sin tolkning af. (Den Ny Verdensimpuls 4/2012)/ps

En forudsigelse og dens opfyldelse

I Johannes evangeliet kapitel 10 vers 1-11 forudsiges det, at der ville komme en lille hvid bog, som *“vil volde Smerte i din Bug, men i din Mund vil den være sød som Honning.”*

Hele teksten følger her:

¹ *Og jeg så en anden vældig Engel komme ned fra Himmelen, svøbt i en Sky, og Regnbuen var på hans Hoved, og hans Ansigt var som Solen og hans Fødder som Ildsøjler,*

² *og han havde i sin Hånd en lille åbnet Bog. Og han satte sin højre Fod på Havet og den venstre på Jorden.*

³ *Og han råbte med høj Røst, som en Løve brøler; og da han havde råbt, lode de syv Tordener deres Røster høre.*

⁴ *Og da de syv Tordener havde talt, vilde jeg til at skrive; og jeg hørte en Røst fra Himmelen, som sagde: Forseg, hvad de syv Tordener talte, og nedskriv det ikke!*

⁵ *Og Engelen, som jeg så stå på Havet og på Jorden, opløftede sin højre Hånd imod Himmelen*

⁶ *og svor ved ham, som lever i Evighedernes Evigheder, som har skabt Himmelen, og hvad deri er, og Jorden, og hvad derpå er, og Havet, og hvad deri er, at der ikke mere skal gives Tid;*

⁷ *men i de Dage, da den syvende Engels Røst lyder, når han skal til at basune, da er Guds skjulte Råd fuldbyrdet således, som han har forkyndt sine Tjenere Profeterne.*

⁸ *Og den Røst, som jeg havde hørt fra Himmelen, talte atter med mig og sagde: Gå hen, tag den lille åbnede Bog, som er i den Engels Hånd, der står på Havet og på Jorden.*

⁹ *Og jeg gik hen til Engelen og sagde til ham, at han skulde give mig den lille Bog. Og han sagde til mig; Tag og nedsvælg den! og den vil volde Smerte i din Bug, men i din Mund vil den være sød som Honning.*

¹⁰ *Og jeg tog den lille Bog af Engelens Hånd og nedsvælgede den; og den var i min Mund sød som Honning, men da jeg havde nedsvælgget den, følte jeg Smerte i min Bug.*

¹¹ *Og man sagde til mig: Du bør igen profetere om mange Folk og Folkeslag og Tungemål og Konger.*

Det er let at tolke. Der er ingen tvivl om, at det er Martinus' Tredie Testamente, der her er tale om. De fleste mennesker har ved mødet med Martinus' kosmiske analyser følt en jublende glæde og begejstring og har ønsket, at alle skulle gøres bekendt med disse tanker. Man talte i øst og i vest om det, man tog på ferie i Martinus' Center og lyttede til foredrag, man deltog i studiegrupper, mødte gamle og nye venner, modtog og fik mange knus, fik dejlig mad og en dukkert i Kattegat og fik på den måde vidunderlig ferie fra hverdagen.

Tilbage i hverdagen ville man efter nogen tids forløb opdage, at den store forandring, der måtte ske i ens bevidsthed, var umådelig svær, og man gjorde de samme dumheder igen og igen. Det viste sig meget hurtigt, at Jesus havde ret, da han sagde, at *“man kan ikke lægge en alen til sin vækst”*. Man blev klar over, at det ikke alene blev et arbejde i dette liv, men at arbejdet måtte fortsætte i mange inkarnationer.

Men ens glæde over at have fundet denne visdom er så stor, at den giver kræfter til at gennemleve alle de fysiske skavanker og giver en mod til at luge ud i bevidsthedens baghave. I denne overgang fra dyr til menneske fyldes man af en dyb og inderlig tak til Forsynet og for den hjælp, man får undervejs.

*I den næste artikel beskriver Tage hovedsageligt situationen for Martinus' Åndsvidenskab lige efter Martinus' bortgang. Hans ridser kort op, hvad der fremover må gøres, når man arbejder med Martinus' Sag, således at den kan spredes ud til alle verdens folkeslag.
(Den Ny Verdensimpuls 2/2012)/ps*

Udviklingen efter Martinus' bortgang

Det, jeg vil sige i det efterfølgende, bliver ikke sagt som kritik af Martinus' Sag, men skal ses på baggrund af min fornemmelse af, at selvom der er en stor teoretisk forståelse af Martinus, så er der kun en ringe forståelse for, hvem han virkelig er, og hvad Det Tredie Testamente står for. Da jeg gennem mit livslange nære venskab med Martinus har fået en del viden om Sagen, som kun få har haft adgang til, vil jeg gerne her dele noget af denne viden med læserne.

Indsat af Gud

Martinus havde en meget god ven, der hed Peter Zacho. En tid før Martinus skulle forlade denne verden, besøgte Peter ham, og han refererede til mig noget af den samtale, de havde. Det, han refererede, var det følgende:

Peter sagde til Martinus: *"Når du er væk, så bliver der ballade inden for Sagen."* Martinus sagde: *"Nå, tror du det, Peter?"* Ja, det gjorde Peter. Martinus sad lidt og sagde så: *"Ja, jeg har jo gjort det så godt, jeg kan."* Så sad Martinus igen lidt, og så sagde han: *"I øvrigt er de indsat af Gud."*

Ja, rådet er indsat af Gud, og det er alle andre mennesker også. At blive indsat af Gud er ikke noget specielt, som kun gælder for rådets medlemmer. Det er ikke en favorisering fra Guds side, for Gud har ingen favoritter. Vi er alle sammen én af de mange milliarder, der er på kloden, og alle har en eller anden bunden opgave, som de skal udføre i deres liv, og som de skal gøre færdig.

Rådet har også en bestemt bunden opgave, som de skal udføre. De skal arbejde efter Instituttets love, og de skal tage hensyn til de udtalelser, som Martinus er kommet med i de mange referater fra rådsmøderne om rådets drift og indretning, og endelig skal de først og fremmest bruge Det Tredie Testamente som baggrund for deres arbejde med de kosmiske analyser eller åndsvidenskaben.

Den bundne opgave, som alle mennesker mere eller mindre defineret har fået af guddommen, kan også standses, den kan også ophøre. Gud ikke alene indsætter, men han afsætter også. Han indsætter konger og præsidenter, og han afsætter dem. Man kan tage de meget kendte eksempler med John F. Kennedy, Martin Luther King og Gandhi, hvis arbejde blev afbrudt, og som alle måtte lide en tidlig død.

Jeg sagde engang til Martinus, at det er mærkeligt, at disse mennesker, som virkelig kunne skabe ændringer i samfundet, blev fjernet. Så sagde Martinus: *"Ja, de blev fjernet, for hvis de havde fået magt, som de havde agt, altså hvis de havde fået lov til at videreføre deres arbejde, som de havde i sinde at gøre, så var udviklingen gået alt for hurtigt, og så havde menneskene ikke fået de lidelser, som de skulle have."*

Det kan lyde kynisk, men det er jo en kendsgerning, at kun igennem selvoplevede erfaringer, får man virkelig viden. Vi kan have nok så meget teori, men uden de selvoplevede erfaringer, holder teorien ikke ret meget, for teori alene kan ikke frelse verden.

“De gør det, så godt de kan.”

Martinus brugte tit det, at hvis man kritiserede rådets arbejde, fordi tingene ikke rigtigt gik, som de skulle, så sagde han: *“Vi må huske på, at de gør det, så godt de kan.”*

Og dét er noget, menneskene må lære, dette altid at gøre det, så godt de kan, dér hvor de nu én gang er sat. De, der påtager sig opgaven som medlem af rådet på Martinus Åndsvidenskabelige Institut, må i særlig grad føle ansvar for deres opgave og må holde sig for øje, at det er meget vigtigt, at de i enhver situation gør deres ting rigtigt og omhyggeligt, og *“så godt de kan”*, for Instituttet skulle gerne være en model for den kultur, der skal brede sig ud over hele Jordens menneskehed.

Selv om man gør tingene så godt som muligt, så sker der alligevel fejl. Men Martinus viser, hvordan hele livet er ét eneste stort laboratorium, hvor jordmenneskeheden får lov til at gøre deres fejl, for når man ikke har en fuldt udviklet bevidsthed, kan man ikke gøre det rigtigt altid. Og så kommer Martinus ord ind igen, *“at de gør det, så godt de kan”*. Men han siger også, at har man begået en fejl, så må man prøve at gøre den godt igen.

Der er mange mennesker, der gerne vil arbejde på Instituttet eller for Martinus' Sag. Engang i Martinus' tidlige år kom der en mand, der var fyldt 30 år, og som så mente,

at nu var der måske et eller andet, han skulle gøre. Han gik til Martinus og sagde, at nu var han 30 år, og han ville gerne vide, om der ikke var en eller anden opgave til ham. Til det sagde Martinus: *“Det ved jeg ikke rigtigt, men det er gerne sådan, at når man har en opgave, så brænder man for den, så er man helt optaget af den.”* (Det skriver Martinus noget om i Livets Bog I, at når man er kommet på sin rette hylde, så kommer der en varme i kroppen.) Men da Martinus havde sagt, at hvis man skal have en opgave, så brænder det i én for at udføre den, så sagde manden: *“Der er sgu ikke noget, der brænder i mig!”*

Alt drejer sig om moral

Martinus skriver i Livets Bog om den nye moral, der skal føres ud i verden, og som skal danne grundlaget for en ny verdenskultur. Det er denne nye moral, vi skal tilegne os, og den omhandler ikke alene mellemkosmos, men også mikrokosmos og makrokosmos. Vi kan ikke med god samvittighed videreføre eller vidne om denne nye moral, med mindre vi selv holder den. Vi skal altså alle sammen ikke alene søge at følge Instituttets love, men vi skal følge den moral, som Martinus beskriver i sine værker.

Jeg hører jævnligt, at der holdes strålende foredrag, så det er glimrende, at teorien er i orden.

Det er dejligt, at der er vældig tilslutning til det, men der må være overensstemmelse mellem teorien og praksis. Den nye moral må også indføres på Instituttet og i hvert enkelt menneske. Martinus udtrykte det sådan, at hvert menneske går ind under sig selv. Dvs. vi har ikke nogen anden overkommando end Livets Bog, og den kommer

direkte fra Gud. Vi har ikke noget mellemlid mellem os og Gud. Der er altså ingen person, der kan diktere over andre mennesker. Vi er alle ene-ansvarlige for vores egen væremåde og vores egen skæbne.

Også når Martinus holdt foredrag, gjorde han opmærksom på denne nye moral. Og lad mig i den forbindelse kort fortælle, hvordan hans mange foredrag blev holdt inde på Instituttet.

Det var søndagsforedrag, og det var altid kl. 10. Der blev først spillet et par grammofonplader for at skabe en god stemning, så man var modtagelig for de tanker, der ville komme frem. Martinus sagde om sine foredrag, at det var jo en moral, det drejede sig om. Han sagde: *"Mine foredrag er opdelt på den måde, at de 20% er analyser og 80% har med menneskets væremåde at gøre."* Han sagde, at hans foredrag skulle være sådan, at når folk gik hjem, så ville de sige til sig selv: *"Nu vil jeg gå hjem og gøre sådan."* Martinus sluttede meget ofte sine foredrag med, at man skal være en sol for sine omgivelser. Og han var selv en sol for sine omgivelser.

Jeg kan fortælle en lille historie i den forbindelse: Martinus lyste nemlig, han var lysende. Og han var også lysende en aftenstund, han ville gå en tur fra 'Villa Rosenberg' og ned på centret. Han gik derned af. Og da han syntes, at det så ud, som om der kom en bil bagfra, gik han lidt til side. Men der kom ikke nogen bil, og han gik så videre. Da han stadig syntes, at der var et lys bag ham, opdagede han, at det var lyset fra ham selv, der lyste. Så rent fysisk var han lysende.

“Vi er ikke en forretning, vi er en moral”

Som sagt kan teori alene ikke frelse verden. Det, der kan frelse verden, er en genløsning af verden, en verdensgenløsning. ‘Genløsning’ skal forstås som en befrielse fra noget, og det, vi er blevet fri for, er den gamle verdensimpuls, det er dyreriget i vores egen bevidsthed.

Martinus’ Sag er en ny moral, og det er den, der kan frelse verden. Martinus udtrykker det sådan: *“Vi er ikke en forretning, vi er en moral.”* Denne moral er nedskrevet i Det Tredie Testamente, og det er den, der skal videreføres af mennesker, som tør vedkende sig Det Tredie Testamente, og som ikke er bange for den offentlige mening, eller for hvad folk siger. De mennesker, der er bange for det, må vente et stykke tid endnu med at komme til at forstå Martinus’ budskab. Martinus skriver herom i Bisættelse kap. 119, at *“Menneskene er endnu så rodfæstet i dyrerigets traditioner, at de ynder at gå i flok. De går hellere i følge med flokken på en forkert vej, end de går alene på den rigtige vej. Men derved kommer de naturligtvis også til at dele flokkens skæbne.”*

Vi står midt i en meget vanskelig tid, man kalder det en global krise, og man tror, den snart er overstået. Det er den ikke. Den fortsætter, fordi den er et led i hele det, man kalder dommedagen eller den store revision af menneskenes bevidsthed, hvor — som Martinus udtrykker det — alt det dyriske skal pilles ud af bevidstheden og erstattes af noget menneskeligt.

På selve Instituttet er det nødvendig at pille alt det forretningsmæssige ud. Hvor praktisk det så end er, så må det forretningsmæssige væk, og så må man sige, at det, det

drejer sig om, er, at Sagen bliver ført af mennesker, som virkelig ved, hvad de har med at gøre, og som virkelig ved, at det er en videreførsel af hele den teoretiske vejledning, som har ledsaget den praktiske, og det vil sige, at det er en videreførsel af den erfaringsmæssige eller vidensmæssige erfaringsdannelse, som har ført menneskene frem til det nuværende stadium.

Arbejdet med Martinus' Sag

Jeg ved ikke, hvordan rådet i dag arbejder i detaljer. Jeg kender kun nogle af resultaterne. Og det, jeg kender, er dels, at der gøres meget godt inden for Instituttets områder. Der udkommer et smukt og indholdsrigt Kosmos ti gange om året, der arrangeres mange kurser, der undervises på forskellig vis, og der holdes foredrag rundt omkring i landet og i udlandet.

Men der er stadig ting, som ikke er kommet på rette spor endnu, og det er dels — og det ved rådsmedlemmerne også — at formanden for rådet ikke må sidde som formand i så lang tid, som det er tilfældet nu, men må kun sidde der i ét år, så skal der skiftes. Den nuværende formand hører ganske vist til det råd, der sad, da Martinus gik bort, og kan derfor sidde der, så længe han har lyst, men formandsposten fulgte ikke med. Den må gå på skift blandt rådsmedlemmerne, således at man følger kredsløbsprincippet, som er det centrale i Martinus' analyser.

En anden ting er, at rådet ikke bruger den rette betegnelse for Martinus' Sag. Det hedder ikke Martinus' Kosmologi, men Martinus' Åndsvidenskab eller Martinus' Kosmiske Analyser. Der står ganske vist på Instituttets hjemmeside, at det også er de to sidste betegnelser, der gælder, men til

trods herfor benytter man stadig betegnelsen 'kosmologi'. Men det er vigtigt at tone rent flag, for alt andet vil kun skabe forvirring og misforståelser. 'Kosmologi' kan stå meget længere nede, hvis det overhovedet skal stå der. Selv synes jeg, at det burde fjernes helt, og betegnelsen 'Det Tredie Testamente' skal flyttes op på øverste linje. Hvis nogen inden for Instituttets rammer har noget imod at anvende titlen Det Tredie Testamente og ikke forstår den meget vidtrækkende betydning ved at anvende dette navn, så må man overveje sin stilling og se, om man hører til på Institutet.

Martinus selv sagde det meget tydeligt, engang han blev spurgt om, hvad man skulle kalde hans Sag, for han svarede: *"De kosmiske Analyser eller Åndsvidenskaben er de eneste dækkende ord for, hvad det er, og et samlet begreb er Det Tredie Testamente."*

Og dermed kommer vi til endnu en vigtig ting: Det, man fortæller om, er Det Tredie Testamente. Bogen har både navnet 'Det Tredie Testamente' og *ér* 'Det Tredie Testamente'. I den forbindelse må man tænke på, at Martinus' arbejde er en fortsættelse af noget, der allerede er i gang, nemlig en plan for den teoretiske undervisning af menneskeheden.

Endelig er der Instituttets nylige genudgivelse af Livets Bog, hvor rådet har foretaget diverse ændringer. Det har ikke kun været dyrt, men er samtidig en yderst alvorlig overtrædelse af Instituttets love. Man har ændret i bogstaveringen, men det er ikke den, der hæmmer forståelsen af teksten, det er snarere læserne, der går i stå på Martinus' skarpe logik.

I øvrigt antager ændringerne i Martinus' værk mange former og udtryk. Martinus bestemte og designede selv, at hans værks navn var 'Det Tredie Testamente' og at det skulle staves på denne måde, og altså ikke sådan som Instituttet pludselig omkring år 2002 syntes, at det skulle staves.

Da Åndsvidenskabsforlaget for nogle år siden udgav en faksimileudgave af Livets Bog, brød man ganske rigtigt copyrigheten. Men det var en civil ulydighed, som var nødvendig, fordi rådet ikke gjorde det, de havde pligt til at gøre.

Det hedder ikke Martinus' Kosmologi

Ordet 'kosmologi' dækker slet ikke det, som Martinus' Åndsvidenskab står for. Brugen af dette ord var en nødløsning, det er fortid, vi kan ikke bruge det mere. 'Kosmologi' er en meget materialistisk betegnelse, som selvfølgelig kan bruges af alle de mennesker, som Martinus kalder åndelige materialister. Men den kan ikke virkelig bruges, og det er ikke den betegnelse, der skal bringes ud i verden. Det værste ved det er, at man ved at eksportere dette begreb til andre lande, meget let skaber en strid, som den, der har været her i Danmark. Instituttet skal stå for sandhed og ret, og Martinus' ånd må igen indføres på Instituttet.

Rolf Elving havde en drøm for flere år siden, hvor han kom gående ad Mariendalsvej og svingede ind i vænget, hvor Instituttet ligger, og så, at der stod en hel flok mennesker. Da han kom nærmere, så han Martinus ligge på asfalten. Han rejste Martinus op, og det viste sig, at Martinus havde defekte fødder og hænder. Drømmen viste

videre, hvordan Rolf tog Martinus under den ene arm, mens en anden tog ham under den anden arm, og sammen førte de Martinus op ad trappen og ind på Instituttet.

Og det er, at dét skal ske igen. Alle gode kræfter, der forstår dybden af Martinus' arbejde, og som brænder efter at gøre det rigtige, som brænder efter at få disse ting ud i verden, må stå frem, så de kan hjælpe mennesker, der er modne for modtagelsen af disse tanker. Alle disse mennesker, i hvem det brænder for at gøre noget ved informationen om disse tankers eksistens, må slutte sig sammen eller må støtte det arbejde, som allerede gøres, og som gøres efter Martinus' anvisninger og lovene. De må støtte disse grupper, eller de må selv lave grupper. Og de mennesker, i hvem det brænder, findes både inden for og uden for Instituttets og centrets rammer.

Der må virkelig gøres noget i den allernærmeste tid, og jeg ved godt, at det bliver vanskeligt at udrydde begrebet 'kosmologi', men det må have lov til at dø lige så stille. I stedet bruger vi det, som Martinus anbefaler, og som der jo også står på Instituttets hjemmeside, at det enten hedder Martinus' Åndsvidenskab eller Martinus' Kosmiske Analyser, og at det overordnet hedder Det Tredie Testamente.

Jeg hører tit mennesker sige, at det kan da være lige meget, om man siger 'kosmologi' eller 'åndsvidevidenskab'. Men det er *ikke* lige meget! Det er *ikke* lige meget, om man taler sandt, eller om man bruger tilnærmede sandheder. Sandheden er et forkættet begreb, men sandheden er en evig størrelse eller et evigt begreb. Sandheden er hele denne guddommelige plan, som verden styres efter, og hvor de vældige kredsløb, hvor mennesker, dyr, stjerner

og planeter, og hvad det alt sammen hedder, får deres livsoplevelse. Så vi må være sande, vi må alle sammen søge at være sande i vores tale og sande i vore handlinger, og vi må være sande i hele vort væsen.

Hvorfor er det Det Tredie Testamente

I begyndelsen var der ingen teori. Der var slaveri, og man skulle indordne sig under andres kommando.

Dernæst kom Moses — det var kun for Vesten, men der har været tilsvarende vismænd i Østen. Moses førte menneskeheden et godt stykke frem i udviklingen, og Martinus betegner ham som 'retfærdighedens profet'. Han kom med regler om liv for liv, øje for øje, tand for tand osv.

Efter Moses kom Kristus, der var 'kærlighedens profet', og han gør op med hele denne Moses-lære om hævn og siger: *"Der står skrevet i Toraens skriftruller, at sådan og sådan, men jeg siger Eder ..."* Og det vil sige, at man skal vænne sig fra at hade og forfølge og hævne sig. Man skal elske sine fjender. Dermed vendte Jesus det 180 grader. Han afskaffede hævn og satte i stedet både tilgivelsen og næstekærligheden på programmet.

Men udviklingen er gået videre, og inspirationen fra det tidligere, det Martinus kaldte den gamle verdensimpuls, er døende, og man længes efter noget nyt. Og så kommer Martinus med åndsvidenskaben eller de kosmiske analyser og viser, at det er videnskab at elske sin næste som sig selv. Dermed får vi så den endelige løsning på livmysteriet, og dermed opfyldes de forudsigelser, som Kristus kom med, hvor han siger: *"Jeg vil bede Faderen om at sende jer en anden talsmand, som kan være hos*

eder evindelig." Martinus siger, at en anden talsmand ikke er en mand, og at jøderne kalder deres skriftruller for 'talsmanden'. Man skulle altså have nogle nye skriftruller, der kunne blive "*hos eder evindelig*". En skriftrulle ville man i dag kalde for en bog, så der skulle altså komme en ny bog, og dén er der kommet. Der er kommet bøger, der på logisk vis rent videnskabeligt gør rede for, at næstekærligheden er videnskab. Denne videnskab er i detaljer beskrevet i Livets Bog, Det evige Verdensbillede, Bisættelse, Logik og i mange af de små bøger. Det hører alt sammen med til Det Tredie Testamente. Det er disse bøger, der skal føres frem i verden.

Det, man venter på i verden, er *ikke* en kosmologi. Det, man venter på, er et Tredie Testamente, det er Kristi genkomst, som det også hedder, nemlig Kristi ord videnskabeliggjort af Martinus i hans analyser. Analyserne støtter sig på ingen måde på Kristi citater, men viser blot, at Kristus allerede har sagt dem. Martinus kalder dem for kosmiske facitter.

Martinus' kosmiske analyser er ikke nogen religion. Jeg blev engang spurgt, om Martinus' Sag var religion eller videnskab. Og jeg sagde, at man kunne sige, at det var begge dele, selvom det ikke kan betegnes som en trosreligion, for det er første gang i Jordens historie, at det, man tidligere måtte tro på, var omsat til logiske analyser.

Udbredelsen af Det Tredie Testamente

Analyserne skal ud i verden med deres rigtige navn, og de skal føres ud i verden af mennesker, som brænder for denne Sag. Der må ikke alene intelligens til for at forstå og acceptere dem. Der må også følelse til for at kunne

forstå hele denne teoretiske struktur, der ligger ved siden af den praktiske udvikling af organismerne, talenterne og egenskaberne. Det er jo, som alle ved, igennem lidelser og besværligheder, at man efterhånden tilegner sig en sansekapacitet og en sansestructur, som er modtagelig for intuitionen, og derfra går udviklingen videre.

De mennesker, der skal fremføre det, må ikke være indstillet på at skaffe sig lønnede og pensionerede livsstillinger på Instituttet. De må være mennesker, der brænder for Martinus' Sag, og som er villige til at ofre deres liv på at få disse tanker ud i livet. Det bliver mange gange besværligt og vil også nogen gange ligefrem være et farefuldt stykke arbejde at bringe disse ting ud i verden. Der vil blive megen modstand fra andre, både bevægelser og religioner. Stadigvæk i dag er der jo kristenforfølgelser i mange lande og der kan også blive forfølgelser af mennesker, som beskæftiger sig med Martinus' kosmiske analyser. Det er et meget besværligt arbejde. Martinus har engang sagt til en af sine medarbejdere: *"De må være klar over, at det er stærke kræfter, De er oppe imod."*

Guddommen bruger alle typer mennesker

Nu er det jo ikke lutter kamp alt sammen, og det skal ikke være en kamp udadtil, det skal være en indre kamp for alle os ufuldkomne jordiske mennesker i vores arbejde med at prøve at fjerne vor ufuldkommenhed og at erstatte den med virkelig humanitet og menneskekærlighed.

Og så må der stærke mennesker til for at bringe disse ting ud i verden. Også selv om de ikke er særlig vellidte på grund af deres ydre facon, og man ikke kan lide deres fremtræden, så bliver alle typer mennesker brugt af guddommen.

Det kan man bl.a. også se i kristendommens historie om Paulus. Paulus, der i virkeligheden hed Saulus, var med til at stene de første kristne. Den første kristen, der blev stenet, var en, der hed Stefanus. Saulus var med ved den lejlighed og holdt vist ovenikøbet noget af tøjet for de mennesker, som skulle kaste sten på Stefanus.

Nu går det ikke så drastisk til i dag, men der skal være plads til typer som Saulus, der bliver til Paulus, og som påtog sig et vældig farefuldt arbejde. Det kan man læse nærmere om i Apostlenes Gerninger. Forsynet kan bruge alle typer af mennesker, som vil hjælpe de kosmiske analyser frem i verden. De er Guds redskaber til dette job, og Gud udtrykker sig igennem levende væsener. Alle kan bruges, enten det så er bødler, helgener, soldater eller mennesker i forskellige stillinger og med alle mulige forskellige tankearter og moraliteter.

Derfor kan Martinus bruge mennesker af alle slags. Det sker, at nogle bliver udelukket, men man kan ikke udelukke mennesker fra samværet og sammenkomster omkring disse analyser, hverken på deres udseende eller på deres måde at tale på. Selv de, som vi ikke uden videre føler sympati for, kan vi ikke udelukke, for ellers ville der være grundlag for at danne en sekt.

Mennesker er Guds redskab, og Martinus sagde jo også engang, da hans nærmeste medarbejdere blev kritiseret: *"Jeg må bruge de redskaber, som Guddommen giver mig."*

Hvad er Guds vilje

I min ungdom var der en digter eller forfatter, der sagde: *"Pænhed er ikke nok."* Og ja, det er ikke nok, at man er et

pænt menneske, og at det hele er tilforladeligt og smukt. Der må også være stærke brydninger af meninger. Og det, der må komme ud af disse brydninger, er sandheden. Kan man ikke selv finde den, må man tage de kosmiske analyser til hjælp. Det er således sandheden, der må lede ens skridt, det må være Guds vilje, der leder ens skridt.

På et svensk informationsforum var der engang en, der spurgte, at hvis man ikke kan stole på Institutet, hvem skal man så stole på? Og svaret lød: *“Man kunne jo stole på sandheden.”*

Det vil sige, at man skal finde frem til, *hvad* der er sandheden, eller *hvad* der er Guds vilje. Vi har tilbøjelighed til at følge vor egen vilje, og det er denne egen vilje, der skal ændres til at blive Guds vilje. De fleste mennesker tror, at de har en vis fri vilje, og Martinus skriver i Livets Bog, første gang han kommer ind på vilje-problemet: *“Mange mennesker tror, de har en såkaldt fri vilje.”* Dermed sætter Martinus allerede på dette tidspunkt spørgsmålstegn ved det.

Senere har Martinus udtrykt det på den måde, at man har kun fri vilje til at gøre Guds vilje. Det vil så sige, at man kun har fri vilje til at gå efter livslovene. Hvis man går uden for livslovene, hvis man gør sin egen vilje, så kommer man i vanskeligheder. På den måde bliver man bundet. Når man handler imod lovene, bliver man syg, kommer ud for ulykker eller bliver bundet på en eller anden måde. Man har kun fri vilje til at gøre Guds vilje.

Studiet af de kosmiske analyser

Der findes mange måder at tilegne sig de kosmiske analy-

ser på. Nogen er interesseret i det meget logiske, og det er også godt. Den meget logiske ydre ramme om energier, kredsløb, spiraler og den kemi, der er i det osv., er både godt og nødvendigt. Men hvis hjertet ikke er med, så er det mennesker, der nøjes med det rent tekniske. Det er det, Martinus kaldte åndelige materialister, og åndelige materialister er måske i mindre grad egnede til at bringe dette budskab ud i verden. Det vil med størst gennemslagskraft kunne gøres af mennesker, der ikke alene har intelligens, men som tillige har varme hjerter.

Disse mennesker skal også forstå venskabets sande betydning. At man helst skal være venner, har Martinus fremhævet. Men han siger samtidig, at denne Sag er hævet over venskab, dvs., man skal ikke vælge venner til f.eks. ledelse af Martinus' Sag, *fordi* man er venner. Man skal vælge dem for de kvaliteter, de har, uden hensyn til om de er særprægede, eller hvad de nu er. Vi har ikke nepotisme inden for Instituttet.

Martinus' valgte den praktisk indstillede Erik Gerner Larsson som sin medhjælper frem for den højt begavede og belæste Nibelvang, som så trak sig tilbage uden at kunne forstå Martinus' valg. Men Gerner Larsson havde egenskaber, som var nødvendige for Instituttet og Martinus' Sag på det tidspunkt. Han var ikke kun en praktisk mand, han kunne også holde foredrag, han kunne skrive, og han kunne engagere sig med mange forskellige mennesker. Men han havde også den robusthed, at han kunne skille sig af med dem, eller som Martinus sagde: *"Den, der skal pløje den første fure, må være gjort af et godt stål."* Og det var det, der var nødvendigt på den tid.

Jesus forberedte også sine disciple, da de skulle ud i verden. Han sagde til dem: *“I skal være blide som duer og snedige som slanger.”* Han vidste, hvad det var for en animalsk verden, de skulle gå ud i, og hvilke lidelser de ville blive udsat for, og han vidste også, at de skulle dø for deres arbejde. Alle undtagen Johannes.

Hvem kan hjælpe

Alle de, der kan holde de gode foredrag, kan hjælpe. Og det kan også alle dem, der rundt omkring i landet eller i landene, er godt informeret om Martinus' Åndsvidenskab. For det er denne åndsvidenskab, der skal frelse verden, det er disse tanker, der er lægedom for alle menneskehedens svagheder, sygdomme og ulykker.

Vi er de hænder, som Martinus har brug for, og vi må i fællesskab tage fat på opgaven og informere om, at nu eksisterer Det Tredie Testamente. Nu er Kristi profeti om, at han *“vil sende en anden talsmand, som kan være hos eder evindeligt”* opfyldt. Denne talsmand skal nu ud i verden, og de, der kender og værdsætter bøgerne, og som selv bliver inspireret af dem, må gøre noget for at få dem ud i verden.

Det, som Instituttet har gjort de sidste 31 år, efter at Martinus har forladt dette plan, er ganske simpelt ikke godt nok. Pænhed er ikke nok. Det er ikke nok at kende til alle disse dejlige tanker og så bare gemme sig bag ordet 'kosmologi'. Det er vigtigt, at Det Tredie Testamente præsenteres med sin rette betegnelse, ligesom det er vigtigt, at rådet og Instituttet fremstår som en model for, hvordan centre overalt i verden skal handle og indrette sig, så mennesker kommer til at forstå tingene og handle

i overensstemmelse med de kosmiske analyser. Og det kan de kun, hvis rådet og Instituttet går foran og fremstår som en model.

En svær overgangsperiode

Jeg er her kommet ind på forskellige oplevelser, jeg har haft i løbet af mine mange års interesse i Martinus' Åndsvidenskab. Nu vil jeg gerne sige nogle ord, som måske tegner et andet billede af det, der foregår inden for Martinus Institut.

Allerede inden Martinus forlod dette plan, kunne man mærke, at der var opstået en mæthed og træthed af at høre på Martinus. På rådsmøderne talte rådet hen over hovedet på Martinus, og ved en lejlighed måtte Martinus sige: *"Hvad taler I om?"* for at man kunne blive opmærksom på, at Martinus var til stede. Man var mere optaget af sine egne ting end af Martinus og hans tilrettelæggelse af sin Sags vækst.

I et andet tilfælde tilkaldte Martinus Gerard Oude Groen, efter at der havde været et rådsmøde. Det var omkring midnat, da Gerard kom og lukkede sig ind og så, at Martinus sad ved sit skrivebord og græd. Han gik hen og tog Martinus om skuldrene, og så sagde Martinus: *"Jeg føler mig som en mus mellem tusinde katte. De vil kun deres eget."*

Og dette har præget rådet lige siden. Rådet vil kun deres eget. De vil hvert i fald i meget højere grad deres eget, end de vil Martinus.

Jeg kan fortælle en historie om en af medarbejderne, der med mellemrum luftede en historie om, at Martinus

havde sagt, at han godt kunne have skrevet en 'kosmologi' uden at referere til noget religiøst. Til det sagde jeg, at det har han nok sagt, men han gjorde det ikke, og hvis han havde gjort det, så havde han svigtet sin mission.

En sådan holdning kaldte Martinus også for åndelig materialisme, og den har haft et vældigt tag i mange mennesker inden for hans Sag, og det har den fortsat. De ting, Martinus skrev i lovene, har man negligeret, og det gør man også den dag i dag.

Jeg har for nylig haft et par besøg af rådets formand og af to tidligere rådsmedlemmer. Vi har talt om disse ting, og de fortæller mig, at man foretrækker ikke at gøre, som Martinus skriver i lovene. De mener, at de forskellige steder har fundet belæg for deres egen opfattelse. Men det kan kun være tilpassede sandheder og ikke *Sandheden*, ligesom *Sandheden* ikke er en flertalsbeslutning. *Sandheden* er en eviggyldig realitet.

Hvorfor denne artikel

Jeg har i denne artikel været åben og har sagt mange stærke ting. Jeg havde gerne holdt det, som jeg her har sagt, inden for Instituttets fire vægge, så det ikke kom ud til offentligheden, men jeg har nu i 31 år i breve prøvet at gøre opmærksom på, at Instituttet var på gal kurs, og at de måtte ændre på mange forskellige ting. Jeg er blevet bebrejdet, at jeg har skrevet disse breve, og jeg er blevet skældt ud, men her vover jeg at sige tingene ligeud, også selv om de måske kan såre nogle mennesker. Det er ikke min mening at såre nogen, men jeg vil holde mig til noget, Martinus engang sagde til mig. Han sagde: "*Jeg har måttet skrive mange alvorlige breve.*" Jeg sagde: "*Du har*

jo altid skrevet dem venligt.” Så sagde Martinus: “Ja, for sandheden kan være hård nok i sig selv.”

Det, der i mine breve er sagt om den fejlagtige og den rigtige måde at gøre tingene på, er gavnlige for studerende af åndsvidenskaben at lægge mærke til, for det er de principper, som det kommende samfund skal styres efter. Det er den eneste måde, der kan blive harmoni i samfundet på, det, at man ikke har politik, men at man har disse evige love og principper at gå efter. Martinus siger: *“Det er i grunden så let. Det skal bare gå efter analyserne.”*

Det, jeg siger i denne artikel, er også et ‘alvorligt brev’. Det er nok mine ord og tanker, men de ideer, der ligger bagved, er dem, som Martinus har talt og skrevet om i mange år, nemlig Instituttets væremåde, den nye administration, og hvor tvingende nødvendigt det er, at man begynder at tænke i andre baner. Det er tvingende nødvendigt, at man begynder at indøve de metoder og de principper, som kan føre til et samfund, hvor der ikke er nogen, der dominerer andre, men hvor det er *Sandheden* i form af livets love, som gælder, og som er nedskrevet i Livets Bog. For Livets Bog er den overordnede. Der er ingen personer, der er overordnede, heller ikke Martinus, men han er en formidler af *Sandheden*.

De nylige samtaler med Instituttet

Rådet for Martinus Institut er en mærkelig størrelse. Det er i virkeligheden fem anonyme mennesker, som nok har fået bekendtgjort deres navne i Kosmos, men det fremgår ikke, hvem der har foretaget de forskellige beslutninger. Hvem har f.eks. besluttet, at der skulle udsendes en ændret udgave af Livets Bog? Hvem tager ansvaret for det

— udover selve formanden for rådet, som jo har været med hele vejen igennem?

Som rådsmedlem har man påtaget sig et stort ansvar. Når man indtræder i rådet, må man sætte sig ind i det arbejde og de beslutninger, der træffes af rådet, for alle nye rådsmedlemmer er alle uden undtagelse medansvarlige for beslutningerne i rådet — både dem, der gøres, og dem, der er gjort. Er der begået en fejl i fortiden, må den rettes. Ellers bygger man fremtiden på et forkert og ustabilt grundlag.

Medlemmerne af rådet er personligt ansvarlige for det, der sker. De er personligt ansvarlige, hvis de ikke siger fra og blot går med strømmen. De er nødt til at være individer, der har selvstændige meninger, og som kan bremse ting, der er imod de beslutninger, som Martinus har taget. Som jeg tidligere har sagt, så er *Sandheden* ikke en flertalsbeslutning. Rådet må på en måde – ligesom man fra folketinget udsender forslag til høring – også tage medarbejderne og andre mennesker med og høre deres meninger om tingene, i stedet for at det blot er disse fem mennesker, der beslutter, hvad der skal gøres og ikke gøres. De træffer selv den endelige beslutning, men de må virkelig først undersøge tingene og tale med mennesker om det – og ikke blot med dem, der er med dem, men også med dem, der har andre meninger, og som derfor kan rette op, hvis der er tale om, at man er ved at bevæge sig ud på afveje.

Mange vigtige beslutninger er taget i tidens løb af skiftende råd, og de er taget stik imod Martinus opfattelse. Rådet kan derfor ikke blot rådføre sig med sig selv. De må rådføre sig med mennesker, der har ansvar og indsigt.

Ved rådsformandens nylige besøg hos Sysse og mig, bad jeg ham om at hjælpe mig med at få afsluttet en 25 år gammel sag, som han alene har nøglen til at løse, men det ville han ikke.

Jeg erfarede ved samme lejlighed fra rådsformanden, at han nu kræver af suppleanterne i rådet, at de skal afgive løfte om, at de vil holde lovene. Men disse love overholder han jo ikke selv.

På et tidligere tidspunkt har rådsformanden kommenteret Martinus' udsagn om, at Instituttet ikke skal have nogen formue til senere hen, og rådsformanden sagde, at Martinus også selv havde formue.

Men det er ikke rigtigt. Da Martinus skulle have folkepension, blev han pålagt at åbne en bankkonto, så pensionen kunne gå ind herpå. Der kom selvfølgelig efterhånden til at stå lidt penge på kontoen, men der var ikke tale om nogen formue. Jeg hævede selv pengene ved hjælp af en fuldmagt, som Martinus gav mig, og pengene – jeg tror, det var godt 35.000 kr. – blev fordelt mellem medarbejderne, der dengang var meget lavt lønnet.

Hvad kan vi gøre i dag?

Martinus sagde engang på sine meget gamle dage hjemme i vores stue i Vanløse, at han kunne se på verden, hvor meget der trængtes til hans budskab. Ved denne lejlighed strakte han hænderne i vejret, som om han skulle til at tage fat, og sagde: *“Bare jeg kunne.”* Men så sank hænderne, og han sagde: *“Men det kan jeg ikke.”*

Hvad kan de forskellige centre, vi har oprettet, hvad kan de gøre? Vi har jo Instituttet, vi har Stiftelsen Tredje

Testamentet i Gøteborg, vi har Fonden Det Tredie Testamente i Brøndby, vi har et center i Holland, og der er også et center i Frankfurt i Tyskland. Men hvad kan vi gøre sammen?

Der er ikke blevet mindre brug for Martinus' tanker, kosmiske analyser, åndsvidenskab eller Det Tredie Testamente i de 31 år, der er gået, siden han forlod os. Der er selvfølgelig sket en hel del, og det glæder jeg mig da også over. Men man ville hjælpe Martinus' budskab godt på vej, hvis der var fælles fodslag, når man taler om Det Tredie Testamente.

Det er ikke nok, at Instituttet holder fine foredrag om en meget avanceret teori, for der må en holdningsændring til. Det, der er nødvendigt nu, er praksis. Martinus sagde: *"Tag af mit, hvad I kan bruge, og lad resten ligge."* Dette at fylde hovedet med en hel masse teori, er ikke nok, nu må vi begynde at praktisere teorien og begynde at samarbejde.

Kort opsummering

Og alt, hvad der her er sagt, skal lyde fra en gammel ven af Sagen, der – ligesom Martinus – i sin alderdom ser, hvor meget brug der er for Det Tredie Testamente, og hvor utilstrækkeligt det er, det der gøres. Nu må varme hjerter og varme hænder til og lave det arbejde, der skal gøres. Det er nu, der er brug for det. De mennesker, der skal føre disse ting frem i verden, skal være mennesker, der har hjertet med i det, de gør. Tiden er ikke til at gemme sig bort under forskellige forklædninger, for de, der gemmer sig bag ordet 'kosmologi', er ikke deres opgave voksen. Nu må vi have arbejdstøjet frem, og så

må de forskellige grupper se at få talt sammen om, hvad vi kan gøre i fællesskab, og hvad vi kan gøre enkeltvis.

Det Tredie Testamente skal ud til en meget større kreds, hvor problemerne er meget større end her i Skandinavien. Det skal ud sådan, at enkeltpersoner sætter noget i gang med grupper og centre og begynder at gøre sig bekendt med, hvad de kosmiske analyser indeholder, og hvilken stor hjælp det kan være for menneskeheden allerede nu og med kun et beskedent kendskab til åndsvidenskaben. Det er ikke nok, at man holder pæne foredrag for hinanden, og at der kan sidde 200 mennesker og klappe gevaldigt. Det er selvfølgelig godt, at analyserne bliver fremført på en fremragende måde, men det er ikke nok, at man holder foredrag inden for disse små rammer, når det er hele verden, der har brug for disse tanker.

Jeg har meget mere, jeg kan sige og fortælle om, men vil gerne slutte artiklen her med at ønske alle læsere, kendte og ukendte, alt vel på rejsen fremover og mange lykkelige og spændende år med studiet af Martinus' Åndsvidenskab og praktisering af sandheden, som den findes nedskrevet af Martinus i Livets Bog og Det Tredie Testamente.

Sluttelig vil jeg sige en stor tak for alt, hvad jeg har fået igennem Martinus' bøger, hans foredrag, hans væremåde og hans store humor, ja, hvad jeg på alle måder har fået igennem Martinus i en meget lang årrække. For Sysse og mig har det været en utrolig hjælp, at vi har fået lov til at være så nær på Martinus. Både Sysse og jeg siger tak til Martinus for alt, vi fik, under hans mange besøg hos os. Vi er begge to inderligt og Gud dybt taknemmelige for det, vi har modtaget fra Martinus.

I næste ufærdige udkast til en artikel kredser Tage om indholdet i vore love. Først når lovene er kærlighedslove, så opfylder de deres funktion i samfundet. De skal alle fungere som livslove, der er til glæde for alle, og dét sker først, når de udtrykker kærlighed til alt og alle. /ps

Livets grundlov

Det kan ikke siges tit nok, at bønnen er noget af det aller-vigtigste i hele vores liv. Bønnen er selve vores korrespondance med Gud. Hvis denne korrespondance med Gud ikke er i orden, får man ikke noget lykkeligt liv.

Hvad er da livets grundlov?

Ja, det er dette, at *"du skal elske Gud over alle ting og din næste som dig selv."* Det var det, Jesus sagde, og det var det samme resultat, Martinus kom frem til i sin lille bog 'Hvad er sandhed?'. Denne grundlov er måske lidt svær at få fat i grundet dens korthed, men der er heldigvis også en lille forlængelse af den, og den siger nemlig: *"Dette er alle loves fylde."* Det vil sige, at den er alle loves opfyldelse. Det er også loven og profeterne, siger Jesus. Alle profeterne har noget af kærligheden i sig. Alle profeternes udsagn har noget af kærligheden i sig. Det har Moses-loven også, selvom meget i det Gamle Testamente går på mord, drab og vold. Men livets grundlov er altså alle loves fylde, og det vil sige, at en hvilken som helst lov skal afspejle kærligheden.

Hvad så med færdseksloven? Skal den også opfylde kærligheden? Ja, det skal den. Man skal være hjælpsom

og kærlig over for sine medtrafikanter. Man skal ikke lave farlige overhalinger eller på anden måde sætte sit eget eller andre menneskers liv på spil, og man kan hjælpe sine medkørende på mange måder. F.eks. manden, der har vanskeligt ved at komme ud fra sin parkeringsplads på grund af trafikken. Man kan se, at han er i vanskeligheder, så man standser op og vinker ham ud. Så stikker han hånden i vejret som tak. Vi stikker så også hånden op til et: ja, det er ok. Og så glider trafikken igen.

Det gælder ikke alene færdselsloven, men alle love. De skal alle være til glæde og velsignelse for omgivelserne. Hvis vi f.eks. tager jern, så graver man det op af jorden. Man smelter det og får alle urenhederne væk, og så laver man det til plader og stænger. Så får smedelærlingen det ind på værkstedet og bruger det i sit arbejde. På værkstedet har han sit værktøj, og han har sin esse, hvor han kan varme jernet op, så det bliver føjeligt. Han kan bearbejde det med sin hammer og sine tænger og danne det, så det bliver til glæde og velsignelse for levende væsener i form af nyttegenstande på en eller anden måde. Smedelærlingen kan blive dygtig og efterhånden finde ud af, hvordan han skal forme dette jern, så det bliver til kærlighed. Han kan blive meget dygtig, og måske i sidste ende lave en smuk smedejernshavelåge. Nogle, der er særlige dygtige, kan måske lave kunstværker ud af det. Så det er loven vedrørende jern. Men sådan er det med alle stoffer. Alt, vi udfører, skal i sit slutfacit være til glæde og velsignelse for levende væsener.

Hvis vi tager kunstmaleren, så skal han eller hun elske sine pensler, farver, lærred og sit maleri og gøre det til en

glæde for mennesker at se på og fange ideen i det, som maleren har haft i tankerne.

Tømmerlæreren og træskærereren skal også lære sig de forskellige trækvaliteter at kende og finde ud af, hvad alle de forskellige sorter egner sig bedst til, så de kan blive til nytte eller til pryd for medmenneskene. På den måde kan vi gøre vores arbejde til en kunst og glæde for vores omgivelser.

Martinus beskriver det på denne måde: Kunst som evnen til at kunne inkarnere højintellektualitet i fysisk materie. Det er selvfølgelig ikke al kunst, der er højintellektuel, men den bliver det ved øvelse, og det drejer sig om øvelse og øvelse. Også livskunsten, det at være til glæde og vel-signelse for sine omgivelser kræver også øvelse og øvelse. Med Martinus' Åndsvidenskab har man fået udvidet sit ansvarsområde eller virkefelt til at omfatte ikke alene mellemkosmos, men også mikro- og makrokosmos. Man får altså et meget udvidet ansvarsområde, og der kan man særligt fremhæve de mikrovæsener, som findes i vor egen organisme og dens organer. Dem skal vi lære at give den allerbedste pleje og de allerbedste betingelser for at skabe kærligheden i mikroverdenen, sådan at disse små væsener kan blive lykkelige. Hvis vi har gennemført det på alle de måder, man kan med sund føde, rigtige drikkevarer, passende motion og de rigtige tankearter bliver resultatet en lykkelig tilværelse både for mikrovæsnerne og for os selv.

Ja, det drejer sig i høj grad om forholdet mennesker imellem, mellem mennesker og dyr, og som nævnt også i høj grad om forholdet mellem mennesker og stoffet. Men læren om at omgås andre mennesker er meget vanskelig,

men påkrævet. I dag har man psykologi, men det havde man ikke tidligere. Da gav man sine børn afstraffelser, så de kunne blive bedre borgere i samfundet. Man har nu fundet ud af, at det ikke er den rette måde, for man skal møde sine medmennesker og sine børn med kærlighed. Kærligheden er den bedste psykologi. Tale og skrift er de redskaber i ens omgivelser, hvormed man kan skabe enten ubehag eller den allerstørste glæde og velbehag. Forfattere og digtere har givet mange mennesker vidunderlige øjeblikke og har hjulpet dem til en forståelse af sig selv. Der kan vi jo tænke på alle Martinus' værker, hvordan det fra første færd er en glæde og velsignelse for levende væsner at komme i forbindelse med Martinus' kosmiske analyser, som er en guldgrube af visdom.

Martinus' kosmiske analyser indeholder det middel eller den medicin, der kan helbrede, og er en moral, som kan råde bod på alle de lidelser og besværligheder, der findes i verden. Det er et middel til at elske sine medmennesker. Vi skal elske vore fjender, og vi skal gøre godt imod dem, som hader os, ligesom vi skal bede for dem, der krænker og forfølger os. Mange andre smukke udtalelser og vejledninger, som findes i Jesus udtalelser, er – som Martinus siger – kosmiske facitter, og som vi finder logisk forklaret i Livets Bog og alle de øvrige værker, som Martinus har skrevet. Det er ord, som når de bliver forstået og anvendt i praksis, kan læge alle sår og sygdomme, for læger og psykologer kan gøre underværker, hvis de bruger livets love rigtigt. De kan skabe sundhed i tænkningen og brugen af organismen, så mennesker jubler af glæde over tilværelsen.

Men det er slet ikke tilfældet i dag. I virkeligheden er vi midt i en dommedag, i et ragnarok, fordi vi jordiske mennesker ikke har tilstrækkeligt kendskab til livslovene og til de ting, vi har med at gøre, men misbruger de mange gode evner, der er til stede. Dommedagen kommer, fordi menneskene har undladt at tage ansvar for egne handlinger. I tusindvis af opfindere og videnskabsmænd bruges i krigens tjeneste, bruges til at skabe de mest dødbringende og lidelsesfrembringende apparater eller kemikalier. De allerfleste mennesker afslører en uvidenhed eller ukendskab til de fysiske såvel som til de åndelige love og kan derfor slet ikke skabe den harmoni og den kærlighed, der er nødvendig for, at vi kan få et harmonisk samfund, et himmeriges rige her på jorden ... for som Martinus siger: *“Hvor uvidenheden fjernes, ophører det såkaldte onde med at eksistere.”*

Martinus skriver, jeg tror, det var allerede i 1934, at han skrev, at det burde råbes ud i alverdens radiofonier, at jorden iler mod verdens ende. Det betyder ikke, at selve jordkloden går under, men det betyder, at de dyriske rester, der endnu er tilbage i det jordiske menneskes bevidsthed, nu skal komme frit frem i dagslyset og erkendes, for derefter at fjernes fra menneskers bevidsthed. Jesus sagde i Matthæus kap. 24 til sine disciple. *“Forfærdes ikke, thi dette må ske.”* Og vi skal heller ikke i dag forfærdes over de ting, der sker, eller de ting, der kommer til at ske i de kommende århundreder, faktisk lige frem til at vi har det internationale verdensrige, som nu er under skabelse.

Det er forbavsende at se menneskers ukendskab eller uvidenhed til de love, der indeholder kærligheden, hvordan lovene negligeres eller behandles med den største

ligeegyldighed. Hvis man skal telefonere til en ven, trykker man ikke på en hel række tilfældige knapper på sin telefon. Man kan ikke trykke bare ét tal forkert, så får man ikke den, man ønsker at tale med. Det samme gælder musikken med pianisten, for det er ikke ligeegyldigt, hvilke tangenter, han berører, hvis han vil skabe musik.

Det er en forbavsende ligeegyldighed og kynisme, der udvises af banker og store pengefonde, når de opkøber virksomheder og tømmer dem for værdier for derefter at sælge dem til andre, der så kan tage resten. Martinus siger om penge og ... formuer, at penge gør mere skade og skaber mere lidelse og død end atombomben! Men alle de krige, alle de lidelser og besværligheder, al den ødelæggelse, der er en følge af en overtrædelse af livslovene, er ikke forgæves. Den viser med sine virkninger, hvor vi handlede forkert og giver os vejledning i, hvordan vi kan komme ud af uføret. Og til syvende og sidst så er den ukærlighed, som her afslører sig, i virkeligheden kærlighed. Det er Guds uendelige visdom, almagt og alkærlighed, der afslører sig igennem princippet om årsag og virkning. Vi får på den måde den allersidste og nødvendige undervisning i, hvordan vi skal behandle mennesker, dyr og stoffer, og at vi på den måde sluttelig kan komme til at leve i et himmeriges rige her på Jorden.

Korrespondancen med Gud er i disse alvorlige tider vigtigere end nogensinde før. Vi skal understrege præcision og ikke ligeegyldighed, for al lidelse er i slutfacettet kærlighed og behag. Hvert enkelt levende væsen, plante eller stof skal elskes, passes og plejes hver på sin måde.

Her vil jeg bringe ét af Tages og Sysses julebreve. De tog sig hvert år tid til at skrive og sende julebrev til deres venner. Teksten var meget omhyggeligt udvalgt og var en tekst, som de havde et særligt 'forhold' til. Dette julebrev er fra 2002./ps

Julebrev

Kære venner.

I år må vi hente hjælp til at få skrevet vor julehilsen. Det får vi fra den indiske digter og vismand Rabindranath Tagore med et digt fra samlingen 'Elskerens Gave'. Det dækker både Sysses og mit livssyn eller 'tro' og har været os til stor trøst, opmuntring og inspiration gennem mange år, og derfor tror vi, at det også vil tale til jer.

Det lyder:

*"Hold din Tro fast, mit Hjerte; det dages engang.
Forjættelsens Sæd er lagt dybt i Jorden; den spirer nok.
Sønnen skal, som en Knop, aabne sit Hjerte for Lyset,
og Tavseden skal faa Mæle.
Den Dag er nær, da din Byrde skal blive dig en dyrebar
Gave, og dine Lidelser bliver din Vandrings Lys."*

Med disse linier sender vi jer alle vore kærligste hilsener, tanker og gode ønsker om en Glædelig Jul og et godt og lykkebringende Nyt År.

Underskrevet:

Sysse og Tage

I deres julebrev i 2003 havde Tage og Sysse valgt at skrive en tekst omkring et emne, som betød meget for dem, nemlig om bønnen og dens utrolige betydning og nødvendighed. /ps

Bønnens nødvendighed

Når mennesker kom til Martinus med deres problemer, spurgte han dem ofte: *“Beder De aldrig til Gud?”*, og deres svar var gerne, at det havde de prøvet, men at der blandede sig så mange andre ting i bønnen, f.eks. når de forsøgte at bede Fader Vor. Hertil svarede Martinus: *“De behøver heller ikke at bede Fader Vor. Brug blot Deres egne ord”*.

Nogle havde aldrig bedt til Gud, og til dem sagde Martinus: *“Det skal De gøre, selv om De ikke tror på det. Det virker alligevel. Det er som med en vandhane. Vandet kommer, når De åbner for hanen, uden hensyn til om De tror på det eller ej.”*

Engang bad en af Martinus’ medarbejdere om råd med hensyn til nogle vanskeligheder denne var kommet i på sin arbejdsplads. Her anbefalede Martinus en bøn, som jeg senere fik et meget kort maskinskrevet referat af. Det lød i al sin korthed således:

“Fader vor, du som er i himlene, jeg beder om at din vilje må ske i mit liv hele denne dag og nat, og at der må blive lagt hindringer i vejen, hvor jeg ikke må komme og åbnet en vej, dér hvor jeg skal komme.”

Videre er der forklaret, at man skal gøre sig sagen klar i tankerne og bede om hjælp til at fremstille den, og om at den, man skal tale med, er velvilligt indstillet overfor den sag, man kommer og forelægger.

Med denne bøn er man sikret, at der umuligt kan ske andet end Guds vilje den pågældende dag, og at man vil få al den nødvendige hjælp til problemernes rette løsning.

Når det anbefales at gøre sig sagen klar i tankerne, er det af hensyn til Guds lytteorganer eller hjælpere, de åndelige væsener, der skal aflæse vore ønsker, og hvis vi er uklare i vore ønsker og tanker, kan de heller ikke give os det klare svar eller den løsning, som vi har behov for.

Martinus skrev og talte meget om bøn. Han fortalte en gang, at han anvendte en lille kort bøn, *“når noget mørkt pludseligt kom imod ham”* (når han f.eks. gik sine aften-ture i byen). Den lød sådan:

“Vær hos mig.”

Disse tre ord på tre bogstaver hver kan man altid nå at tænke eller fremsige.

Når Martinus skrev sine værker, disse tusinder af sider i kladdeform og renskrift, var han altid i fuld kontakt med Gud. Han sagde:

“Alt hvad jeg har skrevet, er skrevet i bøn til Gud.”

Det er den samme nære kontakt, vi må søge at opnå gennem vore bønner.

Martinus mindede os ofte om, hvad Jesus sagde til sine disciple: *"I skulle altid bede og ikke blive trætte"* (af at bede).

Selv sagde han:

*"Jeg forstår ikke, at mennesker tør leve
uden at bede til Gud."*

Det daglige samarbejde med Guddommen gennem vore bønner og handlinger er således helt uomgængeligt nødvendigt i den tusindårige omskabelsesproces fra dyr til rigtigt menneske, en omskabelse vi nu selv kan medarbejde på i vor bevidste stræben, tænkning og handlinger inspireret og vejledet af den åndsvidenskab, der er stillet os til rådighed af Martinus gennem hans nedskrivning eller udarbejdelse af Det Tredie Testamente.

Følgende åbne brev skrev Tage Buch til nogle Martinus-interesserede, og da brevet indeholder så væsentlige og generelle betragtninger, er det medtaget her, idet der blot er udeladt enkelte ting. /ps

Vi går alle ind under os selv

Kære venner.

Ingen af os har lov til at bestemme, hvordan et andet menneske skal være, og vi skal tage det alvorligt, når Martinus siger, at vi hver især går ind under os selv, for vi har ansvar for os selv og ikke for nogen som helst anden. Først sådan står vi som helt frigjorte og suveræne mennesker. Dvs., at vi skal uddanne os selv og ikke de andre. Denne uddannelse har der hele tiden ligget en plan for, vi har bare ikke været helt bevidste om det. Men det er vores opgave at fjerne alle 'urenheder' i vores bevidsthed og alle dårlige vaner, og dertil skal vi bruge den anvisning, som vi får igennem livslovene, nemlig dette, at 'Du skal elske Gud over alle ting og din næste som dig selv.

For at komme videre er vi nødt til at bede om mere ydmyghed. **YDMYGHEDE** er nøglen til visdommens port, og uden at vi forstår den visdom, som er nedlagt i Det Tredie Testamente, så kommer vi ikke ud af stedet. Nu er ydmyghed ikke noget, man kan tage uden videre, men noget, man får igennem sin udvikling. Men man kan bede om at få de vanskeligheder og opgaver, som kan gøre én ydmyg, og som kan vise én ens egne dårlige sider, ligesom vi kan bede om at få anvist vejen til måden at få dem udryddet på.

Og så drejer det sig som sagt om **UDDANNELSE**. Foruden ydmyghed er det vigtigt at forstå, at vi hele tiden må bede om hjælp til at uddanne os selv, og vi må bede til, at vores væremåde over for andre må blive sådan, som Martinus ofte sluttede sine foredrag med: *“Vi skal være som en sol for vore omgivelser”*, eller som han også sagde, at han blev så glad, når nogle mennesker efter et foredrag kom hen til ham og sagde: *“Nu vil jeg hjem og prøve at praktisere disse tanker.”*

Når vi er kommet så langt, at vi er blevet tilstrækkeligt ydmyge og har indset vore egne fejl, så skal vi lære **TILGIVELSE**. Vi skal lære at tilgive vor næste, dvs. at vi virkelig af hjertet skal tilgive næsten. Martinus skriver i Livets Bog, at en tilgivelse selvfølgelig helst skal være af hjertet, men en teoretisk tilgivelse er bedre end ingen tilgivelse. Man kan være heldig at få afprøvet sin tilgivelsesevne, hvis den, man mener at have tilgivet, kommer ud for et eller andet uheld, økonomisk nedtur eller lign., og man så har bare det mindste tilbage af dette ‘det havde han godt af, eller ‘der fik han, hvad han fortjente’, for så har man ikke virkelig tilgivet.

Når vi så er nået hertil, må vi bede om **UNDSKYLDNING** hos alle de mennesker, som vi igennem vore breve eller holdning har gjort uret og også undskyldte alt, hvad vi evt. selv har modtaget af ubehag fra vores næste. Det gælder alle de mennesker, der studerer Martinus’ analyser, at de skal være deres egen vogter, og altså vogte over det, man siger og gør, for man går ind under sig selv og har ingen anden overordnet end Martinus’ kosmiske analyser. Vi må også sørge for at få en venlig omgangsform, dvs. vi skal elske vor næste og holde os til den op-

gave, som vi hver især har fået tildelt af forsynet. Kender vi ikke vor opgave, skal vi prøve på at få hjælp til at lokalisere den og så arbejde med den, og vi må alle hver især respektere hinandens opgaver.

Alt dette vil sige, at efterhånden som vi får uddannet os, kommer vi – med stor hjælp fra forsynet og fra visdommen – til at lyse over for vore medmennesker. Vi skal gøre vores eget arbejde så omhyggeligt som muligt – ikke blande os i andres – og vi skal have et glad sind hele vejen igennem denne udviklingsproces. Vi står alle sammen på toppen af vor udvikling og kan altså ikke præstere et højere trin end det, vi står på og ikke bruge en erfaring, vi først får i morgen eller næste år. Vi gør det alle så godt, vi kan, og vi vil efterhånden komme til at lyse og blive eksempler for andre mennesker. Ja, alle, der giver sig af med studiet af Martinus' Åndsvidenskab skal uddanne sig selv. Vi vil komme til at hæve os til højere og højere moralske trin og vil til sidst få den store fødsel og komme ind i det rigtige menneskerige, og derfra vil vi komme videre til de tre næste intellektuelle niveauer eller stadier. Derfra - mætte af disse allerhøjeste stadier – vil vi engang igen gå videre, men det er langt ude i fremtiden. Foreløbig drejer det sig om at forstå, at vor eneste opgave er at uddanne os selv og udføre den opgave, som vi har fået med et glad sind.

Jesus sagde det sådan: *“Gå ud i verden og gør alle folkeslag til mine disciple, idet I døber dem i Faderens, Sønnens og den Hellige Ånds navn.”* Martinus fortsætter, idet han siger: *“Hvad er det for en dåb? Den virkelige dåb, den eneste som har betydning, er den kærlige vekselvirkning med vor næste i hverdagen. At smitte andre med lysets*

væsen ved sin væremåde, dét er den virkelige dåb. Man kan ikke lave dem (andre) om, men man kan vise dem et eksempel, som virker på længere sigt. Og dette lysets væsen kommer i virkeligheden ikke fra én selv, det kommer fra Gud gennem én til næsten. Så er man et væsen, som gennem livsmod og kærlighed får Guddommen til at være nærværende i sin vekselvirkning med næsten."

Sluttelig må vi ikke glemme, at vi skal være umådeligt **TAKNEMMELIGE**, fordi vi har fået adgang til hele denne visdom, og for at der igennem mange år er etableret et institut og et undervisningscenter, hvor man kan indhente både svar og oplysninger. Men vi skal først og fremmest takke Gud for den visdom, som vi har modtaget igennem Det Tredie Testamente. Alt det, der i tidens løb er sagt og skrevet, er selvfølgelig ikke spildt, men er et led i hele undervisningen af os alle sammen, således at vi er blevet klar over, hvad vi ikke skal gøre, og samtidig har vi fået at vide, hvordan vi kan og skal gøre tingene.

Tage Buch/2014

Tage Buch var meget aktiv og medlevende i, hvad der skete i hverdagen og fulgte meget med i, hvad der foregik i verden omkring ham. I de seneste mange år, hvor han var mere eller mindre bundet til sin seng, fik han meget af tiden om aftenen og natten til at gå ved at lytte til radioen. Et interview med et dansk medlem af Europa-Parlamentet inspirerede ham så meget, at han ikke kunne lade være med at give sit besyv med i et brev. Han dikterede brevet til mig, og vi lavede også smårettelser til det, men da det kom til stykket, endte han alligevel med ikke at sende det til vedkommende. Da Tages brev refererer til menneskehedens fremtidige verdensorden, sådan som Martinus i 1932 har beskrevet den i 'Et internationalt verdensrige under skabelse eller Menneskehedens sociale fremtidsskæbne', har jeg valgt at gengive brevet her med enkelte udeladelser./ps

Et internationalt verdensrige

Kære X.

Jeg hørte en nat en udsendelse på Danmarks Radio P1 i programserien 'Europa lige nu', hvor du til sidst efterlyste en regeringsform eller styreform, der kunne anvendes både i kommuner, stater og for hele klodens vedkommende. Sådan en regeringsform findes ikke færdig, den findes ikke hos eksperter eller hos økonomiske professorer. Den findes hos de virkelige vismænd, som vi har i Østens og Vestens hellige bøger. I Vesten har vi Bibelens to testamenter, som nu har fået en fortsættelse, Det Tredie Testamente Livets Bog, hvori den danske forfatter Martinus på logisk måde beskriver det evige verdensbillede.

Martinus har skrevet ca. 42 bøger, hvoraf de 25 dog er meget små (70 - 100 sider), men hans hovedværk, Livets Bog, er på 7 bind. Allerede det første bind, som blev skrevet sidst i 1920'erne og begyndelsen af 30'erne og udgivet i 1932, indeholder i fjerde kapitel en relativ kort beskrivelse af, hvordan samfundet kommer til at organiseres i fremtiden. Det skabes så at sige af sig selv af de åndelige og fysiske love, der findes i det, han kalder et internationalt verdensrige under skabelse. Der finder man allerede elementer til det nye verdenssamfund.

Der beskrives sådan noget som et arbejdskort, hvor man kan få indkodet sine arbejdstimer, og arbejdstimerne træder i stedet for penge. I stedet for kroner og øre, så bliver det timer og minutter. Det vil allerede være en vigtig ændring, fordi dermed indføres timer i stedet for penge, så vil man ikke kunne samle disse mægtige fonde og store banker, som kan udsuge samfundets enkelte medlemmer. Bondemanden har sine malkekøer, og man kan måske sammenligne dem med bankers kunder.

Vi har allerede haft Dankortet i Danmark i 30 år, og det skal blot ændres til at blive et betalingskort med timer og minutter. Et sådan kort vil umuliggøre opsamling af de vældige pengesummer, som vi nu ser i betaling i store fonde. Disse opkøbere, store virksomheder, givtige virksomheder tømmer dem for penge, afskediger en del af personalet, sætter priserne i vejret og er så parat til at sælge de sørgelige rester til den, der vil købe det, og det kunne f.eks. her i Danmark være virksomhedens personale. Det skulle altså udstykkes i personaleaktier, hvad der blev til rest. Arbejdstiden vil blive nedsat til måske en enkelt dag om uge eller ganske få timer og bliver fordelt

på alle mennesker, sådan at arbejdsløsheden bliver afskaffet.

Der bliver mange fordele ved dette kort. Det kan ikke sælges, man kan ikke snyde i skat, for den kan fratrækkes på forhånd, og der kan være trukket fra til ens uddannelse, skoling og til ens alderdom. Der bliver en standard for, hvor meget arbejde man skal lave. Det udregnes på computere. Hvis man vil have goder udover den standard, som er bestemt af ens normale arbejdstimer, så må man blot arbejde nogle timer ekstra. Men det bliver ganske billigt alt sammen, især når maskiner, computere, automatiseringen og robotter osv. bliver udviklet sådan, at praktisk talt alt tungt arbejde bliver udført af robotter. Det øvrige bliver udført frivilligt, og på den måde kommer enhver til at arbejde med sin hobby. Der bliver tvungne studiedage, hvor man kommer til at studere samfundsvidenskab og mange andre ting, som kan hæve kulturen til et meget højere niveau, end den er i dag.

Der er mange andre oplysninger i de afsnit eller kapitlet i bind I af Livets Bog. Jeg kan ikke give ret mange af disse oplysninger her, for jeg er 102 år gammel, og jeg har ikke kunnet læse og skrive de sidste 10-12 år, så jeg kan kun henvise til litteraturen, og så må mennesker jorden over lære disse tanker at kende, og det gælder selvfølgelig måske navnlig politikere. Men hvis ikke folket er udviklet, så er det heller ikke muligt at regere og styre det. Martinus beskriver i sine værker en hel verdensplan, hvordan det enkelte individ vil udvikle sig, og hvordan udviklingen vil ske fra dyr til menneske. Vi er ikke færdige mennesker, vi er kun halvt dyr og halvt menneske. De kommende alvorlige tider, det man kalder Domme-

dagen, vil med de ulykker og krige, der kommer til at finde sted, udrydde de sidste rester af den dyriske bevidsthed i det enkelte menneske, og derved kommer man meget lettere til at forstå principperne og såvel de åndelige som fysiske love. Det åndelige er det primære, og det fysiske er det sekundære.

For at forstå Martinus' værker må man altså acceptere, at mennesket lever evigt, at det reinkarnerer, og at det i reinkarnationerne høster, hvad det har sået, da vi er underlagt loven om årsag og virkning, ligesom vi også må forstå, at alt det levende kun vokser i form af udvikling. Alt skabes ifølge udviklingen, og hvad som helst vi peger på, er skabt ved udvikling. Det har et eller andet stadium af udviklingen, og mennesket befinder sig i øjeblikket på et stadium, der ligger mellem dyr og menneske.

Jeg vil i det efterfølgende lave en kort oversigt over hovedpunkter i Martinus litteratur:

Det jordiske menneske er som sagt et overgangsvæsen mellem dyr og rigtigt menneske. Det levende væsen er fuld af talenter og egenskaber, der er automatiske. Kredsløbene går fra mørke (vinter) til lys (sommer), og fra lys til mørke, og så er der nogle overgangsstadier.

Al skabelse foregår i kredsløb, og man kan også sige, at al skabelse foregår i tre stadier: et teoretisk stadium, et øvelsesstadium, og endelig et færdigt eller automatisk stadium. Det er den måde, Martinus beviser udødelighed på. Skabelsen begynder altså i mørket, i vinteren, og i overgangsstadiet kommer praktiseringen eller øvelsen. Dernæst kommer endelig lyset, sommeren, og det er det

færdige stadium. Men der er også en nedgang, for på et eller andet tidspunkt opløses enhver timelig skabelse, og så går det ned ad bakke, og det degenererer, og til sidst forsvinder det og er inde i mørket igen, og så kan man begynde på et nyt kredsløb.

Det, vi kalder udvikling, foregår igennem disse kredsløb inden i kredsløb. Overalt er vi underkastet årsags- og virkningsprincippet og flere andre principper, f.eks. perspektivprincippet. Vi sanser eller oplever på seks planer. Der er tre fysiske oplevelsesplaner: planteriget, dyreriget, menneskeriget (hvortil det jordiske menneske hører). Så er der tre åndelige oplevelsesplaner: det er visdomsriget, den guddommelige verden og salighedsriget. Det er navne, som Martinus selv har givet disse planer.

De energier, med hvilke vi sanser, er: instinkt, tyngde, følelse, intellekt, intuition og hukommelse. Intuitionen er blot den automatiserede analyseringsevne, og det betyder, at oplevelsen kommer direkte og altså uden om hukommelsen. Stor indflydelse på vor sansning og oplevelse har også det seksuelle polprincip, og det er det maskuline og feminine via specialvæsener enten som kvinder eller mænd. I planteriget er der to-polede væsener, dvs. væsenet er selvbestøvende. Senere deles det i han- og hunblomster, og så er det nødvendigt med en bestøvning, og denne fortsætter i dyreriget med, at der skal et andet væsen til at befrugte hunvæsenet. Der er mange analyser, vi ikke kan komme ind på her, f.eks. er der jegets analyse og mange andre specialanalyser, men dels forstår jeg det kun delvis, dels vil det fylde for meget at komme ind på det, og dels er det ikke nødvendigt i første omgang.

En-poletheden, og det vil sige specialvæsnerne, han- og hunvæsener som mand- og kvindevæsen, er under de-generation, og det vil sige, at vi igen er gået imod den dobbeltpolede tilstand, dvs. at man går tilbage til han- og hunvæsener. Menneskene vil efterhånden komme i denne fuldkomne balance, og så vil man elske begge køn, både sit eget og det modsatte køn. Dobbeltpolethed og homoseksualitet er således identiske begreber. Vi lever ifølge Martinus i de ulykkelige ægteskabers zone. Det viser sig i de mange skilsmisser og de mange ulykkelige parforhold. Vi lever i det hele taget i den mørke periode af spiralkredsløbet, som Martinus også kalder det dræbende principps epoke, dvs. at vi dræber ikke alene ved krige, men vi dræber millionvis af husdyr, køer, svin, høns, kyllinger og pelsdyr og meget andet. Man dræber ved sprøjtning, og man dræber med medicin, idet man søger at slå uheldige celler ihjel, og man dræber ved at misbruge sin organisme og drikke ting, som ikke har med sund drikke at gøre, dvs. med spiritus, og det samme gælder tobak.

Der er også et andet princip, der dræber mange mennesker. Det er det økonomiske system, det er pengesystemet, det er fondene og banksystemerne, der dræber mennesker. De dræber dem ikke altid helt, men mange mennesker går rundt og er halvdøde og ulykkelige under trykket af de økonomiske systemer. Martinus siger om pengevæsenet, at det dræber mange flere end nogen atombombe. Som værn imod disse ulykkelige tilstande har vi f.eks., at man udskifter pengesystemet med arbejdstimer som værdimåler. Det vil nok tage nogen tid, inden man får alle disse ting ordnet, men der er hjælp på vej. Der er også ting, som er ufuldkomne, det er den material-

stiske videnskab, som ikke anerkender nogen skaber bag det skabte. Men videnskaben og åndsvidenskaben vil komme til at udgøre én videnskab, sådan at mennesker kan alle lovene, og alle de fysiske såvel som de åndelige love bliver tilgængelige og letfattelige for enhver, sådan at man kan komme til at leve i overensstemmelse med disse love.

Med syndsforladelsen og tilgivelsen af de nedbrydende kræfter har religionerne også været i stand til at øge virkningerne af dette mørke princip. Religionerne har gjort meget godt og gør stadigvæk meget godt, men trosevnen er under degeneration, og der er et stort behov for virkelig viden, og det er den selvoplevede viden, der er brug for. Så væksten ud af det mørke princip er viden, virkelig viden, og at man indretter sin væremåde efter livets love, sådan at det hele ender i kærligheden til hinanden og til Guddommen.

Erkendelsen af Gud kan man også komme til igennem Martinus' kosmiske analyser. Trosevnen er som sagt under degeneration, derfor vil religionerne efterhånden have udspillet deres rolle, men det vil ikke sige, at det, som religionerne bygger på, nemlig visdommen, at den ikke er eksisterende. Den er stadigvæk levende, og den beskriver, som jeg allerede har været inde på, livslovene og væremåden, Guds væremåde m.v.

Så vil jeg nævne her til sidst, at det som visdommen virkelig bygger på, det er livets grundlov, det som Martinus kalder livsloven, dette, at du skal elske Gud over alle ting og din næste som dig selv, og at dette er alle loves fylde. Det sidste gør det meget lettere forståeligt, og det har jeg

allerede redegjort for i teksten ovenfor, så det er der, vi skal ende. Vi skal ende med at elske Gud over alle ting og vor næste som os selv. Dermed skabes der et idealsamfund, hvor administrationen af værdierne bliver ligeligt fordelt, og som på det tidspunkt findes i rigelig mængde, for der er fortsat rigelige ressourcer i jorden og i naturen. Der er altså en rigtig fordeling af værdierne, og så er der det, at alle mennesker kommer til at elske alle levende væsener. Derved bliver det et virkelig lykkeligt harmonisk verdensrige. Den fra dyrene nedarvede kærlighed er på det tidspunkt trådt i baggrunden. Vi er derfor nu borgere i det rigtige menneskerige, og vi vil nu efter at have levet i millionårige epoker gå videre i andre åndelige zoner, som vi slet ikke kan forestille os i dag.

Men det er ikke nok at elske sin næste, man skal også tilgive. Mennesket vil til enhver tid stå på toppen af sine erfaringer, og de erfaringer har det fået gennem årtusinder. Når vi yderligere husker, at mennesker udfører deres arbejde så godt de kan, så har vi her den bedste basis for tilgivelse.

Som det fremgår, vil det fremtidige samfund være meget mere harmonisk end det nuværende rå forretningsprincip. Det er alt sammen nye tanker som kommende samfund skal bygge på, og er således en ny vejledning for borgere såvel som for politikere.

Tage Buch / 2014

Efterfølgende 'åbne brev' har jeg valgt at medtage her, fordi Tage kommer ind på så mange generelle ting. Jeg har dog tilladt mig at udelade enkelte ting, hvor Tage kommer ind på meget specifikke emner og har kun medtaget, hvad jeg anser for at have almen interesse. Jeg har også givet artiklen overskriften. /ps

Gud er blevet borte

Der er utrolig uro ude i verden. Til hjælp for at finde roen og at finde freden har Guddommen hele vejen igennem ledt menneskene. Her i den vestlige verden er det Det Gamle og Det nye og nu sidst Det Tredie Testamente, der er vejledning for menneskene. I Det Tredie Testamente, navnlig i Livets Bog, findes løsningerne og forklaringerne på alle problemer, og derfor må vi benytte Det Tredie Testaments kosmiske analyser. Det nye her er, at menneskene må gå ind under sig selv og selv tage ansvar for alt, hvad de laver, siger og tænker. Tidligere var det sådan, at man havde ansvar over for en menneskelig skikkelse som verdensgenløserne, såsom Jesus og de andre store.

Det nye er, at nu er der ikke mere noget mellemlid, nu henvender vi os direkte til Gud. Det, der sker, er, at mennesker, mange mennesker, også dem, der er interesseret i Martinus Sag, ikke har vænnet sig til denne nye situation, men man har vænnet sig til, at Gud er langt borte og næsten er utilgængelig. Når man ikke har et personligt væsen at bede til, men ligesom beder ud i luften, så er det vanskeligt at bede til Gud. Først når man får hele verdens-

billedet og bliver klar over, at man lever, røres og er inden i Guds organisme og bevidsthed, så forstår man, at man kan henvende sig til ham når som helst.

Men dét er ikke rigtigt gået op for menneskene endnu. Gud er ligesom blevet borte. Gud er glemt for mange mennesker. Derfor sker der også det, som der skete lige efter Martinus død, hvor et rådsmedlem siger: *“Nu er det os, der bestemmer.”* Og ingen fejltagelse kan være større!

Men ikke nok med, at denne store afstand til Gud har gjort, at man ikke alene har glemt Gud, men man har også glemt de anvisninger, som Gud har givet os igennem Det Tredie Testamente. Dér er det videnskabeliggjort, at *tilgivelse* er absolut nødvendig for at få fred i verden og for at få fred i vort eget sind.

Man kan henvende sig direkte til Gud og få svar direkte fra Gud. Men mange har som sagt glemt Guds eksistens.

Nu er der det, at Gud er langmodig, og det, man ikke har fået gjort rigtigt den ene dag, kan man rette på den næste. Derfor må vi alle bede. Og vor bøn må være *ydmyg*, for som Martinus siger i ‘Vejen til indvielse’, så er ydmyghed nøglen til visdommens port. Vi er alle lige for Gud, vi er alle ligeværdige. Ingen kan sætte sig til dommer over andre mennesker. Ingen kan bestemme over andre mennesker i denne nye verdensorden.

Til slut vil jeg tilføje følgende lille historie: Vi skal vide, at Gud er nær, og at også Martinus er så nær, at han på mange måder vejleder de mennesker, der arbejder på at udbrede hans Sag. Han viser sig og vejleder bl.a. ved

hjælp af drømme. I en nylig drøm stod Martinus i en hvid præstelig dragt. Han havde et bind af den genoptrykte udgave af den oprindelige Livets Bog i hånden og stænkede vievand på den. Dermed viste han, at han velsignede det arbejde, der var gjort. Han viste samtidig, at der ikke var sket nogen overtrædelse af instituttets copyright, for copyrigheten er ganske uanvendelig i en situation, hvor mennesker af kærlighed til hans Sag arbejder gratis og uegennyttigt for at udbrede kendskabet til åndsvidenskaben.

Så ikke nok med at vi skal vænne os til at tale Guds sprog, men vi skal først og fremmest også vænne os til at bruge den logik, der står i Det Tredie Testamente, som jo er livets egen logik. Derudover må vi alle – og også alle inden for Martinus Sag – forstå nødvendigheden af at bede til Gud. Lad mig her gengive en lille enkel bøn, som Martinus har indstiftet. Det er en ny bøn, hvor han har lært os at sige:

*Fader vor, du som er i himlene.
Jeg beder om, at din vilje må ske i mit liv
hele denne dag og nat.
Jeg beder om,
at der må blive lagt hindringer i vejen dér,
hvor jeg ikke må komme,
og at der må blive åbnet en vej,
dér hvor jeg skal komme.*

Tage Buch
Nykøbing Sj. / 2013

Blandt Tages mange papirer fandt jeg nedennævnte, og det kunne se ud, som om det er tanker, han gjort sig og har nedfældet på et stykke papir. Da han kommer ind på essentielle områder vedrørende Martinus' Sag, har jeg valgt at tage det med i hans bog. /ps

Vi er alle lige

Martinus har nu bedre kræfter til at tage del i sagens førelse efter vel overståede sygdomsperioder. Han vejleder derfor gennem sine ønsker. Hans vilje er lig med Guddommens vilje, og det er derfor ikke hans diktat, men Guddommens plan han søger at føre ud i livet: Han sidder derfor ikke 'på nogen skattekiste', men søger at bibringe os sin egen viden om livet, sin egen viden om forsynets eller Guddommens planer for menneskehedens udvikling.

Af de ting, som jeg har hørt vedrørende hans ønsker og den 'struktur', som han ved forskellige lejligheder har talt om, er der 3 punkter, som er væsentlige:

1) Martinus ønsker, at unge kommer ind i hans sag som foredragsholdere. De skal derfor også med i planlægningen i 'undervisningsgruppen'. Der skal ikke lægges dem hindringer i vejen. Kriteriet er, at de har lyst og mod til at forsøge. Der skal ikke være nogen censur, intet udvælgelseskollegium, livet selv censurerer (publikum afgør). Vi bør selvfølgelig tale med de unge og gøre dem klart, at foredragene må være af en vis kvalitet, idet de er offentlige, og der tages entré for dem. De ældre bør støtte og inspirere de yngre.

2) Vi er alle lige. Det er ikke nok, at vi alle er dus, som Martinus mener, vi skal være. Vi skal være lige på den måde, at der ingen overordnede eller underordnede er inden for sagen. Der kan ikke komme noget diktat 'fra oven'. Heller ikke bestyrelsesmedlemmer er noget 'særligt'. Ligesom Martinus søger at bringe Guds plan til udførelse, er det alles sag at bringe Martinus' vejledning og ønsker videre, som den naturlige og organiske udvikling, som Martinus ser, og som han har beskrevet den og mundtligt meddelt os. Vi er derfor lige. Vi skal ikke søge stillinger eller særlige positioner indenfor sagen, men vi skal udføre funktioner, som ikke giver os nogen forret eller særstilling, magt over andre, ret til at diktere osv. Vi skal altså være venner, som Martinus siger det, men undgå at danne klikker eller skabe sig særligt omdømme hos andre. Derfor er det også naturligt, som Martinus ønsker det for bestyrelsens vedkommende, at der skal ske en rotation, en bestandig udskiftning af mennesker på særlige positioner, f.eks. formandsposten, som kun skal beklædes eet år (sidste år, man er i bestyrelsen). Denne rotation skal også foregå i grupperne, således at den, der 'samler trådene' og repræsenterer grupperne, ikke er den samme i en længere årrække. Denne repræsentant for gruppen har heller ingen særlig myndighed, men afgørelserne er gruppens, men 'afgørelserne' vil altid blive dette at lægge dem så tæt op ad Martinus' ønsker, tanker og 'struktur' som muligt (dvs. Guds plan).

3) Martinus ønsker en mere alsidig behandling af sine analyser end hidtil. Han mener, at der er mange emner, der aldrig bliver behandlet, og siger, at der er tusinder af emner for foredrag i hans bøger (se blot registret i bøgerne). Han ønsker mere inspirerende foredrag,

afrundede helheder, som kan stå, uden at man henviser til foregående eller efterfølgende foredrag. Vi skal derfor nok ikke lægge vore planer for faste, men udarbejde løsere planer for kommende sæsoner og lade Martinus give sit syn herpå og vejledning med hensyn til emner. Udover foredragene kan man så lave kurser i kosmologien på andre end foredragsaftenerne, og på forhånd lade folk indtegne sig til dem, sådan at man også giver hele verdensbilledet for dem, der ønsker det.

Det er vigtigt, at vi bliver venner. Vi er jo lige. (Venskab trives heller ikke, hvor der er overordnede eller underordnede.) Sagen bliver bremset af strid og uenighed. Edith Stauffer fra U.S.A. undrede sig over, at vi ikke var kommet længere i betragtning af, at vi havde arbejdet siden 1935 i feriebyen. Uenigheden har sinket arbejdet, men selvfølgelig givet os erfaringer, som var nødvendige, og som der også var taget højde for i Guds plan. Men uenigheden skal ikke vedvare, vi skal blive venner i fremtiden, hvorfor så ikke nu? Uenigheden vil automatisk forsvinde i det øjeblik, vi beslutter os for at udføre Guds plan, som – jf. det ovenstående – er det samme som Martinus' ønsker, tanker og kosmiske analyser nedfældet i hans værker.

Tage Buch / 1977

*I denne artikel trækker Tage en direkte linje fra den materielle videnskab og frem til åndsvidenskaben, som den åbenbares for os i Det Tredie Testamente. Åndsvidenskab bygger på kærlighed, for først når dette sker, vil vi opleve himmeriges rige her på jorden for alle mennesker.
(Den Ny Verdensimpuls 5/2013)/ps*

Jesus og Martinus må tages alvorligt

Det Tredie Testamente er deres fælles projekt

Åh, hvor er vi altså dumme! Hvor er vi altså dumme alle sammen! Ja, sådan tænker jeg, men Martinus ville nok udtrykke det på en anden måde. Han ville sikkert sige, hvor er menneskene endnu uvidende.

På et tidspunkt hvor Martinus hørte, at der var nogle, der syntes, at hans bøger var vanskelige at gå til, sagde han, at det var hans stil at skrive sådan, og at analyserne navnlig var skrevet for de kommende slægter. Alligevel har mange mennesker troet, at det var rimeligt at rette i hans bøger, idet sproget var så vanskeligt. Men det er ikke sproget, der er vanskeligt. Det er menneskenes forståelsesniveau, der er så ringe, at det er svært for dem at læse. Og sådan er det også den dag i dag. Engang efter sin indvielse fortalte Martinus – formodentlig med et glimt i øjet – at han ikke behøvede at tage til Afrika, hvor han ellers havde tænkt sig at rejse ned og hjælpe de indfødte, for han var jo allerede landet blandt de indfødte!

Og ja, vi må nok konstatere, at vi fødes ufuldkomne, og vi dør ufuldkomne. Vi forstår ikke at samarbejde om vor

fælles sag, og vi mangler tolerance og forståelse for venskab med hinanden. Først når vi har vilje til at forstå hinanden, kan vi sammen arbejde hen imod at få stablet et himmerriges rige på benene. For at nå dertil skal vi bruge og indarbejde de kosmiske analyser, for de er vejen til løsningen af problemerne. Martinus har gjort alt, hvad han kunne for at gøre tiden efter sin bortgang lettere for os. I næsten 10 år fortalte han, hvordan Instituttet skulle ledes, idet han samtidig kommenterede mange hverdagsagtige problemer på rådsmøderne — alt sammen noget, der tjente som eksempler på en kærlig væremåde. Martinus har på den måde i al stilhed lagt en plan for reorganiseringen af ledelsen af Instituttet, så det får en form, hvor det er mere i overensstemmelse med de kosmiske analyser. Men det er klart, at hvis man ikke forstår analyserne, så er der ikke mulighed for at forstå, hvordan Instituttet skal ledes. Hvis vi havde forstået den vej, som Martinus viste os, var vi ikke kommet ud i alle de problemer, som vi nu står overfor.

Man har haft for lidt respekt for Instituttets love, fordi man ikke har vidst og heller ikke har gjort sig klart, at det er kosmiske love, det er evige love, og dem kan man ikke afvige fra. De ligger gemt i naturen og i al den litteratur, Martinus har skrevet. Det er som sagt kosmiske love, og derfor drejer det sig for os om at komme til at lære at tænke kosmisk. Og det vil også sige kærligt! Som situationen er nu, betyder det, at der ikke kun bliver brug for, at alle strammer sig an, men der bliver også brug for megen offervilje i de kommende år, dels for at rette op på det, der er gået galt, dels for i det hele taget at få Martinus og Jesus frem i rampelyset. Martinus og Jesus er et team, som Gud har indsat for at regulere og styre udviklingen

her på kloden, sådan at den går fra at være et dyrerige og til at blive et rigtigt menneskerige. Martinus og Jesus er uundværlige for hinanden. Det var Martinus' mission at forkynde kristendommen i en videnskabelig form, men hvis der ikke havde været nogen Kristus og ikke havde været nogen kristendom, havde der ikke været noget at videnskabeliggøre. Så de to er ganske uundværlige for hinanden, og det er værd at tænke på, hvor meget de begge har ofret. Men det er også værd at tænke på, hvor stor offervilje der sidenhen har været, hvor bl.a. her i landet Erik Gerner Larsson og Mogens Møller har brændt for at udbrede de kosmiske analyser uden hensyntagen til, hvad de måtte give afkald på. For dem var lønnen det at se den glæde og den betydning, som de kosmiske analyser fik for andre. Så dette er en opfordring til, at andre fortsætter denne kurs, således at Det Tredie Testamente kan komme ud i verden.

Vi må forstå, at der med de kosmiske analyser er tale om en verdensgenløsning, og verdensgenløsningen kommer ikke af sig selv. Det er nødvendigt, at der kommer mennesker, i hvem det brænder for at få disse tanker ud i livet. Det drejer sig ikke bare om at få en behagelig sommerferie, en behagelig undervisning, dejlig mad og underholdning og alt det, men om at få en sommerferie, hvor man føler, at man kommer til en skole i kosmisk videnskab, og at der her arbejdes med et alvorligt studium. Studiet af de kosmiske analyser lærer os, at åndsvidenskaben ikke er videnskab uden også at være kærlighed. Derfor er kristendommen ikke fuldendt uden videnskaben, og videnskaben er ikke fuldendt uden kristendommen.

I denne artikel gennemgår Tage menneskets universelle bøn til Gud og forklarer i al sin enkelthed, hvad det egentlig er menneskene beder om i denne bøn. Men netop når menneskene også forstår og mener, hvad de beder om, så siger Martinus, at netop dét vil føre til bønghørelse for bønnen er en kraftkilde.

(Kosmos 16/1971)/ps

Fader Vor – set som et kredsløb

Fader Vor

Bønnen har sin egen lange udviklingshistorie, der rækker lige fra dyrets angstskrig via jordmenneskenes mere eller mindre primitive eller fuldkomne ordformer og frem til den nære, fuldkomne, daglige eller permanente kommunikation i samvær med Gud.

Bøn anvendes indenfor alle religioner. En af kristendommens store forkyndere, Paulus, skriver i et brev til sine venner i Filippi om ikke at bekymre sig: *“Lader i alle ting eders begæringer komme frem for Gud med påkaldelse, bøn og taksigelse.”* Jesus selv taler mange steder om bøn og indstiftede den globale bøn Fader Vor.

Ifølge Martinus er denne bøn den mest fuldkomne måde at henvende sig til Guddommen på. Når den er fuldkommen, må den beskrive et kredsløb. Kredsløbet er et generalprincip i livsoplevelsen. Et fuldkomment kredsløb begynder og slutter samme sted, og Fader Vor er ingen undtagelse. Det følgende er et forsøg på at vise dette kredsløb.

Påkaldelse

Man påkalder først Gud, idet man siger *'Fader Vor'*. Bønnen gælder altså den enkelte såvel som helheden, hele menneskeheden. Efter påkaldelsen lyder det: *'Du som er i himlene'*, dvs., du som er i alt og overalt i verdensaltet, du som er iboende i hvert eneste levende væsen og al materie. Vi er alle enheder i verdensaltet, som er Guds organisme og bevidsthed. 'I Ham lever, røres og er vi'. Nu ved vi, hvem vi henvender os til, og vi ønsker lydhørhed hos Gud.

Bønnens indhold

Dernæst lyder det: *'Helliget vorde dit navn'*. At Guds 'navn' må blive helliget betyder, at vi beder om virkeligt at komme til at forstå Guds væremåde, forstå den fuldkommenhed, hvormed verdensaltet styres og ledes ved Guds alvisdom, almagt og alkærlighed. Resultatet af denne styrelse er dermed, at 'alt er såre godt'. Vi beder om, at vi selv og efterhånden også alle andre mennesker må komme til at forstå, at Gud er fuldkommen, trods det tilsyneladende kaos i verden. Når vi beder om, at Guds navn må blive helliget, er det altså ikke blot 'navnet' eller ordet 'Gud', men det er hele Guds virke, skabeevne, skønhed og kærlighed, vi ønsker at forstå, værdsætte eller prise. Hvis vi ikke helliger Guds navn og ikke har tillid til Hans ufejlbarlighed, hjælp og kærlighed i alle situationer, har vi ikke noget godt udgangspunkt for efterfølgende bønner til Ham.

Men har vi denne tillid, kan vi bede *'Komme dit rige'*. Det er jo forudsagt i Bibelen, at der skal skabes et Himmeriges rige' på Jorden, et rigtigt menneskerige, hvor mennesker kan leve i fuldkommen fred, glæde og lykke, i et harmo-

nisk samvær med Gud og næsten, i en varig fred. Vi beder om at dette rige må komme og blive til virkelighed. Og vi tilføjer: *'Ske din vilje, som i himmelen, således også på Jorden'*.

'Himmelen' er det allerede eksisterende rigtige menneskerige bestående af fuldkomne væsener, der er langt foran os i udviklingsspiralen, og vi beder altså om at få viden om Guds vilje, livets love og principper, og at den vejledning, vi kan få fra dette rige, må tilflyde os, således at vi selv kan medvirke til at dette himmeriges rige kan blive en realitet her på kloden.

Den næste bøn lyder: *'Giv os i dag vort daglige brød'*. Dermed beder vi først og fremmest om, at vi må få dækket vore daglige fornødenheder, såsom føde, klæder, husly osv., således at vi kan holde vort fysiske redskab og sanseapparat fuldt funktionsdygtigt. Uden kroppens sundhed og velvære kan vi ikke medvirke til skabelsen af himmerigets rige, men vil være hæmmede i vort skabende arbejde. Vi beder om dagligt 'brød', men Jesus siger jo, at 'mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, som udgår igennem Guds mund. 'Ord, der udgår af Guds mund, er således Livets tale, alt hvad vi oplever, ser, hører, føler og erfarer gennem livets henvendelser til os. Vi beder om at blive stimuleret i vort arbejde, men også om, at vi må modtage de opgaver, udfordringer, lidelser og besværligheder, der er nødvendige for erfaringsdannelsen og dermed for vor mentale vækst. Både teoretisk og praktisk vejledning, således at vi hver især kan udvikle os, som skabelsesberetningen udtrykker det, til at blive 'mennesket i Guds billede efter Hans lignelse' og dermed retmæssige borgere i dette kommende rigtige

menneskerige på Jorden. Uden at have 'bryllupsklædningen' på kommer vi ikke ind i dette rige. Som ufuldkomne ville vi heller ikke have nogen glæde af at være mellem lutter fuldkomne. Vi må altså uddanne os i at blive rigtige mennesker, fremme de menneskelige og hæmme de dyriske eller ufuldkomne sider i vor mentalitet og væremåde.

Livet bliver på den måde en eksperimenteren, en læretid, idet vi ikke uden øvelse kan opnå humane evner og udvikle større følelse og intelligens. Denne eksperimenteren medfører, at vi uundgåeligt begår fejltagelser og kommer til at såre, skade eller bibringe andre levende væsener lidelser og besværligheder, trods vore ønsker om det modsatte. Vi ihukommer Paulus' ord 'Det gode jeg vil, gør jeg ikke, og det onde jeg ikke vil, just det gør jeg'. Når vi sådan ufrivilligt kommer til at skade andre, har vi brug for tilgivelse, ligesom vi også selv må lære at tilgive andre, der i deres forsøg på at ændre dem selv og verden, er kommet til at tilføje os ubehag og vanskeligheder, derfor beder vi i den næste sætning *'Forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere'*. Vi har behov for tilgivelse for vore overtrædelser og for at lære at tilgive alle andre, hvad ondt og ubehageligt de end kommer til at tilføje os. Og vi må så heller ikke undlade at sige tak for alt det gode, som vi samtidig modtager af livet gennem vore medmennesker.

Den sidste virkelige hindring eller gene kommer ikke udefra fra de andre, men fra os selv, fra vort eget indre. Når vi som Paulus ikke gør det gode, vi ønsker, men ofte gør det modsatte, skyldes det vor vanebevidsthed eller at det dyriske, egoistiske i vore sind er en millionårig auto-

matfunktion, medens det menneskelige kun er i sin spæde vorden. Vi overvældes gang på gang af disse ikke-menneskelige automatfunktioner og af senere tillærte vaner og tilbøjeligheder, der let tager overhånd, og derfor beder vi i den næste bøn *'Led os ikke i fristelse, men frels os fra det onde'*. Vi beder altså om, at vi ikke må gentage igen og igen alle de fåbelige eller fejlagtige vaner og dermed skade andre og os selv ved at gøre de ting, som vi udmærket rent teoretisk ved, vil bringe os ulykke eller ubehag, da vi jo høster, som vi sår. Vi ønsker at blive fri af 'det onde', alle de ubehagelige virkninger, som bliver resultatet af den fejlagtige væremåde overfor andre og livet.

Kredsløbet

Vi ender så, hvor vi begyndte, i Guds storhed. Kredsløbet er sluttet. Det ser derefter således ud: Vi henvender os til Gud og anerkender hans storhed, fuldkommenhed, renhed, alvisdom og alkærlighed. Vi ønsker, at Hans rige kommer, og at vi selv kan uddanne os til at blive værdige borgere i Guds rige på Jorden, at vor vilje må komme i overensstemmelse med Guds vilje, og at Hans vilje må ske i det kommende verdensrige. Vi ønsker, at vort liv og organisme bliver opretholdt, og at vi får den åndelige og fysiske føde, der er nødvendig. Ligeså beder vi om, at vi i vor uddannelsesperiode må blive tilgivet, hvad vi måtte forvolde af såkaldt ondt mod vor næste, og endelig at vor vanebevidsthed ikke fortsat må dominere vor adfærd, men at vi bliver frigjort af 'det onde', og at vi, trods tilbageslag, holder fast ved ønsket om at gøre 'det gode'.

Lovprisning eller taksigelse

Endelig vender vi så tilbage til Guddommens storhed

igen, hvor vi siger *'thi Dit er riget, magten og æren i evighed. Amen.'* Vi anerkendte i begyndelsen, at 'alt er såre godt', og at Guddommen dermed skaber fuldkomment i sit eget rige, verdensaltet. Nu bekræfter vi, at riget er Hans, og at magten, hvormed verdensaltet styres, er Hans, og at æren for denne fuldkomne styrelse af verdensaltet ligeledes er Hans. Hvis ære skulle det ellers være? Og i og med at vi anerkender Guds fuldkommenhed og perfekte alkærlige væremåde i al skabelse i verdensaltet, anerkender vi samtidig, at vor organisme er Guds, idet vi har modtaget materialet til opbygning af vor organisme fra Gud. Vor lærdom eller erfaringsdannelse har vi ligeledes fra Gud igennem livets tale. Den teoretiske vejledning og visdom, som vi gennem vor lange udvikling ned gennem tiderne har modtaget fra de store vise, er alt sammen fra Gud, og så må også det lidet eller meget, vi selv frembringer, ligeledes være af Gud. Og dermed er også her æren Guds alene.

***

I sin lille bog 'Bønnens Mysterium' anvender Martinus udtryk som tankekoncentrationer eller meditationsobjekter om bønnens enkelte sætninger. Disse danner som vist i det ovenstående – ikke en tilfældig række sætninger, ikke blot en remse – men et virkeligt kredsløb, hvor den ene tankekoncentration danner et trin eller led i dette kredsløb og tillige er en forudsætning for den efterfølgende.

Formålet med denne bøn og andre bønner kan aldrig være at formå eller påvirke Guddommen til at ændre noget ved sin indstilling overfor os, idet Han jo er fuldkommen, men derimod at vi selv efterhånden må ændre os

selv og komme til at forstå, lovprise eller takke og især efterfølge Gud i Hans væsen og væren, således at vi slutelig bliver i samme kontakt og overensstemmelse med Ham på samme måde, som vore organer og celler i vor organisme er i kontakt med os, og uden hvilken kontakt hverken de eller vi vil kunne opleve et harmonisk eller lykkeligt liv.

Bønnen alene kan dog ikke garantere den fuldkomne og varige lykke. Kun bønnen i forbindelse med kosmisk viden og visdom kan – trods lidelser i kød og blod – ‘holde sorgens og bekymringernes mørke borte fra sjæleområdet,’ skriver Martinus. Det vil så sige, at vi foruden fuld forståelse i denne globale bønns indhold tillige må tilegne os Det Tredie Testaments kosmiske analyser, et overblik over det evige verdensbillede, før vi kan opnå glæden og lykken i sammensmeltningen med Gud.

Tage viser i den følgende lille artikel, hvordan menneskets lidelser bliver til skøn livserfaring, som vi meget gerne må øse ud af. I årenes løb har Tage skrevet mange små artikler til Martinus' tidsskrift Kosmos, og her følger en rigtig lille perle. (Bragt i Kosmos 1949 nr. 7)/ps

Perler

Når livet går dig imod, når det har såret dig dybt og smertet dig, hvad gør du da? Råber din smerte ud – former dit svar i skrig? Beklager dig – eller betror dig? Ja, sikkert – det gør vi for det meste, og dog er det ikke den bedste løsning.

Nu taler jeg til dig som en ven. – Jeg har skreget som du, når det gjorde ondt – i den retning er vi lige, men jeg tror, du er enig med mig, når jeg siger, at det kan gøres på en bedre måde.

Når skrig og beklagelser er dig på læberne så prøv og stands dem, sørg for at blive ene, gå ud i naturen eller spil på dit instrument, mal på dit lærred, gør et andet menneske en tjeneste eller pas blot din daglige dont – gør et eller andet – og skrig ikke.

Udsæt skriget og giv livet et andet svar, for at du må svare på livets tale er klart. Når du har isoleret dig – eller – hvad der er bedre – blot isoleret din smerte og samtidig lever udadtil, som om intet var hændt, vil såret læges, og svaret til livet efterhånden dannes i dig. Se på muslingen, hvad gør den, når livet har såret den med en lille skarp

sten under dens skal. Den lukker sig måske for en tid – den læger sit sår i stilhed, for den har end ikke evne til at skrige, og smertens genstand klæder den i det skønneste stof, således at de skarpe kanter ikke sårer den mere. Muslingen fremhæver ikke stenens skarpe kanter – så ville smerten også vedvare, men iklæder den ædel materie, glat og skinnende, og som svar til livet giver den – ikke et skrig – men en strålende perle, der fryder og forskønner dens omgivelser. Det er en naturlig evne hos muslingen, at den ikke støder smertens genstand ud og giver sin lidelse luft – men at den skaber en varig og værdifuld skønhedsåbenbaring af den.

Og hvad kan vi gøre, om vi vil ligne muslingen i dens måde at svare livet på? Ja, hvad kan vi gøre? Beholde vor smerte hos os – passe vort daglige arbejde – ikke skrige, ikke beklage os eller betro os, men have tålmodighed – give smerten tid til at forædle sig. En dag er lidelsen moden til skønhed, og vi kan give den fra os som rig livserfaring. Det kan ske i et digt, det kan være prosa – en gave i rette tid, et smil til den, der trængte til det netop da, et håndtryk til den, der havde en sorg, hvor ord ikke kunne hjælpe, eller måske blot en almindelig ændring i væremåde til glæde for vor næste.

Og den, der bibragte os smerten, nærer vi ikke bitterhed imod – han eller hun var forsynets redskab i den specielle påvisning af et af vore ufærdige områder i sindet. Vor sympati for ham – forståelsen af, at han ikke kunne handle anderledes – og taknemlighed mod forsynet, at vi på den måde lærte det, vi manglede i lærdom, har for længst taget brodden af det, der smertede.

Smerter og lidelser skal ikke forherliges – vi skal selvsagt undgå dem, om vi kan, men er det ikke muligt, lad os så tage dem til os, og når tid er – som muslingen – give dem fra os igen omformet i koncentreret, afklaret livserfaring – som en perle. Og mange vil kunne komme til at glæde sig herover, også vi selv, thi er den ædel, vil den have større holdbarhed og varighed end den fysiske perle – den en gang skabte erfaring vil man til stadighed kunne øse af.

Derfor – ved du med dig selv, at du har skabt en perle – så vær ikke karrig – du kan vise den frem – eller give den helt fra dig, men lad den i hvert fald blive til glæde for den ene eller de mange.

Pia Hellertz fra Sverige besøgte i 1997 Tage for at lave et interview med ham. Pia Hellertz sendte efterfølgende den færdige tekst til Tage for hans godkendelse, men Tage var skuffet over den, fordi indholdet fokuserede alt for meget på ham og ikke på Martinus. Derfor ønskede han ikke artiklen offentliggjort. Men da Tage og jeg gik i gang med at skrive hans biografi, blev vi enige om alligevel at bringe den i hans bog. /ps

Tage Buch

– 60 år i kosmologiens tjeneste

Af Pia Hellertz – 1997

For nøjagtig 60 år siden, han tror, det var i 1937, hørte han for første gang tale om Martinus' kosmologi. Han var 26 år, og det var bare 16 år efter af Martinus havde fået kosmisk bevidsthed og omkring 5 år efter, at Livets Bog I udkom. Da jeg besøgte ham, er der gået nøjagtig 16 år, siden Martinus afsluttede sin mission og overlod det fortsatte arbejde med udbredelsen af kosmologien til os.

Tage Buch er fortsat aktiv i sit arbejde med kosmologien. Han fylder 86 år til sommer, og hans hustru Margrethe eller Sysse, som hun kaldes, fylder 82 år. Tage siger, at det er takket være Sysse og hendes madlavningskunst, at Martinus så ofte og så gerne besøgte deres hjem.

Martinus havde brug for et sted, hvor han kunne slappe af, et sted at 'parkere sin krop', som han udtrykte det. Og Sysse siger, at det er takket være Tage, at hun var så heldig

at være så nær Martinus og hans tanker i alle de år. De er virkelig et farverigt, inspirerende og meget hyggeligt ældre par.

Jeg ville interviewe Tage. Mit danske er ikke det allerbedste, men takket være at Tage og Sysse har deltaget i kurser på Kosmosgården i Varnhem, så vidste jeg, at han talte svensk-dansk på en måde, så jeg ville forstå det. Derfor vovede jeg at skrive og bede om et interview med ham. Han, som var ved Martinus' side i så uhørt mange år, han, som kom med, når Martinus og hans venner gik i biografen, han, som kunne fejre juleaften med Martinus i mange år, han, som kunne tilbringe næsten hver lørdag aften sammen med Martinus, ja, flere aftener om ugen de sidste år, Martinus levede.

Aftenen, den 6. marts i år (1997) mødte Tage og Sysse mig på jernbanestationen i Nykøbing Sjælland. De byder på en dejlig suppe, og jeg føler mig velkommen. Jeg starter båndspilleren og stiller endelig de spørgsmål, jeg havde set frem til at stille. Hvordan føltes det at have en verdensgenløser til at sidde og sove foran tv'et i sin sofa? Hvordan fungerer en verdensgenløser i det virkelig liv? Hvad gør man, og hvad siger man med et kosmisk bevidst menneske i sin stue? Blev Martinus for resten nogensinde vred? Hvordan fungerer et menneske (praktisk), som siger, at det elsker menneskeheden? Om nogen kunne svare på disse spørgsmål, så måtte det være Tage Buch, tænkte jeg.

Når 'Talsmandens' mission var fuldbragt

Det var til Tage og Sysse, at Martinus ringede natten mellem den 4. og 5. marts 1981, da han efter at være faldet ikke kunne rejse sig igen. Tage fortæller, at de måtte

bryde ind i lejligheden, fordi Martinus havde sikkerhedsskæder på. Der fandt de ham liggende på gulvet. De ringede efter en læge og en ambulance. Fire dage senere, på den internationale kvindedag, den 8. marts, forlod Martinus sit jordiske liv og en mission, som vi i dag endnu ikke til fulde kan forstå omfanget af, var fuldbyrdet. Et verdensbillede, var blevet præsenteret, hvis lige hverken før eller siden kommer til at se dagens lys på vor planet – hvis Martinus har ret. Verdensbilledet, 'Talsmanden, den Hellige Ånd' (Joh. 14.26 og 16,7-14), var blevet givet os, så det kunne give dét, som Jesus ikke kunne give til datidens mennesker, den fantastiske løsning på livsmysteriet.

Jeg spurgte naturligvis Tage, om han nogensinde havde tvivlet på, at Martinus' mission var 'Kristi genkomst', 'Talsmanden, den Hellige Ånd'. "*Aldrig nogensinde,*" svarede han. Han havde ganske vist ofte stillet kritiske spørgsmål, for ellers havde han jo været 'en troende', men Martinus' verdensbillede havde lige så tit givet de tilfredsstillende svar. Han fortæller, at han en gang holdt et foredrag om livet og evigheden, hvor han kom frem til 7-8 forskellige argumenter for, at livet er evigt. Det var en måde han brugte for selv at trænge ind i spørgsmålene på og at overbevise sig selv.

Hvem er da Tage Buch?

Tage blev født år 1911 og voksede op i et præstehjem i Odense, Danmark, som det mellemste barn i en flok på 5. Moderen døde, da Tage var 10 år, og en faster tog sig af børnene. Faderen var indremissionsk, hvilket indebar, at mange ting, som var naturlige for almindelige mennesker, ikke var tilladt i familien. Børnene blev opdraget med

synd og skyld, helvede og fortabelse. Dette prægede både religionen og det daglige liv. Tage mindes, at faderen kunne blive kaldt ud midt om natten for at døbe et nyfødt barn, for hvis barnet døde uden at være døbt, så ville det havne i helvede. Disse tanker gennemsyrede alt i Tages barndom, husker han.

Tage 'blev aldrig til noget' ...

"Jeg fik aldrig nogen eksamen," siger Tage. Han blev først kontorlærling i en engroshandel, som handlede med korn- og foderstoffer, tømmer o.l. (kontorassistent) og gik på handelsskole om aftenen og uddannede sig. På et tidspunkt gik han til sprog og var tre måneder i England og lærte at tale engelsk. Han arbejdede som bankmand i mange år. Egentlig mener han, at han ikke havde noget bevidst mål i livet, andet end at han *"gik fra det ene til det andet"*.

Da Tage var ung, ønskede han inderligt, at han havde levet på Jesu tid, så han havde kunnet få svar på, hvad der egentligt var rigtigt og forkert. Han følte, at faderens religion ikke var helt rigtig. Han havde slet ikke forestillet sig, at han rent faktisk ville komme til at leve så tæt på den nye verdensgenløser, ham, der ville komme og forklare alt det, som Jesus havde sagt, med intellektuelle og troværdige argumenter.

Martinus til Odense

De var en gruppe på 10-12 unge i Odense, der holdt sammen og gik lange ture, drak øl og talte om alt muligt. De var spejdere alle sammen. En spejderleder anbefalede et foredrag, og Tage og hans ven Henning Laug gik derhen og hørte det. Det var i 1936 eller 1937, Tage husker det

ikke nøjagtigt. Foredragsholderen hed Erik Gerner Larsson. Han viste nogle mærkelige symboler og talte om ting, som var svære at forstå. Han talte om, at livet var evigt, om reinkarnation, og at døden ikke var en afslutning. Det lød så spændende, at Tage og Henning fortsatte med at gå til foredragene. De talte med hinanden om meningen med tilværelse og var åbne over for de forklaringer, som Gerner Larsson gav.

Gerner Larsson kom til Odense en gang om måneden og holdt foredrag. En eller to gange om året kom Martinus selv. Der var omkring 20-30 personer til disse foredrag. Dengang var Tage ansat i en bank i Odense. Men indimellem rejste han gerne til København for at høre Martinus' foredrag. Dengang var der ikke noget tv, så der kunne komme 400-500 personer til disse foredrag. Nu var også Livets Bog I udkommet, men det var ikke meget af det, som Tage læste i den, at han forstod. Han havde dog hørt en del foredrag og var meget inspireret af tankerne.

Tage havde det ikke godt ...

I 1937 begyndte Tage at rejse til Klint. Han begyndte at hjælpe Erik Gerner Larsson i gartneriet om foråret. På det tidspunkt havde Tage det ikke godt. Han led af dybe depressioner og kunne indimellem have det så dårligt, at han var nødt til at tage fri fra arbejde. Så kørte han til en faster, som dengang boede på en bondegård. Han hjalp til i gartneriet hos Martinus i flere år.

Efter krigen, i efteråret 1945, flyttede Tage til København og begyndte at arbejde hos en revisor. Hans depressioner forværredes. Hans bror, som var præst, anbefalede en psykiater, et råd, som Tage tog til sig. Han blev indlagt på

et psykiatrisk sygehus i nogle måneder og fik medicin. Han var da 34 år gammel. Inden Tage blev udskrevet fra sygehuset, talte han med en overlæge, som også var præstesøn. Han sagde, at Tage skulle tale med en psykoanalytiker, så Tage lånte penge i banken og gik til psykoanalyse. Og det hjalp ham. Han havde aldrig kunnet tale med nogen om sine inderste tanker og følelse, fordi han var indesluttet og helt lukket inde i sig selv. Med psykoanalytikerne kunne han tale om alt dette, som føltes svært og tungt. Nu begyndte Tage at tegne. Han købte farver og farvelagde tegningerne. Dette viste sig at virke helbredende på ham. Han kom helt af med sine depressioner.

Alt i alt mange beskæftigelser

I løbet af sit liv har Tage været beskæftiget med mange forskellige slags arbejde. Udover sin handelsuddannelse og et job i en bank arbejdede han med revision, i trykkeribranchen og inden for staten. Han arbejdede i 7 år i trykkeriet på Danmarks Tekniske Universitet, hvor han havde med trykning og kopiering af undervisningsmateriale og småbøger at gøre. Jo mere han engagerede sig i kosmologien, desto mere aktiv blev han i arbejdet på Klint. Han blev noget af en 'iværksætter'. Han var med og arbejdede det første halvandet år på Klintsøgård, den store ejendom, som grænser op til Martinus Center i Klint, og som blev købt og ejedes af Martinus Institut i årene 1946-1953. Af økonomiske årsager var man imidlertid tvunget til at sælge ejendommen. Der tog Tage sig af regnskaberne, pudsede gæsternes sko og tog sig af alt forefaldende arbejde. I 1947 startede Tage trykkeriet på Martinus Institut på Mariendalsvej. Men da instituttet ikke havde råd til at udbetale løn, så blev Tage efterhånden nødt til at søge andet arbejde og havde ikke tid til at fortsætte arbejdet i trykkeriet på Instituttet.

Tage og Sysse

Tage og Sysse havde set hinanden på Institutet i København, men de mødtes hos venner i Odense. De mener, det var i 1946 eller 1947, dvs. for 50 år siden. De blev gift i 1951. Jeg spurgte, om de skulle have stor guldbryllupsfest i 2001, men Tage siger i ramme alvor, at han håber, at han er diskarneret inden da. Det er samme år, hvor han bliver 90. Han begynder at høre meget dårligt og føler ikke, at han har de samme kræfter som tidligere. Men han og Sysse går tur hver dag i mindst en time. De er virkelig meget aktive af deres alder at være. Tage fortæller, at de omkring en times tid hver morgen læser højt for hinanden af Livets Bog og diskuterer, hvad de har læst. For hvilken gang i hvilken rækkefølge husker de ikke. I vinter har de genlæst hele værket, fra Livets Bog I til Livets Bog VII. De er forundrede over, at de fortsat kan finde nye interessante tanker i teksten.

Martinus og Tage

Jeg spørger Tage, om han nogensinde prøvede at tale med Martinus om sine depressioner. Det havde han, men - som han sagde - *"I Martinus' selskab kunne man ikke have det dårligt. Alle problemer forsvandt i hans nærhed."* I lyset af verdensbilledet og med hjælp af Martinus' gode humør gik det ikke at være deprimeret. Men ildebefindendet kom senere. Det tog lang tid, inden depressionerne forsvandt, beretter Tage. Nu er de helt væk.

Tage fortæller om en af de første gange, han mødte Martinus mere personligt. Martinus gav Tage et knus, det var der aldrig nogen, der havde givet ham. Han var ganske overvældet.

I begyndelsen, beretter Tage, troede han, at Martinus var en reinkarnation af Jesus. Men det var han ikke. *“Jesus er langt væk nu,”* sagde Martinus på et tidspunkt, da nogen spurgte ham. Jesus var færdig med sin mission på planeten Jorden. Andre har påtaget sig den opgave at hjælpe planetens beboere frem til kosmisk bevidsthed.

Venskab med en verdensgenløser

Nogle dage efter mit besøg hos Tage og Sysse, lørdag den 8. marts, på Martinus’ dødsdag, og på vej hjem til Ørebro, besøger jeg Martinus Institut på Mariendalsvej 96. Udover at jeg hørte et interessant foredrag af Svend Aage Rossen, besøgte jeg også Martinus’ lejlighed med Bertil Ekström som guide og inspirerende fortæller. Martinus’ lejlighed står ganske, som han forlod den for 16 år siden. Også kalenderen er blevet stående. På den 4. marts 1981. Blandt de mange nipsting, som står rundt omkring i lejligheden, er der også nogle fotografier. Der er fotografier af Rolf Elving, Mischa Lim og familien Gerner Larsson. Men der er også to fotografier af hhv. Tage og Sysse Buch.

Det nære venskab mellem Martinus og Tage begyndte med, at Tage kørte i bil med Martinus og Erik Gerner Larsson mellem Klint og København. Engang lavede Martinus mad til Tage og sig selv, da de skulle køre tilbage sammen, fortæller Tage bevæget. Men det var først, da Tage flyttede til København i oktober 1945, at de fik nærmere kontakt, og Tage fik mulighed for at tale nærmere med Martinus. Han husker en gang, hvor han følte, at han ville have en gave med til Martinus. Han havde spurgt Gerner Larsson, hvad Martinus ville blive glad for og fik at vide, at Martinus holdt meget af ting i glas og krystal. Så Tage købte en lille figur i glas. Martinus blev oprigtig glad og fortalte, at

han samme formiddag havde stået uden for en forretning og havde kigget på lige nøjagtig denne lille figur. Han ville så gerne have haft den, men købte den ikke. Og så fik han den af Tage om eftermiddagen!

Martinus var et selskabsmenneske

Tage blev ofte inviteret til te hos Martinus, men han påpeger, at der er mange andre, som stod Martinus meget nærmere, end han gjorde, og han nævner Erik Gerner Larsson, Mogens Møller, Per Bruss-Jensen, Rolf Elving, Sam Zinglersen, Mischa Lim, Inge Sørensen, Vera Cavling m.fl. Men det var hos Tage og Sysse, at Martinus fejrede sine juleaftener, oftest sammen med nogle yderligere venner. Nytårsaftnerne tilbragte man hos Sam Zinglersen. Martinus kunne slappe af hos Tage og Sysse. De talte ikke så ofte om disse 'højere emner', men man drak te, så fjernsyn og talte om andre mere dagligdags ting. Der var 20 års forskel på Tage og Martinus. Martinus ville i år være fyldt 106 år, hvis han havde levet.

Hvordan føltes det at have en verdensgenløser til at sove på sofaen foran fjernsynet, spørger jeg naivt? Tage mener, at han var meget bevidst om, at der *"var stor afstand"* mellem Martinus og os andre, men *"man følte det aldrig"*, siger han. Martinus var smittende humoristisk og lo meget. Han var glad for sjove historier. Men han kunne også være meget alvorlig. *"Der var meget, vi ikke kunne forstå,"* siger Tage. Som f.eks. når Martinus havde en forklaring om, hvorfor tekoppen er mindre end tekanden. Det lød logisk og meget fornuftig, så længe Martinus forklarede det, *"men i dag ville jeg ikke kunne forklare det,"* siger Tage. *"Antagelig ville Rolf Elving eller Per Bruus-Jensen kunne gøre det,"* siger han.

Jeg spørger, hvordan Tage oplevede Martinus. *"Han var anderledes. Han udstrålede varme, tolerance og kærlighed mod alle mennesker. Han var en meget venlig mand,"* svarer Tage. Martinus havde meget store ører, fortæller Tage, og jeg er overrasket over, at jeg ikke lagde mærke til det. En amerikansk dame har, i henhold til Tage, nævnt det overfor ham: Martinus selv mente, at han havde jødisk blod i årerne.

Kunne Martinus blive vred?

Tage viser slet ikke, at han synes, at mine naive spørgsmål er dumme. Han beretter tålmodigt. Nej, Martinus kunne aldrig blive vred. Han formåede ikke at have den slags jordmenneskelige følelser, mener Tage, de talentkerner er for længst degenereret. Men han kunne være meget bestemt, beretter Tage. Når det gælder spørgsmål om kosmologien, var Martinus meget klar og meget bestemt. Men når det gjaldt andre ting, f.eks. relationer mellem medarbejderne eller spørgsmål, som ikke direkte vedrørte kosmologien, så kunne hans medarbejdere bestemme. *"Jeg er som smør,"* sagde han, når nogen f.eks. spurgte, hvor han ville hen, eller hvilken film han ville se eller lign. Som tiden gik, blev det mere og mere klart, hvordan han ønskede det, når det gjaldt kosmologien og dens udbredelse. Martinus bestemte dog kun over sit eget, siger Tage. Han blandede sig aldrig i andres anliggender. Alle andre måtte finde ud af deres egne ting. Men hvis de bad ham om råd og vejledning, så stillede han gerne op. Han anbefalede bøn til de mennesker, som bad om hjælp. Selv lagde han alt i Guds hånd. *"Der kommer en løsning,"* plejede han at sige. Han satte sig aldrig ned og grublede over sine problemer. Og på en måde løste problemerne sig altid.

Tages mission – en iværksætter og altnuligmand

Tage fortæller, at Martinus altid så ud til at få lige de medarbejdere, han havde brug for. Om den ihærdige farverige Erik Gerner Larsson skulle han have sagt: *“Der er brug for et stærkt stykke stål til at pløje den første fure.”* Gerner Larsson kunne ind imellem vise sider, som ikke altid var så kærlige, men de var nødvendige, eftersom Martinus selv ikke kunne sige fra og sætte grænser. Tage mener, at alle, som har en mission inden for kosmologien, går igennem forskellige faser. Man ‘tilpasser sig’, er aktiv og senere ‘bryder mange ud’. Jeg spørger, hvilken mission Tage har og har haft, når det gælder Martinus’ virksomhed. *“Jeg har nok været sådan en, der tager fat i alle småtingene, og som starter ting og sager,”* siger han. Han startede trykkeriet. Han startede engelskafdelingen sammen med Mary McGovern, han startede Klintsøgård. Derimod blev han aldrig nogen fremragende foredragsholder, siger han. Efter at jeg i mange år har læst Tages artikler i Kosmos og Ny Kultur, påpeger jeg, at han dog blev en fremragende artikel-forfatter og spørger, hvor mange artikler han har skrevet i årenes løb.

“Uha, det ved jeg ikke,” siger han og ler højt. Han var jo en overgang med i redaktionen af Kosmos og var dengang en af de flittigste skribenter, kan jeg konstatere, når jeg ser tilbage i de gamle Kosmos. Han fortæller, at han netop nu er i gang med et par artikler og beretter engageret om indholdet.

Tage har abonneret på Kosmos siden 1937 – i 60 år. Senere kompletterede han sin samling med alle numrene lige fra begyndelsen, 1933. Han viser mig gamle numre af Kosmos

og af Kontaktbrevene, som i nogle år blev udsendt af Gerner Larsson. Tage er noget af en samler, konstaterer jeg genkendende. Foruden Kosmos har han samlet det meste af det, som findes af og med Martinus og hans værk. *“Jeg er nok lidt af en Martinus-fan,”* siger han. Han har dog en raritet. Nogle mapper indeholder personlige breve, huskesedler, optegnelser, til og med biografbilletter fra nogle gange de har været i biografen sammen, med angivelse af hvem der var med, hvilken film man så, og hvor man var henne og drikke te bagefter. Tage fortæller, at Martinus ofte sov under filmen. Det var tit Sam Zinglersen, som inviterede i biografen, og han elskede vilde western, en genre, som Martinus måske ikke var så vild med, men da han ‘var som smør’, så fulgte han med.

Han fik sin drøm opfyldt

Det føltes mærkeligt at sidde og tale med Tage om kosmologiens første tid på jorden. Trods sine 86 år har han en klar hukommelse og et levende intellekt, som ikke afslører nogen træthed, eller at han skulle være ‘mæt af dage eller af sit liv’. Han fik lov til at være tæt på en verdensgenløser, ligesom han tidligere havde ønsket sig det. Han fik mulighed for at stille spørgsmål om, hvad der var rigtigt og forkert. Og han føler sig ganske glad med, hvad han har oplevet. Jeg spørger ham, om han overvejer at skrive en biografi. Det havde han, men der var sket ‘ting og sager’, som havde fået ham til at indse, at det skulle han ikke. Jeg er yderst taknemlig for den åbenhed, generøsitet og gæstfrihed, som Tage og Sysse havde vist mig disse tre dage i marts 1997.

Tage Buch kom i tidernes løb med mange små kommentarer i hverdagen. Nogle fik jeg skrevet ned, andre indtalte han på min mobiltelefon, som altid var lige ved hånden. Og atter andre er gået tabt. Jeg har nedenfor samlet nogle af de ting, jeg har gemt./ps

Små historier

Depression

Tage: Hvad har det betydet, at jeg har lært Martinus at kende? Hvis Martinus havde fjernet mine depressioner, så ville jeg jo få dem igen i næste liv. Og sådan er Martinus ikke, for det ville ikke være kærligt over for mig. Det ville forhale min udvikling – og det ville Martinus absolut ikke ønske. Men mine depressioner er karmiske, og jeg havde dem med fra mit tidligere liv. Dvs. jeg skal lære af dem, og det har jeg også – for de har bestemt aftaget.

Martinus kunne som sagt ikke blande sig og tage dem væk, for det havde ikke været kærligt, det ville kun forhale min udvikling. Martinus har lært mig at tage problemerne, når de kommer og at løse dem.

***

Pessimisme – optimisme

Tage: Ofte kunne man være tilbøjelig til at blive pessimistisk, når man ser på den væremåde, som mennesker har over for hinanden. Der er næsten ingen grænser for, hvor meget ondt, vi kan gøre over for medmennesket og dyrene. På den anden side kan vi se, at vi er kommet et godt stykke over de egentlige dyr, og at der set fra den

synsvinkel er grund til at være optimistisk. Når jeg en gang imellem har været nedtrykt, har jeg sagt til mig selv: "Gud har ført os helt fra mineral-, plante- og dyreriget og frem til det jordiske menneskes stadium, og så klarer han nok også de næste 3000 år frem til det rigtige menneskerige!"

***

Ændring i værkerne

Tage kommenterede på et tidspunkt de rettelser, som blev foretaget inden genudgivelsen af Martinus' værk. Han sagde:

*"Man kan ikke udgive rettede værker og sige,
at det er Martinus' originalværk."*

Tage talte også på et tidspunkt med Martinus herom. Tage forklarer følgende:

Man skal udgive det originale værk, og der må ikke rettes i mesterens sprog. Så kan man udgive bøger ved siden af. Både bøgernes layout og skrifttyper er gennemtænkt af Martinus. Så der er ikke frihed til at rette i værkerne.

På mit spørgsmål om han har drøftet dette med Martinus, svarede Tage: Ja, jeg har ofte læst korrektur og kom af og til med ændringsforslag. Men Martinus gav sig ikke og forklarede: *"Det er min stil, det er skrevet under inspiration, den kan der ikke pilles ved."*

Tage mente, at det var en pinlig affære, at man retter i værkerne, for man retter ikke på mesterens værker. Man skal udgive det originale værk! Stavefejl må godt blive stående, for Martinus har gjort opmærksom på, at tingene

skal bevares – uforandret – som de foreligger. Småfejl betyder heller ikke noget, for det står rigtigt mange andre gange.

***

I en periode med daglige telefonsamtaler

Foto: Mischa Lim

Tage: Martinus og jeg havde gennem halvandet eller måske to år telefonsamtaler om morgenen. Han havde jo ingen familie og følte, at han måtte have kontakt med andre. Han ringede derfor til mig kl. ca. 7 hver morgen, og vi talte, lige til jeg skulle gå til toget kl. 7.25. Det var en periode, hvor der var vanskeligheder, især med en enkelt medarbejder, og Martinus måtte ligesom have luft for nogle af de ubehageligheder, der næsten hver dag var i denne forbindelse. Det gik over lang tid, og en dag sagde Martinus så til mig: *"Ja, du må undskylde, at jeg bruger dig som kloak."*

Han var godt klar over, at det ikke var så opmuntrende nyt og undskyldte herfor, men jeg var da glad for at tale med Martinus både om alt det gode, der skete i Sagen, men også om de svære ting, som uundgåeligt måtte opstå, hvor meget nyt skal skabes.

***

Ventetid

Tage: En anden gang jeg talte i telefon med Martinus, blev jeg kaldt væk fra samtalen med ham. Jeg troede, at jeg hurtigt kunne vende tilbage til vor samtale og lagde derfor bare lige røret fra mig. Men det viste sig, at det tog

betydeligt længere tid, end jeg havde regnet med, så da jeg endelig greb røret igen, undskyldte jeg samtidig ventetiden over for Martinus. Men Martinus havde åbenbart syntes, at jeg havde ladet ham vente meget længe, for han begyndte at kommentere den lange ventetid over for mig.

Til det sagde jeg i en lidt spøgende tone: *"Jamen, Martinus, husk nu, at det er Gud, du taler til!"*

***

Tage var meget glad for dette lille Gruk af Piet Hein, så det kan jeg ikke undlade at medtage i hans biografi::

*"At vide, hvad man ikke ved,
er dog en slags alvidenhed."*

***

Hjælp til Martinus

En dag på Instituttet faldt Tage i snak med Mischa Lim, som kort forinden var flyttet fra Holland til Danmark, idet han ville lære dansk og læse Martinus på originalsproget. Under samtalen udtrykte Tage bekymring med hensyn til Martinus, idet han sagde, at Martinus ikke havde det så godt. Hertil havde Mischa svaret, at det kunne han godt forstå, for han er ensom.

Derpå var Tage gået op til Martinus, og da han kort tid efter kom tilbage til Mischa, sagde han: *"Martinus vil gerne tale med dig."* Siden da besøgte Mischa Martinus regelmæssigt og hjalp ham i det daglige, hvilket også førte til, at han blev ansat hos Martinus og som følge deraf sagde sit job som fysioterapeut op.

***

Fra venstre Gunnar Frederiksen, Vibeke Møller, Henning Back Pedersen, Annette Skov og ?

Foto: Sam Zinglersen

Fiskerpigens sang

På et tidspunkt i 1998 skulle Tage have foretaget et større operativt indgreb, som bekymrede ham og Sysse meget. Dagen før operationen var Tage bl.a. sammen med Annette Skov og hendes mand Henning, men han var denne aften meget stille og eftertænksom, så der blev ikke vekslet mange ord. Da Annette og hendes mand efter indgrebet besøgte Tage, kom de ind i hans sygeværelse, hvor de ser Tage sidde halvvejs oppe i sengen stor-smilende, og da han ser dem, starter han højt og tydeligt med at synge fiskerpigens sang *'Min egen ven her har du mig tilbage.'*

Nu var der megen latter og ikke mindst meget stor lettelse, nu da Sysse igen kunne tage sin kære Tage i hånden.

***

Wish me luck ...

Tage og Sysse var begge meget optaget af at synge og gjorde det ofte og gerne. Jeg husker selv på et tidspunkt

i maj måned 2014, at telefonen ringede, og da jeg tog den, lød der en gammelkendt sang i den anden ende af røret: *"Wish me luck, as you wave me goodbye ..."* Jeg begyndte at synge med og forstod, at det var Tage, der havde ringet. På et tidspunkt siger Tage, at han egentlig gerne ville have, at netop den sang blev spillet til hans begravelse, for – som han sagde – når han forlod det fysiske plan, så var det *"Happy days are here again!"* Dét var ganske vist en anden kendt sang fra krigens tid, men den ville også være god, mente Tage. Der skal være et lidt opmuntrende signal til fremtidige begravelser, det skal jo ikke være en sorgens dag, for vi ses jo igen, sagde Tage.

Vi snakkede om det mange gange efterfølgende, og på et tidspunkt kom Tage til den konklusion, at nej, det var nok bedre, at han opgav den tanke, for han var ikke så sikker på, hvordan det ville blive modtaget i kirken. Og derved blev det så.

***

Filosofering over livet

Når vi sad og snakkede sammen, kunne Tage ofte filosofere over livet. Flere gange endte han med at citere dette af humoristen Robert Storm P. (1882 – 1949):

*"Livet er en cirkus.
Man kommer ind, bukker,
render rundt, bukker igen
og går så ud."*

"Ja, sådan er livet," sluttede Tage så med at sige.

Husk at drikke vand ...

Pia: Jeg har tit spurgt Tage, om han nu også huskede at drikke rigeligt med vand. Dertil svarede han gerne med at sige: "*Joh ...*"

På et tidspunkt, hvor han måske syntes, at jeg havde sagt det lidt for ofte, kom der denne tørre, men venlige bemærkning fra ham: "*Du burde holde foredrag i en afholdsforening.*"

***

Om bøn

Blandt Tages ting fandt jeg en kopi af et lille kort, som Martinus havde udfærdiget. Herpå stod i fire punkter, hvordan man skulle bede:

- 1) Bede om, at Guds vilje må ske i hele ens liv
- 2) Bede om en logisk livsindstilling
- 3) Bede om at være beskyttet imod sine egne negative tanker og andres negative tanker
- 4) Bede om at få mere næstekærlighed

Underskrevet: Martinus

Bag på papiret havde Martinus skrevet, hvordan sådan en bøn til Gud kunne udformes:

"Gud, kære Fader.

*Jeg beder om, at din vilje må ske i mit liv
hele denne dag og nat.*

*Jeg beder om, at der må blive lagt hindringer i vejen,
der hvor jeg ikke må komme,
og at der må blive åbnet en vej der,
hvor jeg skal komme."*

Du skal forme dine ønsker i klare og logiske tanker.

Du skal bede om, at du kan fremstille det hele godt, klart og kærligt.

Du skal bede om, at den eller dem, du henvender dig til, må være modtagelige og venligt indstillet over for de forslag eller anmodninger, du kommer med.

Herre, ske ikke min vilje, men din vilje.

***

Fotografering

Tage: Martinus interesserede sig meget for fotografering, og i sine unge dage købte han sit første fotografiapparat, efter at have læst en annonce fra en forretning inde på Vimmelskaftholm i centrum af København. Han fremkaldte selv sine billeder, og når han skulle det, så kravlede han ned i en stor tønde, som fungerede som mørkekammer.

Martinus ville selvfølgelig lave så gode fotos som muligt, så derfor var han inde hos en fotograf i Hjørring for at spørge om råd med hensyn til fx belysning. Han tog bl.a. fotos af personalet på de store gårde og solgte dem til dem.

***

Jødisk afstamning

Tage: Martinus mente selv, at han havde jødisk blod i årerne.

***

Tage september 2015

Tage fortalte engang Martinus om en jøde, der holdt en

tale ved et stort komsammen af forretningsmænd. Så siger jøden: *"I er kristne, og vi er jøder. Den eneste forskel er, at I ikke går i kirke om søndagen, og vi går ikke i synagogen om lørdagen."*

Til det kommenterede Martinus: *"Det er da ikke nogen forskel, det er nærmest en lighed."*

Hertil sagde Tage: Martinus var meget skarp – han fangede det hele. Man kunne være sikker på, at Martinus kunne se, hvad vi tænkte, og selv om vi ikke sagde noget, så vidste han godt, hvad vi tænkte bagved det hele.

Tage fortalte nu om en anden begivenhed, hvor der kom en dame og bad om et råd: Når man havde gæster, kunne værtinden så godt gå ud sammen med en mandlig gæst og kysse ham? Dette kommenterede Martinus, idet han sagde: *"Jeg vidste godt, at det ikke var en veninde, hun talte om, men at hun talte om sig selv."* Tages kommentar var: Næh, man kunne ikke foole Martinus.

***

Hvad er det, vi siger?

Tage: Martinus brød sig ikke om udtryk som: "Det går nok" eller "Det skal nok gå." Ja, sådan siger vi andre ofte, men det gjorde Martinus ikke. For enten går det, eller også går det ikke – det går ikke 'nok'. Og det samme for udtryk som: "Kan det ikke være ligegyldigt?" Nej, enten er det noget, eller også er det ikke noget.

Man kan også forstå det på den måde, at ens "Ja" skal være et "Ja" og et "Nej" skal være et "Nej". Det er nemlig ikke ligegyldigt, om man taler sandt eller ej.

Nej, Martinus regnede ikke med, at man bare skal lade tingene gå, men man skal tænke sig om, og det skal være logik, det man giver sig af med. Det gælder også ordet 'desværre', for Martinus siger, at alting jo er, som det skal være. Der kan være flere lignende ord, som Martinus heller ikke brugte, men det kan jeg ikke huske mere, sagde Tage.

Jo, siger Tage, Martinus bandede heller ikke. Han sagde, at *"eder er vorter på sproget."* Så det gav han sig ikke af med. *"Men,"* sagde Martinus, *"jeg kan godt fyre et 'sgu' af en gang imellem. Og så kan jeg godt lide ham i fjernsynet, han hed vist Schrøder. Han talte om en hel masse ting i Danmark, og så sluttede han altid af med, at han stak hovedet ind i optageren, så hele hovedet fyldte skærmen, og så sagde han: Det er fanme uhyggeligt, du!"*

***

Samtale mellem Pia og Tage maj 2015

Pia: "Tage, du siger, at dommedag har været i gang længe. Hvad siger du så om ragnarok?"

Tage: "Det er det samme".

Pia: "Hvad er så Tidernes Ende?"

Tage: "Tidernes Ende betyder kun, at det er dyrerigets undergang og menneskehedens opgang."

***

Kort uddrag af Tages tale til Martinus' mindededag formentlig i 1992. I talen kom Tage ind på små anekdoter om Martinus:

1. Martinus var uimponeret af sig selv. Han var uhøjtidelig, og han var ikke selvhøjtidelig. Han var ydmyg på den måde, at han vidste, hvem han var, dvs. han

hverken overvurderede eller undervurderede sig selv. Nok havde han kosmisk bevidsthed, men det var han ikke spor imponeret af, for han vidste jo, at det var det normale i Guddommens primære zone. Det var kun her mellem os, der er relativt primitive, at han var en éner.

2. Martinus var kvik i replikken, han var slagfærdig. En akademiker sagde en dag til Martinus, at hans værker måtte omskrives, sådan at videnskabsmænd kunne læse dem.

"Jeg kan da ikke tro, at videnskabsmænd er dummere end andre mennesker," kom det kvikt fra Martinus.

3. Bønnen udgjorde en vigtig faktor i Martinus' liv. Det er omtalt andre steder. Foruden sin store bøn om aftenen havde han en meget kort bøn, som han benyttede, når noget mørkt pludseligt kom imod ham på gaden eller i andre situationer.

"Så siger jeg blot: Vær hos mig!" fortalte Martinus.

***

Vi har hver især en livsopgave

Tage: Jeg er blevet klar over, at vi alle sammen har fået en opgave. Vi skal alle sammen forvalte denne opgave rigtigt, og vi står alle sammen på toppen af vores udvikling, og vi gør alle sammen vore ting, så godt som vi kan. Derfor er der ikke noget at kritisere hinanden for, og derfor er der rig mulighed for, at man helt åbent taler frit sammen om de ting, der kan befordre Det Tredie Testaments gang ude i verden.

***

Køb af Klint

Tag: I juli 1933 ferierede Martinus, Erik Gerner Larsson m.fl. ved Veddinge Strand ved Sejerø Bugt. Det var her, at ideen til en feriekoloni opstår.

I maj måned 1934 læste Nicolaj Rye Jacobsen en annonce om, at en stor strandgrund ved Nyrup Bugt ved landsbyen Klint i Odsherred var til salg for kun 5 øre pr. kvadratalen. Den viste han til Martinus, og dét gjorde, at man erhvervede disse 9 tønder land, og den blev da også købt den 5. juni 1934.

***

Plejehjem

Tag: *"Er der noget, der gør én ydmyg, så er det at komme på plejehjem.*

Så det kan jeg varmt anbefale."

*Mindeord v/Pia Schlüntz
Den Ny Verdensimpuls 2/2016
Tage Buch: 1911 - 2016 /ps*

Mindeord

En af Sagens gamle og trofaste venner, Tage Buch, sov stille ind den 9. februar 2016, 104 år gammel. Tage selv ville her nok have tilføjet 'endelig', for han havde længe ønsket at komme videre til det åndelige plan. Tre år tidligere havde Sysse, hans højt elskede hustru og støtte gennem 62 år, ligeledes forladt det fysiske plan, og det var et stort savn.

Allerede tidligt havde Tage stiftet bekendtskab med Martinus' åndsvidenskabelige verdensbillede. I 1936, som 25-årig, boede Tage i Odense og var blevet anbefalet at gå ned på Missionshotellet og høre et foredrag. Det viste sig, at foredragsholderen var Erik Gerner Larsson, og selv om Tage ikke forstod meget af det, han talte om, eller hvad de fremmedartede tegninger, han fremviste, skulle forestille, så pirrede det dog hans nysgerrighed, så han fortsatte med at komme til disse månedlige foredrag.

Dette blev ikke alene indledningen til en stærk og dybfølt interesse for Martinus' kosmiske analyser, men førte også til, at Tage efterhånden begyndte at tage aktivt del i det fysiske arbejde på Klint og senere, da han var flyttet til København, også på selve instituttet på Frederiksberg. De sidste omkring 15 år af Martinus' liv arbejdede han endvidere som privatsekretær for Martinus og hjalp ham

med mange ting i hverdagen. Martinus kom også jævnligt på besøg i hans og Sysses hjem, ligesom de fejrede mange højtidere sammen. Der var i tidens løb opstået et meget personligt og et ganske tæt venskab med Martinus, og det varede hele livet.

Efter Martinus' bortgang fortsatte Tage arbejdet med åndsvidenskaben, for den var blevet en uundværlig del af hans tilværelse og var tanker, som optog ham meget. Han levede og åndede i hele sit væsen for Martinus' kosmiske analyser. Det forstod man, når man talte med ham, for han forsøgte aktivt at indleve sig i disse tanker og at gengive dem i sit væsen og væremåde.

I de seneste år arbejdede jeg selv nært sammen med Tage, og dette førte bl.a. til, at han fik skrevet sine erindringer, som ligger klar til udgivelse. Dette samarbejde med Tage var på alle måder utroligt interessant og givtigt, for Tage kommenterede mange aktuelle begivenheder, dvs. ikke kun hvad der skete ude i verden, men også på den hjemlige front. Han kom ind på sine samtaler med Martinus og gengav i den forbindelse mange af hans dejlige sentenser og små guldkorn fra det virkelige liv.

Tages bortgang har efterladt et savn, men han er i vore tanker.

I det følgende har jeg forsøgt at samle de vigtigste data op med hensyn til Martinus og hans Sag. /ps

Vigtige datoer

11.08.1890

Martinus bliver født lige over midnat i Sindal. Hans mor, Else Christine Mikkelsen, er ugift og i arbejde, så hun har lavet en aftale med sin halvbror og hans kone (Jens Chr. Frederiksen og Kirstine) i det lille husmandssted 'Moskildvad', Sindal om, at de skulle være plejeforældre for hendes barn. 'Den udlagte far' var bestyrer på Kristiansminde Mikael Chr. Thomsen, men den biologiske far havde Martinus selv en følelse af, var moderens arbejdsgiver, godsejer Lars Larsen. Martinus deltog i moderens begravelse, som døde den 9. november 1901, 53 år gammel og oplever, hvor ulykkelig Lars Larsen er over hendes bortgang. Lars Larsen dør selv ca. 10 år senere den 7. januar 1911.

Efter skoletiden

Allerede som 12-årig kommer Martinus ud at tjene som hyrdedreng, og da han to år senere forlader skolen, prøver han forskellige jobs så som smed, landbrugsmedhjælper og foderelev, men ender med at lade sig uddanne som mejerist og at få arbejde på forskellige mejerier, kun afbrudt af at skulle aftjene sin værnepligt ved søværnet. Det var da han arbejdede på Ishøj Mejeri ved København, at han også fandt sig et værelse i København og i 1917 flyttede hertil.

- 15.11.1917   Martinus flytter på værelse i Frejasgade 10, 1., Nørrebro i København.
- 22.04.1919   Martinus flytter på værelse Jagtvej 52 A, 1. tv. hos familien Henriksen. I mellemtiden døde hans plejefar 24. januar 1920, 67 år gammel.
- Marts 1920   Martinus ansættes som kontorist på Mejeriet Enigheden i København.
- Marts 1921   Omkring påsketid lærer Martinus Lars Nibelvang (1879-1948) at kende. Martinus kom til Nibelvang for at låne en 'meditationsbog' af ham, og det var netop ved at gøre, som der stod i denne bog, at Martinus oplevede at få sin psykiske ildåb, 'den store fødsel. Derefter mødtes de næsten dagligt.
- Dec. 1922   Martinus forlader Mejeriet Enigheden.
- 01.04.1924   Martinus skulle flytte til fremlejet lejlighed på Henrik Ibsens Vej 29, 4. tv., Frederiksberg, men når det ikke, da værtinden dør den dag, han skulle flytte ind.
- 19.08.1924   Martinus flytter ind i et værelse hos venner på Pile Allé 7H, 2.tv, Frederiksberg.
- 25.02.1925   Martinus' plejemor, Kirstine Frederiksen dør 5. juni 1925, 80 år gammel (1945-1925).

- 16.04.1929   Martinus flytter i 2-værelses lejlighed Lykkesholms Allé 7 A, 3. th., Frederiksberg (egentlig Apollovej).
- Forår 1929   Martinus træffer den 22-årige Erik Gerner Larsson (1907-1973) hos sine venner tandlæge Palle Ivert og frue i Hillerød.
- 01.08.1929   flytter Erik Gerner Larsson ind i lejligheden på Lykkeholms Allé hos Martinus og bliver samtidig sekretær for Martinus.
- 01.12.1930   Foredrag i Højskoleforeningens sal, Forhåbningssholms Allé 18 med 2-300 tilhørere. Foredraget er ikke offentligt tilgængeligt, folk er inviteret.
- 16.04.1932   Martinus flytter i lejlighed med kontor og opretter her Livets Bog Bureau på adressen Joakim Larsens Vej 31. 3. th., Frederiksberg. Gadenummeret ændres senere fra 31 til 17.
11. juli 1932   Livets Bog I udkommer.
- 24.10.1932   Martinus' første offentlige foredrag afholdes i Borups Højskoles sal i Frederiksholms Kanal 24 med ca. 300 tilhørere.
- 01.04.1933   Det første nummer af tidsskriftet 'Kosmos' udkommer.
- Sept. 1933   Erik Gerner Larsson flytter i forbindelse med, at han bliver gift.

- 05.06.1934 Klintgrund købes og indvies 15.05.1935.
- 11.03.1939 Martinus flytter til Glahns Allé 33, 1. th., Frederiksberg.
- Forår 1941 Martinus flytter op til større lejlighed på 4. sal i samme ejendom, hvor to lejligheder slås sammen til foredragssal for ca. 80 personer.
- 01.09.1943 Martinus flytter til den ny erhvervede ejendom på Mariendalsvej 94/96, Frederiksberg, som man allerede to uger før uformelt har overtaget.
- 01.10.1943 Formel overtagelse af ejendommen.
- 03.10.1943 Martinus holder indvielsestale på Institutet, som får navnet Martinus Åndsvidenskabelige Institut. Men han må holde talen to gange, da så mange tilhørere havde meldt deres deltagelse.
- 15.04.1946 Klintsøgaard købes, og den 1.10.1946 åbner det som Klintsøgaard Kurbad, men afhændes igen i 1953 af økonomiske årsager.
- 20.10.1954 Martinus afrejser til Japan for at deltage i en verdens religionskongres i Shiraizu. Den 6.11.1954 flyver Martinus videre til Madras og i Sydindien, hvor han bor hos Anna Ørnsholt.
Han holder foredrag i flere byer, og Anna

Ørnsholt tolker. På et tidspunkt hilser Martinus på Krishnamurti.

04.01.1973 Erik Gerner Larsson dør.

05.03.1981 Martinus falder om natten og brækker en lårbenshals på det ene ben og køres til Frederiksberg Hospital.

08.03.1981 Martinus forlader det fysiske plan kl. 01.30. Martinus blev 90 år og 7 måneder.

29.03.1981 Martinus bisættes fra Tivolis koncertsal, ca. 1200 deltagere.

Efter ceremonien køres kisten og rådsmedlemmerne ud til et kapel på Vestre Kirkegård, hvor kisten skal stå, indtil man finder et blivende sted.

08. 03.1986 Kisten hentes på Vestre Kirkegård og bringes ud til Frederiksberg Ældre Kirkegård, Mausoleum nr. 2, hvor kisten sættes ind, idet man har lejet mausoleet for 40 år. Dette tidsrum er senere forlænget.

Eftermæle

Martinus arbejdede med stor omhu i 60 år på sine skriftlige værker, som han i 1979 meddelte, nu havde titlen 'Det Tredie Testamente'. Fremover var titlen på selve hovedværket 'Det tredie Testamente Livets Bog', og sådan skulle det hedde på alle sprog. Dette værk var på ca. 3000 sider. Dertil kommer 'Det evige Verdensbillede' I, II, III og IV samt de øvrige bøger, som nu alle får overtitlen 'Det Tredie Testamente'.

Dette vidunderlige foto af en lattermild Martinus har Tage og Sysse haft stående i mange år./ps

Kære Tage og Sysse!
Med en inderlig og
hjertevarm Tak for
for al jeres Trofasthed
og Kærlighed overfor mig
igennem de mange år

Martinus
24-12-1979

Til sidst i Tages bog vil jeg gerne bringe en kopi af en julehilsen med Martinus' tak til Tage og Sysse for samværet igennem de mange år. Martinus skriver:

Kære Tage og Sysse
Med en inderlig og hjertevarm Tak for al jeres Trofasthed
og Kærlighed overfor mig igennem de mange Aar.

Martinus, 24-12-1979

I sin biografi *TilbageBlik* kan Tage Buch ikke undgå at skrive om Martinus, som kom til at betyde så meget i hans tilværelse. Han beretter om, hvordan han i 1936 lærte Martinus' epokegørende verdensbillede at kende, og hvordan dette fra 1937 blev indledningen til et personligt og livslangt ven-skab med Martinus selv.

Om dette verdensbilledes logiske forklaring på hele den menneske-lige tilværelse skriver en mangeårig medarbejder på Martinus Ånds-videnskabelige Institut, Ib Schleicher, i 1953 bl.a.:

"Gennem de sidste årtusinder har verdensreligionerne været menneske-hedens største åndelige fundament; men dette fundament er nu ved at smuldre bort. Et stadigt voksende antal mennesker tør ikke mere bygge tilværelsen på de hellige skrifter, hvis indhold er dem uforståeligt. De forlanger viden i stedet for tro, og skønt den fysiske videnskab er genial, repræsenterer den kun viden om materielle foreteelser. Kærlighed og had, godt og ondt, tillid og frygt, er mentale områder, der ikke kan klarlægges med materielle forskningsmetoder ..."

Og hvem var Martinus så egentlig? Dette spørgsmål har Martinus selv svaret på. Han siger:

"Jeg er essensen af alt, hvad jeg hidtil har været. Jeg er for hver især det lidt, meget eller intet, som vedkommende selv kan se, og jeg ønsker kun at blive bedømt efter mine manifestationer. Desuden er jeg ingen ynder af de mange rangklasser; der er kun én klasse for mig, og det er 'Sønner af Guden'. Jeg er den lærer, Gud har givet dig, og du skal blot lytte til, hvad jeg har at sige dig, og for så vidt det er dig muligt følge mit eksempel. For øvrigt er jeg alles ven og tjener for den mindste."

(Kurt Christiansen: 'Martinus og hans livsværk Det Tredie Testamente')

Alt dette fattede Tage interesse for og fulgte derfor Martinus og hans arbejde intenst. Dette fremgår af hans egen biografi samt af bogens anden halvdel, som indeholder flere af hans skrifter.

Tage Buch
25. juni 1911 – 9. februar 2016

Nær personlig ven af Martinus
gennem 37 år.

